

† Ἐπισκόπου
Γαρδικίου
Κλήμεντος

**Οἱ κατὰ Θεὸν Ἀγῶνες
καὶ τὰ Θαυμαστὰ Παλαίσματα
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
Ἁγίου Γλυκερίου ἐν Ρουμανίᾳ
(1891-1985)**

Οί κατὰ Θεὸν Ἀγῶνες
καὶ τὰ Θαυμαστὰ Παλαίσματα
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
Ἁγίου Γλυκερίου ἐν Ρουμανίᾳ
(1891-1985)

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

**Οἱ κατὰ Θεὸν Ἀγῶνες
καὶ τὰ Θαυμαστὰ Παλαίσματα
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
Ἁγίου Γλυκερίου ἐν Ρουμανίᾳ
(1891-1985)**

Φυλὴ Ἀττικῆς
2014

Φωτογραφία εξωφύλλου:

*Ο Άγιος Γλυκέριος σὲ Θεία Λειτουργία ὡς Ἀρχιερεὺς
κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '70.*

• Ἐκδοσις

«Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς»

© Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

*(Ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευσις τμημάτων τῆς παρουσίας
ἐργασίας, μὲ ἀπλὴ ἀναφορὰ εἰς αὐτήν).*

Λεωφ. Φυλῆς 112, 133 41 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ, ΕΛΛΑΣ.

Ἀριθ. Τηλεφ. 210 2487388 - 210 2411511.

Fax: 210 2487388 - 210 2411080.

e-mail: mitropolis-orfyl@hsir.org

Ἀφιέρωσις

Τὸ παρὸν ἀφιερώνεται
στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Βλάσιο
καὶ στὸν Κληῆρο καὶ τὸν Λαὸ
τῆς Ἀδελφῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ρουμανίᾳ,
Ἀγάπης καὶ Τιμῆς ἕνεκεν.

Ὁ πονήσας

S.F. IGR.

S.LICHBERG
HARTZBERG
RKL

Περιεχόμενα

Εισαγωγικά	9
Α'. Γέννησις – Μοναχική Αφιέρωσις – Πρώτοι Αγῶνες	15
Β'. Ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία	
στήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας	22
B1) Ἡ ἔναρξις τῆς Ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου	
ὑπὲρ τῶν Πατρῶων Παραδόσεων	26
B2) Ταξίδι σὸ Ἅγιον Ὄρος	30
B3) Ἐπιστροφή στήν Ρουμανία	31
Γ'. Ἐναρξις τῶν Μαρτυρικῶν Ἀγῶνων γιὰ τὴν Πίστιν	33
Γ1) Προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους	37
Γ2) Καὶ πάλι στήν Ρουμανία	38
Γ3) Θαυμαστὰ σημεῖα	42
Δ'. Νέα φάσις μαρτυρικῶν Ἀγῶνων	47
Δ1) Ταξίδι στήν Ἑλλάδα	52
Δ2) Ταξίδι σὲ Βελιγράδι, Βουδαπέστη καὶ Βιέννη	55
Ε'. Ἐξαρσις τῶν Διωγμῶν	57
E1) Μέγα Θαῦμα	60
E2) Νέα σύλληψις τοῦ Ἁγίου	
καὶ νέα θαυμαστὴ διάσωσις του	63
E3) Θαυμαστὰ περιστατικὰ	65
E4) Νέα φυγὴ στήν ἔρημον	67
ΣΤ'. Περίοδος ἀνακάμψεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως	71
ΣΤ1) Ἡ Ἰδρυσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς	
Μεταμορφώσεως Σλατιοάρας	72
ΣΤ2) Νέοι διωγμοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθέους	76
ΣΤ3) Ὁ Ὁμολογητὴς Ἐπίσκοπος	
Γαλακτίων (Κορντοῦν)	79
ΣΤ4) Ἄμεσος ἀντίδρασις τῶν ὑπεναντίων	85
ΣΤ5) Ἡ χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον	
τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου	87
Ζ'. Ἡ τελευταία περίοδος τοῦ Βίου	
τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου	90

Z1) Πρόγραμμα καὶ γνωρίσματα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου	96
Z2) Σύνδεσις μὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος	108
Z3) Ἡ εὐλογημένη καὶ μακαρία Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου	115
Η'. Τὰ μετὰ τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου	119
H1) Ἡ Ανακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου	122
H2) Ἡ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου	126
Θ'. Ἐνα χαρακτηριστικὸ Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου	131
Θ1) Μία Μαρτυρία περὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου ἀπὸ τὴν Αὐστραλία	133
Ι'. Ἐπιλογικὰ	135
• Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου	139

Εισαγωγικά

ΠΡΙΝ από μία τριακονταετία, όταν ήμουν ακόμη λαϊκός, πρωτοάκουσα και πρωτοδιάβασα, από έντυπα κυρίως της Ίεράς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου Ρουμανίας καὶ μάλιστα περὶ τῆς ἀγίας, ἀσκητικῆς καὶ ὁμολογιακῆς μορφῆς τοῦ Ἡγέτου Αὐτῆς Μητροπολίτου Γλυκερίου. Ἡ ἐντύπωσις ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ὁ θαυμασμός μου ἀπεριόριστος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι.

Τὸ 1985, ἀνέγνωσα καὶ πάλι σὲ έντυπα τῆς ἰδίας Μονῆς περὶ τῆς Κοιμήσεως τοῦ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Γλυκερίου, τὸν ὁποῖον θεωροῦσα ὡς μία γνήσια Πατερικὴ μορφή.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1986, στὴν Πανήγυρι τῆς Ίεράς Μονῆς στὴν Φυλή, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ παρευρέθην, εἶχα τὴν εὐλογία νὰ ἰδῶ καὶ νὰ γνωρίσω Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὺς ἀπὸ τὴν Ρουμανία, πρὸς μεγάλη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό μου.

Ἐκτοτε, ἀπὸ τοῦ 1990 καὶ ἐξῆς, ὡς Ἱεροδιάκονος, ἀργότερα ὡς Ἱερομόναχος καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα

ἔτη ὡς Ἐπίσκοπος, εἶχα τὴν εὐλογία καὶ τιμὴ νὰ συλλειτουργήσω ἐπανειλημμένα μετ' αὐτῶν, στὴν Ἑλλάδα ἢ στὴν Ρουμανία ἢ καὶ ἄλλου, καὶ νὰ ἀναπτύξω βαθεioὺς πνευματικοὺς δεσμοὺς μὲ τοὺς Ρουμάνους Ἀδελφούς.

Ὅμως, καίτοι ἀκούγαμε κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντά μας Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυπριανὸ († 2013) ἢ καὶ ἄλλους συγκινητικὲς διηγήσεις γιὰ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Γλυκέριο, καίτοι ἀπὸ τοῦ 1999 θεωρεῖται Διακηρυγμένος Ἅγιος τῶν Ἐκκλησιῶν μας τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, παρατηροῦσα μὲ λύπη ὅτι δὲν εἶχε συγγραφῆ μία ἐπαρκὴς Βιογραφία του, ὥστε νὰ ἀνλήσουμε στοιχεῖα γιὰ νὰ προβοῦμε στὴν σύνθεσι ἑνὸς ἐκτεταμένου καὶ τεκμηριωμένου Συναξαρίου στὰ ἑλληνικά.

Ἡ κυκλοφόρησις πρὸ ἐτῶν κάποιων ἔργων στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, κυρίως ἐκ μεταφράσεως ἀπὸ τὰ ρουμανικά, σχετικῶν μὲ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο, μοῦ ἔδωσε τὸ ἔναυσμα νὰ ἀσχοληθῶ ἐπισταμένα μὲ τὴν συλλογὴ καὶ καταγραφὴ στοιχείων.

Μία Ὁμιλία τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2011 τοῦ ἀγαπητοῦ Ἀδελφοῦ μας Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου περὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, στὴν ὁποίαν ἀνεφέρθησαν θαυμαστὰ περιστατικὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ὁμολογητοῦ Πατρὸς καὶ Ἱεράρχου, τὰ ὁποῖα εἶχε ὁ ἴδιος μεταφράσει ἀπὸ πρόσφατα τότε κυκλοφορηθὲν ἔργο περὶ τοῦ Ἁγίου στὰ ρουμανικά, μᾶς συγλόνισε ἰδιαίτερα καὶ μᾶς ἔδωσε τὴν τελικὴ ὥθησι, κατόπιν μάλιστα προτροπῆς καὶ ἄλλων ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν, νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν

συγγραφή τῆς συναξαριακῆς Βιογραφίας τοῦ Ἁγίου γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τὸ ἔργο μας ἄρχισε τὸ θέρος τοῦ 2011 καὶ ὠλοκληρώθηκε σὺν Θεῷ, παρὰ τὴν σχεδὸν παντελεῖ ἄλλειψι χρόνου καὶ μὲ πολὺ μεγάλα χρονικὰ κενά, τὸ θέρος τοῦ 2012. Ὅμως, ἡ τελικὴ διαμόρφωσις καὶ καθαρογραφὴ κατωρθώθηκε νὰ γίνῃ μόλις μετὰ τὸ Πάσχα τοῦ 2014.

Θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησι κάποιων ἐμμέσων καὶ δευτερευουσῶν πηγῶν, στηριχθήκαμε κατὰ βάσιν γιὰ τὸ κύριο μέρος τῆς ἐργασίας μας στὰ ἐξῆς ἔργα:

1. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, Ἡ Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ρουμανίας, Φυλὴ Ἀττικῆς 1981, σσ. 30.

2. Bishop Ambrose of Methoni, Saint Glicherie the Confessor Metropolitan of Romania, 1891-1985, July 1999, pp. 8.

3. Metropolitan Vlasie, The Life of the Holy Hierarch and Confessor Glicherie of Romania, CTOS, Etna, CA, 1999, pp. 62.

4. Constantin Bujor, Resisting unto Blood, Sixty-five Years of Persecution of the True (Old Calendar) Orthodox Church of Romania (October 1924-December 1989), CTOS, Etna, CA, 2003, pp. 286.

5. Biserica Ortodoxa de Rasarit din Romania, Istorical Manastirii Slatioara, Editura "Schimbarea la Fata", Slatioara, 2009, pp. 240.

6. Mitropolia Bisericii Ortodoxe de Stil Vechi din Romania, Sfantul Ierarh Glicherie Marturisitorul, O

viata pentru Hristos, Viata, patimirile si minunile Sfantului Ierarh Glicherie Marturisorul, Editia a II-a Revizuita si adaugita, Editura "Schimbarea la Fata", Slatioara, 2012, pp. 286.

7. Επίσης, διηγήσεις τῶν ἐπιζώντων Κληρικῶν, τοὺς ὁποίους ἐχειροτόνησε ὁ Ἅγιος Γλυκέριος, Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νεάμτς κ. Δημοσθένους καὶ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Πετρασέσκου, τὸν Αὐγούστο τοῦ 2012 στὴν Ρουμανία.

Ἐργασθῆκαμε ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ ἐπιλεκτικὰ καὶ συνθετικά, ὥστε νὰ δώσουμε μία ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀκριβῆ παρουσίασι καὶ παράθεσι τῶν ἀναφερομένων γεγονότων στὴν ἱστορική τους σειρὰ.

Ἐφ' ὅσον τὸ ἔργο ἔχει συναξαριακὸ χαρακτήρα καὶ ἀπευθύνεται στὸ εὐρὸ κοινό, γιὰ νὰ ὠφελήση, οἰκοδομήση, ἐνημερώση ἢ καὶ προβληματίση, δὲν θελήσαμε νὰ περιέχη παραπομπές καὶ ἐκτενεῖς ἢ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις. Δὲν πρόκειται γιὰ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ-ἀκαδημαϊκὴ ἐργασία, ἀπευθυνομένη στοὺς εἰδικούς, καίτοι βεβαίως εἶναι σοβαρὴ, ἀξιόπιστη καὶ ἐλεγμένη.

Θελήσαμε νὰ δώσουμε ἓνα ἱστορικὸ καὶ πνευματικὸ διάγραμμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαδραματίζονται τὰ γεγονότα τῆς συναρπαστικῆς αὐτῆς συναξαριακῆς βιογραφίας, μὲ τρόπο ὅμως διακριτικὸ καὶ σχεδὸν ἀδιόρατο, ἄνευ ἀναπτύξεων καὶ πλατιασμῶν. Ἀκόμη καὶ ἡ πνευματικὴ μας θεώρησις εἶναι «ἀνάλαφρη», τόση ὅση πιστεύουμε ὅτι ἀπαιτοῦνταν γιὰ νὰ κατανοηθοῦν τὰ διαδραματιζόμενα,

ἀποφεύγοντες τὶς ἐκτενεῖς κηρυγματικὲς ἀναφορές. Κάποια ὀλίγα μόνον ἀγιογραφικὰ χωρία παρατίθενται, ὅταν τὸ ἀπαιτῆ ἢ ἀνάγκη, ἐνῶ ἀποφεύχθηκε ἢ παράθεσις Πατερικῶν ἀποφθεγμάτων, γιὰ νὰ μὴ ἐπιβαρυνθῆ τὸ κείμενο.

Οὐσιαστικά, προβαίνουμε σὲ μία διακριτικὴ «ξενάγησι» στὸν ἀνθῶνα μιᾶς ἐκπληκτικῆς μαρτυρίας, ἢ ὅποια περιέχει πληθὺν ὀδυνηρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνδόξων καὶ θαυμαστῶν στοιχείων καὶ περιστατικῶν. Ὅλα αὐτά, χωρὶς μεγαλοποιήσεις καὶ ὑπερβολές, κατατίθενται ταπεινὰ καὶ μὲ αἴσθησι εὐθύνης στὴν Συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὶς καρδιές τῶν πιστῶν, ἐλπίζοντες σὲ θετικὴ συγκομιδὴ, ἐπικαλούμενοι ἐπίσης καὶ τὴν ἐπιείκεια τῶν ἀναγνωστῶν γιὰ πιθανὰ ἀκούσια σφάλματα, λάθη ἢ καὶ παραλήψεις.

† Γ.Κλ.

2/15.10.2014

† Αγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης

Α'. Γέννησις – Μοναχική Ἀφιέρωσις – Πρῶτοι Ἀγῶνες

Ο **ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ** δούλος τοῦ Θεοῦ Ἅγιος Γλυκέριος γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1891 στο χωριὸ Μιχοβένι στὴν Μπουκοβίνα, ἡ ὁποία ἀνήκε τότε στὴν Αὐстро-ουγγαρία. Οἱ γονεῖς του ἦσαν οἱ ἀπλοὶ καὶ εὐλαβεῖς χωρικοὶ Νικόλαος Τανάσε καὶ Ραχήλ, ὠνομάσθηκε δὲ στοῦ ἁγίου Βάπτισμα Γεώργιος, γι' αὐτὸ καὶ σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ ἐσέβετο καὶ τιμοῦσε ὑπερβολικὰ τὸν θαυμαστὸ Μεγαλομάρτυρα καὶ Τροπαιοφόρο τοῦ Χριστοῦ Γεώργιο.

Ὁ τόπος γεννήσεως τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου προσαρτήθηκε στὴν Ρουμανία ἀργότερα, μετὰ τὴν λήξι τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου, τὸ 1918. Σὲ αὐτὸν κυριαρχοῦσαν οἱ Παπικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμπόδιζαν τὴν τοπικὴ Μητρόπολι τῶν Ὁρθοδόξων νὰ ἔχη ἐλεύθερες σχέσεις μὲ τὶς λοιπὲς ἐκκλησιαστικὲς Ἐπαρχίες τῆς Μολδοβλαχίας καὶ ὅπωςδήποτε ἐπιθυμοῦσαν τὴν παρεμπόδισι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ποιμαντικοῦ ἔργου της.

Ἡ Θεία Χάρις προετοίμαζε μέσα στις ἀνεξιχνίαστες Βουλές Της ἕναν ἄξιο καὶ ἐκλεκτὸ Ὁμολογητὴ τῆς Ἀληθείας μέσα σὲ ἀνελεύθερο περιβάλλον. Ὁ

μελλοντικός ἀτρόμητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀντιπολεμοῦσε τοὺς νοητοὺς ἐχθροὺς μὲ μόνα τὰ πνευματικὰ ὄπλα, τὰ ὁποῖα θὰ περιβαλλόταν ἀπὸ τὴν νεότητά του, στερημένος κατὰ κόσμον δυνάμεως, μέσων, μορφώσεως καὶ ἀναγνωρίσεως. Γιὰ μία ἀκόμη φορὰ θὰ ἐπαναλαμβανόταν στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τὸ Ἀποστολικόν: «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρὰ, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. α΄ 27-29).

Ὁ ταπεινὸς δούλος τοῦ Θεοῦ Ἅγιος Γλυκέριος ἀνατράφηκε καὶ μεγάλωσε πτωχικά, σὲ κλιμαπίστεως, εὐσεβείας, στερήσεως καὶ ἀγῶνος. Ὁ μικρὸς Γεώργιος δὲν γνώρισε ἐπὶ γῆς τὸν πατέρα του, διότι ἐκεῖνος ἀπεβίωσε λίγο μετὰ τὴν γέννησί του, ἐνῶ ἔχασε καὶ τὴν μητέρα του ὅταν ἦταν μόλις 7 ἐτῶν. Ἐπίσης, δὲν εἶχε ἄλλα ἀδελφία. Ὅμως, πολὺ νωρὶς ἐνίωσε τὴν Πατρικὴ θεία στοργὴ καὶ ἀντίληψι, ὥστε ἡ ὀρφάνια του νὰ συντελέσῃ στὴν σφυρηλάτησι ἰσχυροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ χαρακτήρος. Ὁ Ἅγιος ἀπέκτησε ἐμπιστοσύνη στὴν θεία Πρόνοια, χωρὶς νὰ παραβλέπῃ τὸ μερίδιο τῆς ἰδικῆς του πρόθυμης συνεισφορᾶς στὶς ὁδοὺς τῆς ζωῆς του καὶ τῆς πνευματικῆς του καλλιιεργείας καὶ διαμορφώσεως.

Ὁ εὐλαβὴς παπποῦς του Ἰλαρίων Τανάσε ἦταν ὁ προστάτης καὶ ὁδηγὸς του στὰ παιδικὰ του χρόνια· μαζὶ οἱ δύο τοὺς βιάδιζαν 10 ὀλόκληρα χιλιόμετρα, προκειμένου νὰ μεταβοῦν σὲ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία

για να συμμετάσχουν στην θεία Λατρεία και να προσευχηθοῦν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἀφοῦ τελείωσε τὸ σχολεῖο, ἀσχολήθηκε με ἀγροτικὲς καὶ κηπουρικὲς ἐργασίες.

Μέσα στὴν ἀγαθὴ ψυχὴ του εἶχε φυτευθῆ βαθειὰ ὁ σπόρος τῆς θείας κλίσεως, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ, καλλιεργηθῆ καὶ βλαστήσῃ ἀποζητοῦσε εὐκρατο κλίμα, εἰδικὴ φροντίδα καὶ ἐπιμελῆ γεωργία· ἡ ψυχὴ του δὲν εὗρισκε ἐκπλήρωσι τῶν ὑψηλῶν ἐφέσεων καὶ ἐπιθυμιῶν τῆς στὸν κόσμον τῶν ἐφήμερων ἐπιδιώξεων καὶ τῶν μετρίων ἐπιδόσεων. Ἀναζητοῦσε τόπον μετανοίας καὶ πηγὴν σωτηρίας· ἔτσι, ἔσπευσε δρομαῖος ὡς ἔλαφος διψῶσα στὸ Μοναστήρι Τσετάτουϊα, πλησίον τοῦ Ἰασίου στὴν Μολδαβία, τὸν Μάϊο τοῦ 1916, σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν.

Ἦταν τότε ἐποχὴ ιδιαίτερα ταραγμένη. Ἡ Ρουμανία πολεμοῦσε κατὰ τῆς Αὐстро-ουγγαρίας καὶ Γερμανίας, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Τρανσυλβανία, τὴν Μπουκοβίνα καὶ τὸ Βανάτο· ἀρχικὰ ἠττήθηκε, ἀλλὰ κατόπιν νέου πολέμου τὸ 1918 ἐπέτυχε τῶν

ἀπελευθερωτικῶν της σχεδίων. Στὰ 1916, ὅταν ὁ πόλεμος μαινόταν καὶ ὑπῆρχε μεγάλο πλῆθος ἐκτοπισμένων, ἡ Μονὴ Τσετάτουϊα ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτούς. Ὁ νέος Δόκιμος Γεώργιος ἐπέδειξε θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ τὴν ἐξασφάλισι διατροφῆς καὶ φροντίδος γι' αὐτούς· ὅπως ἐπίσης, βοήθησε στὴν περίθαλψι τραυματισμένων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι κατέφθαναν ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Πέραν τούτων, ὁ Δόκιμος Γεώργιος ἐπιτελοῦσε τὰ διακονήματά του στὴν Μονὴ μὲ ζῆλο καὶ ὑποδειγματικὴ ἀφοσίωσι. Ἡ γρήγορη πρόοδός του καὶ ἡ σταθερότητα στὴν πορεία του, ὠδήγησαν τὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς π. Θεόφιλο στὴν ἀπόφασι τῆς ἐσπευσμένης Μοναχικῆς Κουρᾶς του τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἴδιου ἐκείνου ἔτους 1916, ὀκτῶ μόλις μῆνες μετὰ τὴν εἴσοδό του στὴν Μονή. Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὸ μοναχικὸ ὄνομα Γλυκέριος, εἰς δῆλωσιν προφανῶς τῆς γλυκύτητος τοῦ χαρακτῆρος του.

Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἀνέλαβε Ἡγούμενος ὁ Πρωτοσύγκελλος Δανιήλ, προωθήθηκε ἡ χειροτονία τοῦ Μοναχοῦ Γλυκερίου εἰς Διάκονον, ἡ ὁποία τελέσθηκε στὶς 11 Ἰανουαρίου τοῦ 1918 ἀπὸ τὸν Βοηθὸ Ἐπίσκοπο Ἄνθιμο. Ὁ νέος Ἱεροδιάκονος συνέχισε τὴν ὑπηρεσία του στὸ μαγειρεῖο τῆς Μονῆς,

ώς και στην φιλοκαλία του Ναού σαν Ἐκκλησιαστικός.

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὴ ἡ μεγάλη καὶ ἀπέραντη εὐλάβειά του στὴν Κυρία Θεοτόκο, ἡ ὁποία ἐκδηλωνόταν μὲ τὶς θερμῆς καὶ κατανυκτικὲς γονυκλινεῖς προσευχῆς του ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας Τῆς στὸν Ναό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀγιογράφησι ἀπὸ τὸν ἴδιο μιᾶς Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ στερηθεὶς τόσον ἐνωρὶς τῆς ἐπιγείου μητρός του Ἅγιος Γλυκέριος, εἶχε ἀναπτύξει μίαν ξεχωριστὴν σχέσιν μὲ

τὴν Μητέρα τῆς γλυκύτητος καὶ θείας εὐφροσύνης Αἰπάρθενο Θεοτόκο. Ἐπίσης, ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγνότητα καὶ καθαρότητα τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, ἡ ὁποία διέλαμπε στὴν ἁγιασμένη ὑπαρξί του, ἐτρέφετο καὶ ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν Καθαρωτάτη Ὑπέραγνο καὶ Πανάχραντο Μητροπάρθενο Κόρη.

Στὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τοῦ 1920, ὁ Ἱεροδιάκονος Γλυκέριος ἔλαβε ἀπὸ ὑπακοὴ τὸ χάρισμα τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς Ἱερωσύνης, ἦτοι τοῦ Πρεσβυτέρου, ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Μητροπολίτου Μολδαβίας Ποιμένος. Κατόπιν τούτου, ὁ νέος Ἱερομόναχος Γλυκέριος μετέβη μὲ εὐλογία στὴν μεγάλη Μονὴ τοῦ Νεάμτς, ὅπου ὁ Γέροντάς του Πρωτοσύγκελλος Δανιὴλ εἶχε τοποθετηθῆ Ἡγούμενος, στὴν Μονὴ δὲ αὐτὴ ὁ Ἅγιος ἐφημέρευσε

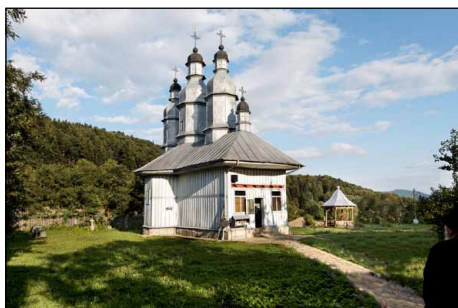
ἐπὶ ἓνα ἔτος.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μετανοίας τοῦ Τσετάουϊα καὶ ὑπηρέτησε ἐπὶ ἓνα ἔτος εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἱασίου.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Νεάμτς.

Τελικὰ, μὲ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Γέροντός του, ἐπέστρεψε εἰς τὴν Μονὴν Νεάμτς καὶ ἀνέλαβε ὡς Δικαῖος εἰς τὴν Σκήτην τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου (Ποκρώβ) τὸ 1922, ἕνεκα τῆς ἀσκητικότητος, ταπεινώσεως καὶ πνευματικῆς πείρας του. Τὴν Σκήτην αὐτὴν ὁ Ἅγιος μαζί μὲ τὸν συνασκητὴν του καὶ ἔκτοτε διὰ βίου συναγωνιστὴν του Ἱεροδιάκονο Δαυῖδ ἀνεκαίνισεν καὶ ἀνέδειξε· ὠρίσθηκε λειτουργικὸ πρόγραμμα, προσελκύσθησαν νέοι Μοναχοὶ ποθοῦντες τὸν ἡσυχαστικὸν βίον, ἀλλὰ προσέτρεχαν ἐπίσης καὶ πολλοὶ λαϊκοί, γιὰ πνευματικὴ τροφοδοσίαν καὶ βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβαναν πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸν χαρισματικὸν π. Γλυκέριον, διότι παρὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, διέλαμπε μὲ χάριν καὶ φωτισμὸν Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἱερὰ Σκήτη τοῦ Ποκρώβ.

ναγωνιστὴν του Ἱεροδιάκονο Δαυῖδ ἀνεκαίνισεν καὶ ἀνέδειξε· ὠρίσθηκε λειτουργικὸ πρόγραμμα, προσελκύσθησαν νέοι Μοναχοὶ ποθοῦντες τὸν ἡσυχαστικὸν βίον, ἀλλὰ προσέτρεχαν ἐπίσης καὶ πολλοὶ λαϊκοί, γιὰ πνευματικὴ τροφοδοσίαν καὶ βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβαναν πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸν χαρισματικὸν π. Γλυκέριον, διότι παρὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, διέλαμπε μὲ χάριν καὶ φωτισμὸν Ἁγίου Πνεύματος.

Ἔτσι, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος διαμόρφωσε μία ιδιαίτερα πνευματικὴ προσωπικότητα, ριζωμένη στὴν Ἡσυχαστικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως μεταφέρθηκε στὰ ἁγιασμένα ἐκεῖνα μέρη ἀπὸ τὸν Ὅσιο Στάρετς Παῖσιο Βελισκόφσκυ († 15.11.1794). Ὁ συνδυασμὸς πράξεως καὶ θεωρίας, βοήθησε τὸν Ἅγιο Γλυκέριο νὰ ἀποκτήσῃ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια γιὰ τὸν Ἀγῶνα πὺ τὸν καλοῦσε ὁ Κύριος νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἐπόμενα 60 καὶ πλέον ἔτη τῆς περιπετειώδους ζωῆς του. Τὸ «θεμέλιόν» του ἐτέθη ἀσάλευτα «ἐπὶ τὴν πέτραν» (Ματθ. ζ' 24-25, Λουκ. στ' 48) καὶ δὲν ἐκλονίσθη ὅταν ἔπνευσαν μανιωδῶς οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ θύελλες τῆς Καινοτομίας καὶ ὅταν προσέρρηξαν ἐναντίον του οἱ χεῖμαρροι τῶν σκληρῶν κακουχιῶν καὶ τῶν ἀφαντάστων καὶ ἀπανθρώπων διωγμῶν. Καὶ αὐτὰ πράγματι πλησίαζαν μὲ μεγάλη ὄρμη καὶ ἤδη ἀκουγόταν ὁ ἀπειλητικὸς ὄρουμαγδὸς τους!...

Β'. Η Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας

Η ΑΝΑΔΥΣΙΣ τῶν ἀπελευθερωτικῶν κινήματων καὶ ἡ ἐκ τούτων δημιουργία νέων κρατῶν στὰ μέσα τοῦ ΙΘ' αἰ. στὴν Βαλκανικὴ, μετὰ τὴν διάλυσι τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὠδήγησε σὲ μία κρίσι ἐντὸς τῶν νέων αὐτῶν κρατῶν στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Οἱ ἐκάστοτε κυβερνῶντες, μὲ βλέψεις ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ ἐκμοντερνισμοῦ τῆς Πολιτείας, ἤθελαν συνήθως τὴν Ἐκκλησίαν ἀβουλη καὶ ὑπάκουη ἐντολοδόχο στὰ κελεύσματά τους. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς μορφές, οἱ ὅποῖες ἀντετάσσοντο, ἦταν σπάνιες καὶ συνήθως ἐδιώκοντο. Ὁ Μοναχισμὸς καὶ τὰ Μοναστήρια ἐθεωροῦντο πάντοτε ἐμπόδιο καὶ ἀποτελοῦσαν στόχο ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον ἦσαν ὄντως ἐστῖες ἀντιστάσεως. Ἡ Ρουμανία δὲν ἀποτελοῦσε σὲ αὐτὸ ἐξαιρέσι.

Μετὰ τὴν ἔνωσι τῶν δύο παραδουνάβιων Ἡγεμονιῶν Βλαχίας καὶ Μολδαβίας τὸ 1859 μὲ Ἡγεμόνα τὸν Ἀλέξανδρο Ἰωάννη Κούζα, μακρυνῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς (οἰκογένεια Κουζαντίνη ἐκ Τραπεζοῦντος), ἀλλὰ δυτικοθρεμμένο στρατιωτικὸ καὶ δὴ ἐκλεκτὸ τῶν Γάλλων, ἐπεβλήθησαν μεγάλες με-

ταρρυθμίσεις στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, μὲ δήμευσι τῆς περιουσίας τῶν Μονῶν, κλείσιμο τῶν ἐκκλησιαστικῶν τυπογραφείων, κατάργησι τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ εἰσαγωγή τοῦ πολιτικοῦ γάμου.

Ὅλα αὐτὰ ἤγειραν τὴν ἀντίδρασι Κλήρου καὶ Λαοῦ στὴν Ρουμανία, μέγας δὲ ἀγῶνας ἄρχισε εἰς ματαίωσιν εἰσηγήσεως νόμου γιὰ τὸν ἀπ' εὐθείας διορισμὸ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα τὸ 1865. Ἐνα χρόνο ἐνωρίτερα, τὸ 1864, ὁ Ἡγεμόνας συνεκάλεσε Σύνοδο καὶ ἐπρότεινε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου! Ὁ πλέον σφοδρὸς πολέμιος τῆς προτάσεως αὐτῆς ἦταν ὁ περίφημος θαυματουργὸς Ἅγιος Καλλίνκος († 11.4.1868) τῆς Μονῆς Τσερνίκα, Ἐπίσκοπος τοῦ Ρίμνικ, ὁ ὁποῖος ἀνεφώνησε τότε ἀποφθεγματικά: «**Δὲν θὰ συγκαταλεχθῶ μὲ τοὺς παραβάτες!**»!

Ἡ ἀπόπειρα ἐκείνη ναυάγησε, ἀλλὰ καταρτίσθηκε σχέδιο ἀλώσεως τῆς Ἱεραρχίας ἐκ τῶν ἔσω, ὥστε ἐν καιρῷ νὰ ἐπιβληθοῦν Καινοτομίες χωρὶς ἀντιδράσεις. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν οἱ μελλοντικοὶ Ἐπίσκοποι νὰ μεταβαίνουν γιὰ θεολογικὲς σπουδὲς στὴν ἔσπερία, ὥστε οἱ δυτικοτραφεῖς ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, ξεκομμένοι ἀπὸ τὴν ζῶσα Μοναχικὴ Παράδοσι καὶ τὴν λαϊκὴ Ὁρθόδοξη βούλησι, νὰ συντελέσουν στὸν «ἐκκλησιαστικὸ ἐκσυγ-

χρονισμό», στην έκκοσμίκευσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑπόκυψί της στὶς ἐπιθυμίες τῆς Πολιτείας, σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, «κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν» (Κολασ. β' 8).

Ἔτσι, ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ Κ' αἰ., ὁ κρατικὸς παρεμβατισμὸς καὶ στὴν Ρουμανία ἀπαίτησε σύμπλευσι τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὶς πολιτικὲς ἐπιδιώξεις. Τὸ 1915 ἔγινε πρότασις καὶ πάλι γιὰ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας Σπύρου Χάρετ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εὐδώθηκε.

Τελικὰ, ἡ Πολιτεία στὴν Ρουμανία προχώρησε σὲ ἀλλαγὴ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου τὴν 1/14.4.1919, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ 1920, ὁ κατοπινὸς Πατριάρχης Ρουμανίας Μύρων (Κρίστεα) ὑπεστήριξε, ὅτι ἄνευ διασκέψεως ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δὲν εἶναι δυνατὴ μεμονωμένη ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἀπὸ κανέναν.

Στὸ λεγόμενον ὅμως «Πανορθόδοξο Συνέδριον» τοῦ 1923 στὴν Κωνσταντινούπολι, τὸ ὁποῖο συνεκάλεσε ὁ Καινοτόμος καὶ Μασῶνος πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀρχιμανδριτῆς Ἰούλιος Σκριμπάν (1878-1949), ἐπίσης Μασῶνος, συνέπλευσε μὲ τὸ ἐπικρατῆσαν εἰς αὐτὸ μεταρρυθμιστικὸ πνεῦμα. Ἦταν πλέον φανερό, ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Ρουμανικῆς Ἱεραρχίας συναινοῦσε στὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι, χάριν ἐγκοσμίων καὶ οἰκουμενιστικῶν ἐπιδιώξεων, μὲ ἐλάχιστες μόνον ἐξαιρέσεις, ὅπως τοῦ Μητροπολί-

του Μπουκοβίνας Βησσαρίωνος (Πούϊου), ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐξόριστος στὸ Παρίσι τὸ 1964.

Παρὰ ταῦτα, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες στὴν Ρουμανία κωλυσιεργοῦσαν, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀντικανονικὴ ἐπιβολὴ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν Ἀθήνα (Μάρτιος 1924), χρειάσθηκε δὲ ἡ δυναμικὴ καὶ βίαιη παρέμβασι τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων Ἀλεξάνδρου Λαπεντάτου, ὥστε ἡ Ρουμανικὴ Ἱεραρχία νὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν Καινοτομία τὴν 1/14.10.1924.

Ὅσοι πιστοὶ ἀντέδρασαν, κακοποιήθηκαν βάνουσα στὶς Ἐκκλησίες!... Οἱ Ἱερεῖς ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀναγνώσουν ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῶν ἁδειῶν Ναῶν τὴν ἀπόφασί τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν γνωστὸ καθηγητὴ Νικολάε Ἰόργκα (1871-1940), στὸ ἔργο του «Ἱστορία τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας», χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἐπιπόλαιη» καὶ ὡς ἐπιτελεσθεῖσα «ἄνευ ἀναγνωρίσεως τῆς περιπλόκου, συντηρητικῆς καὶ μυστικῆς ψυχολογίας τοῦ λαοῦ», ὥστε νὰ προκαλέσῃ ταραχὴ, ἀναστάτῳσι καὶ ἰσχυρὰ ἀντίδρασι.

Οἱ πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέφρασαν τὴν ἀποφασιστικὴ ἀπόρριψί τῆς Καινοτομίας καὶ κατέφυγαν στὰ ὄρη, ἦσαν οἱ Μοναχοὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Νεάμτς. Ἡ Μεταρρυθμίσις χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο αἰσθητήριό τους ὡς δούρειος ἵππος τῶν ἑτεροδόξων ἐντὸς τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς διαίρεσιν καὶ διάβρωσίν τους. Τὸ «Δυτικὸ Ἡμερολόγιο», τὸ ὁποῖο καθιέρωνε συνεορτασμὸ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἦταν Κανονικῶς

κατακριτέο (βλ. α' Ἱ. Κανόνα Πενθέκτης Συνόδου, κα' Ἱ. Κανόνα ἐν Γάγγρα Συνόδου, λζ' Ἱ. Κανόνα ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου κ.ἄ.), ἐπέφερε δυσάρεστες ἀλλαγές στήν ἐκκλησιαστική τάξι, δὲν καθιερώθηκε μὲ τὴν συμφωνία τῶν πιστῶν καὶ διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἀνάμιξις τῆς Πολιτείας ὑπὲρ τῆς Καινοτομίας καὶ κατὰ τῶν ἀντιδρώντων πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐνέμειναν στήν Ἐορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ἐβάθυνε τὸ χάσμα, πρὸς χαρὰν τοῦ διαβόλου καὶ λύπην τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων ἐν Οὐρανοῖς...

B1) Ἡ ἔναρξις τῆς Ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Παραδόσεων

ΕΝΩΠΙΟΝ αὐτῆς τῆς δυσαρέστου καὶ συνάμα τραγικῆς καταστάσεως, ὁ εὐλαβῆς καὶ ζηλωτῆς Ἱερομόναχος π. Γλυκέριος δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἀδρανῆς. Ὁ Ἅγιος, ὡς Δικαῖος καὶ Πνευματικὸς στήν Σκήτη τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, μαζί μὲ τὴν Ἀδελφότητα τῶν 12 Μοναχῶν του, δὲν ἐφήρμοσαν τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία καὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὸ θέμα γιὰ τὴν καλύτερη ἐνημέρωσί τους. Τότε, ἀνέγνωσαν σχετικὴ ἐπιστολὴ κατὰ τῆς Καινοτομίας τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοπτεᾶ, ὁ ὅποιος μάλιστα εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Σκέπης μαζί μὲ τὸν ἀντιδράσαντα στὶς ἀποφάσεις τοῦ λεγομένου «Πανορθοδόξου Συνεδρίου» τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923 τότε Ἐπίσκοπο Μπουκοβίνας Βησσαρίωνα.

Ὅταν μάλιστα, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1925, οἱ Πατέρες

τῆς Σκήτης ἔμαθαν γιά τόν ἐπικείμενο ἑορτασμό τοῦ Πάσχα τοῦ 1926 μαζί μέ τούς Λατίνους, σύμφωνα μέ τὸ Δυτικὸ Πασχάλιο (!), κατὰ προφανῆ παράβασιν τῆς ὅλης Συνοδικῆς καὶ Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐξάνεστησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐκφράσουν ἀνοικτὰ πλέον τὴν ἀντίθεσί τους στὶς Μοναστηριακὲς ἀρχές. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, μετέβησαν στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Νεάμτς Νικόδημο, μετέπειτα πατριάρχη Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπρότεινε στὸν π. Γλυκέριο νὰ ἀποδεχθῆ τὴν Καινοτομία καὶ νὰ τοποθετηθῆ Ἡγούμενος σὲ μία μεγαλύτερη Σκήτη τῆς Μονῆς. Ὁ Ἅγιος μέ τούς συμμοναστές του ἀρνήθηκαν ἀποφασιστικὰ τὴν πρότασι καὶ ἀντιλήφθηκαν, μαζί καὶ μέ ὠρισμένους ἄλλους Μοναχοὺς τῶν Μονῶν Νεάμτς καὶ Συχάστρια, ὅτι θὰ ἔπρεπε ἀναπόφευκτα νὰ καταφύγουν καὶ αὐτοὶ στὰ ὄρη, γιά νὰ διαφυλάξουν τὴν συνείδησί τους ἀμόλυντη.

Ἔτσι, αὐτὸς καὶ ὁ Συνασκητῆς του π. Δαυῖδ, ἔφθασαν σὲ ὄρεινὴ περιοχὴ πλησίον τῆς Σκήτης τῆς Σίχλα στὶς 18.11.1925, ἔκτισαν μία κρυπτὴ Καλύβη καὶ ἔμειναν τὸν χειμῶνα σὲ αὐτὴν, διάγοντες βίον ἐρημιτικόν, τρεφόμενοι μέ μανιτάρια καὶ λαχανικά, ἐπιδεικνύοντες ὑπομονὴ στὶς στερήσεις, ἀλλὰ καὶ δεχόμενοι αἰσθητὴ τὴν θεία εὐλογία.

Τὴν Ἄνοιξι τοῦ 1926 ἔκτισαν ἄλλη Καλύβη μεγαλύτερη· εἶχε τρία δωμάτια, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσαν ὡς Παρεκκλήσιο γιά τίς Ἀκολουθίες τους. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, συνενώθηκαν μαζί τους καὶ τρεῖς ἕτεροὶ Μοναχοί, ἀδελφοὶ κατὰ σάρακα, ἀπὸ

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος σὲ προχωρημένη ἡλικία μὲ Συνασκητὴ του.

τοῦ δάσους καὶ κάποτε συναντοῦσαν ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια ὅμως δὲν τοὺς ἔβλαψαν ποτέ.

Ἐνα βράδυ, στὴν ἐρημία, ὁ π. Γλυκέριος αἰσθάνθηκε πνευματικὴ ἀνησυχία. Μετὰ τὴν ἐκτενῆ νυκτερινὴ προσευχή του, κατελήφθη ἀπὸ ἐπίμονους λογισμούς: «Πῶς εἶναι δυνατόν», σκεπτόταν, «στὴν χώρα μας ποὺ ὑπάρχουν τόσοι Κληρικοί, μὲ ἀνώτερη θεολογικὴ μόρφωσι, ὡς καὶ μέγας ἀριθμὸς διανοουμένων, νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο, τὸ ὅποιο μᾶς κληροδοτήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τὸ εἶχαν τιμήσει ἀπὸ παλαιά; Μήπως πρέπει νὰ τὸ ἐγκαταλείψω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ εἶμαι μὲ τοὺς ἄλλους; Μήπως διαπράττω σφάλμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ποὺ δὲν τὸ ἀλλάζω;»...

Αργότερα, είδε τὸ ἐξῆς ὄραμα: Ἀπὸ τὴν Δύσι ἐμφανίσθηκε ἓνα μαῦρο σύννεφο· προσπαθοῦσε νὰ καλύψῃ ὅλο τὸν κόσμον καὶ κατευθυνόταν μὲ ταχύτητα πρὸς τὴν Ἀνατολή, βρυχόμενον σὰν τέρας· ἐνώπιόν του, σχηματίσθηκε ἓνας δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος πὺν περιβαλλόταν ἀπὸ ἀλυσίδα μαύρη σὰν τὴν πίσσα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐμφανίσθηκαν μαῦροι σταυροί. Ἦταν φρικιαστικό! Ὅμως, ἀπὸ τὴν Ἀνατολή φάνηκε ἓνα λευκὸ σύννεφο, σὰν χιόνι, τὸ ὁποῖο ἔλαμπε σὰν χρυσός· πρὸ αὐτοῦ ἦταν μία ἀλυσίδα ἀπὸ χρυσό, ἀπὸ τὴν ὁποία κρεμόντουσαν χρυσοὶ σταυροί. Τότε, ἐμφανίσθηκε ἓνας χορὸς Ἱεραρχῶν μὲ χρυσὰ ἄμφια, οἱ ὁποῖοι ἐβάδιζαν πρὸς τὸ μαῦρο σύννεφο. Σὲ κάποιον σημεῖο, τὰ δύο σύννεφα συγκρούσθηκαν καὶ τὸ μαῦρο σύννεφο κατέπεσε· καὶ στὴν θέσιν του ἐμφανίσθηκε μία θάλασσα μὲ νερὸ πὺν καταπόντισε τὴν γῆ... Στὰ κύματα τῆς θαλάσσης ὁ π. Γλυκέριος ἔπλεε μόνος, καλυμβώντας καὶ παλαίοντας μὲ τεράστια κύματα. Τὸν κατέλαβε ἀπελπισία καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ γοερά! Τότε, τοῦ φάνηκε ὅτι ἐμφανίσθηκε ἐνώπιόν του ἓνας Μοναχός· ἐβάδιζε ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καὶ ὠμοίαζε πρὸς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστό· καὶ τὸ Πρόσωπό Του ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο! Ὅταν ἔφθασε κοντά του, ὁ π. Γλυκέριος, ὁ ὁποῖος ἦταν βυθισμένος στὸ νερὸ μέχρι τὶς μασχάλες, ἀσπάσθηκε τοὺς Πόδας Του. Ὁ «Μοναχός» ἔσκυψε καὶ ἔλαβε τὸν π. Γλυκέριο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Ὅταν βλέπῃς ὅλα αὐτά, πῆγαινε καὶ πὲς στὸν κόσμον, ὅτι τὸ τέλος εἶναι κοντά!», καὶ ἀμέσως ἐξαφανίσθηκε μαζί μὲ τὴν θάλασσα!...

Ὁ Συνασκητής του π. Δαυῖδ ἄκουσε τοὺς λυγμοὺς τοῦ π. Γλυκερίου καὶ τὸν ταρακούνησε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ. Αὐτὸς ξύπνησε, ἀλλὰ ἦταν τόσο ἐκπληκτος καὶ τρομαγμένος, ὥστε δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐξηγήσῃ τί τοῦ συνέβη τὴν στιγμή ἐκείνη!...

Στὴν Μονὴ τοῦ Νεάμτς ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα τοῦ 1926 μὲ τὸ Δυτικὸ Πασχάλιο προξένησε μεγάλη ἀναταραχὴ, ἐφ' ὅσον 60 ἐκ τῶν Πατέρων ἐξέφρασαν τὴν ἔντονη ἀντίδρασί τους...

B2) Ταξίδι στὸ Ἅγιον Ὄρος

ΣΤΗΝ ἐρημιτικὴ τους τοποθεσία, οἱ αὐτοεξορισθέντες Πατέρες ὑπὸ τὸν π. Γλυκέριο ἔμειναν δύο ἀκριβῶς ἔτη, ἕως τὴν 14.11.1927. Τότε, ὁ π. Γλυκέριος μὲ τὸν Συνασκητὴ του π. Δαυῖδ, ἀποφάσισαν νὰ μεταβοῦν στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐπίστευαν ὅτι δὲν θὰ ἀντιμετώπιζαν δίωξι γιὰ τὴν προσήλωσί τους στὴν Ἡμερολογιακὴ Τάξι τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχαν χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι, πούλησαν μερικὰ ἐνδύματά τους καὶ ἐργάσθηκαν τὸ θέρος σὲ ἀγροὺς στὴν Σκῆτη τῆς Σίχλας.

Ἀφοῦ ἔλαβαν τὰ ἀπαραίτητα Διαβατήρια, ταξίδευσαν μὲ πλοῖο γιὰ τὴν Δάφνη τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας προσεκύνησαν παντοῦ μὲ μεγάλη πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἐργάσθηκαν σκληρὰ σὲ μία Σκῆτη, προκειμένου νὰ συγκεντρώσουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὴν ἀγορὰ μιᾶς Καλύβης. Ὁ π. Γλυκέριος μετέβαινε στὴν ρουμανικὴ

Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδροῦμου, στὰ ὄρια τῆς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὅπου ἐφημέρευε ἐναλλάξ μὲ τὸν γηραιὸ καὶ εὐλαβῆ Δικαῖο Αὐτῆς Ἀρχιμανδριτῆ Ἰωάσαφ. Στὴν Σκήτη αὐτή, οἱ δύο Πατέρες Γλυκέριος καὶ Δαυῖδ ἔλαβαν ἐπίσης τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸ Σχῆμα ἀπὸ τὸν Δικαῖο Αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν ἐπαξίως σὲ ὅλη τὴν πολυκύμαντη καὶ πολυτάραχη ζωὴ τους.

Ἡ διαμονή τους στὸ Ἅγιον Ὄρος ἦταν εἰρηνικὴ καὶ εὐλογημένη, μὲ ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ θερμὸ θεῖο ζῆλο, ἀλλὰ ὁ Ἀγῶνας στὴν πατρίδα τους καὶ οἱ ἐκκλήσεις βοήθειας, οἱ ὁποῖες κατέφθναν ἀπὸ συμπατριῶτες τους, τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ρουμανία τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1928, στὶς πενιχρὲς ἐρημιτικὲς Καλύβες τους στὰ δάση τῆς Μολδαβίας.

B3) Ἐπιστροφὴ στὴν Ρουμανία

ΚΑΤΑ τὴν διάρκεια τῆς ἐπιστροφῆς τους μὲ πλοῖο, οἱ Πατέρες ἀντιμετώπισαν σφοδρὴ θαλασσοταραχὴ

στήν Μαύρη Θάλασσα, ἡ ὁποία διήρκεσε ὅλη τὴν νύκτα, ὥστε νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα σωτηρίας· οἱ Ὁμολογητὲς π. Γλυκέριος καὶ π. Δαυῖδ προσευχήθηκαν μὲ πίστι καὶ θέρμη καὶ ἔφθασαν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, στήν Κωνσταντζα, εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τους!...

Τοῦτο τὸ συμβὰν ἐξεικόνιζε, προφανῶς, τὴν συνέχεια τῆς πορείας τῶν μαρτυρικῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ἀλλ' αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν (εἶχαμε λάβει τὴν καταδίκη τοῦ θανάτου), ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκρούς· ὅς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐρρύσατο ἡμᾶς καὶ ῥύσεται...» (Β' Κορ. α' 9-10). Ὅντως, ὁ Κύριος σώζει ἐκ θανάτου τοὺς ἐλπίζοντας ὄχι στήν δύναμι καὶ ἰκανότητά τους, ἀλλὰ τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ καὶ ἐστηριγμένους στὸ θέλημά Του καὶ τὴν Ἀλήθειά Του ἐν παντί!...

Γ'. Ἐναρξεις τῶν Μαρτυρικῶν Ἀγώνων για τὴν Πίστι

Ο ἠρωϊκοὶ Πατέρες Γλυκέριος καὶ Δαυΐδ, Μεγαλόσχημοι πλέον Μοναχοὶ καὶ εὐλογηθέντες ἀπὸ τὴν πολύμηνη διαμονή τους στὸ Ἁγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθωνος μὲ τὴν Θεομητορικὴ προστασία, πίστευαν ἀκράδαντα στὴν θεία προτροπὴ τοῦ Κυρίου: «Κράτει ὁ ἔχεις»! (Ἀποκαλ. γ' 11)! Καὶ «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς»! (Ἀποκαλ. β' 10). Δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ προδώσουν τὸν θησαυρὸ τῆς Ἀκαινοτομήτου Πίστεως, ἀλλὰ πάση θυσίᾳ ἤθελαν νὰ ἐνδυναμώσουν καὶ τοὺς λοιποὺς, ὥστε ἡ Καινοτομία νὰ μὴ ἐδραιωθῆ καὶ τὸ κακὸ νὰ μὴ μεγαλώσῃ.

Οἱ Πατέρες κατευθύνθησαν μὲ ἀπλότητα στὶς ἐγκαταλειμμένες Καλύβες τους στὰ ὄρη πλησίον τῆς Σκήτης τῆς Σίχλα καὶ ἐκεῖ γνωρίσθηκαν μὲ δύο εὐλαβεῖς βοσκούς, τοὺς ἀδελφοὺς Ἰωάννη καὶ Μιχαὴλ Οὐρζίτσα, οἱ ὁποῖοι παρακάλεσαν τὸν π. Γλυκέριο νὰ μεταβῆ στὸ χωριὸ τους, τὸ Βανατόρι τοῦ Νεάμτς, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς εὐλαβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. Στὸ χωριὸ αὐτό,

πραγματι, ιδρύθηκε ή πρώτη Ένορία του Πατρίου Ημερολογίου στην Ρουμανία, περι τὰ τέλη του 1928.

Έκει, τὰ ἅγια Θεοφάνια του ἑπομένου ἔτους 1929, ὁ π. Γλυκέριος ἐτέλεσε τὸν Μέγα Ἄγιασμό γιὰ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι θέλησαν νὰ τηρήσουν τὴν ἑορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ὁ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ τοῦ νέου ἡμερολογίου κατέδωσε τοὺς Πατέρες Γλυκέριο καὶ Δαυῖδ στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία συνέλαβε αὐτοὺς καὶ μάλιστα ἔσπευσε στὸ βουνό, ὅπου ἐντόπισε τὶς Καλύβες τους καὶ τὶς κατέστρεψε. Μετὰ τὴν σύλληψί τους, περιέπαιξαν τοὺς Πατέρες καὶ τοὺς μετέφεραν πεζῇ στὸ Τίργκου Νεάμτς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Πιάτρα Νεάμτς, ὅπου ὑπεβλήθησαν

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος στὸ κέντρο, ὡς Ἱερομόναχος, μετὸν Συνασκητὴ του Ἱεροδιάκονο Δαυῖδ, καὶ ἄλλους Πατέρες.

σὲ ἀνάκρισι, ἀλλὰ οἱ ἀπαντήσεις τους ἦσαν θαρραλέες καὶ δὲν ἀπεδείχθη καμμία παράβασις ἀπὸ μέρους των τοῦ Νόμου, γι' αὐτὸ καὶ ἀπελευθερώθηκαν. Ὅμως, οἱ δοκιμασίες τους εἶχαν ἤδη ἀρχίσει!...

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, οἱ Πατέρες ἐκλήθη-

σαν και πάλι στο Βανατόρι, όπου μετέτρεψαν χώρο της οικίας του Ιωάννου Ουρζίτσα σε Παρεκκλήσιο. Όμως, και πάλι ο Νεοημερολογίτης ιερέας του χωριού εξανέστη και έσπευσε στην αστυνομία, για να αναλάβει δράσι έναντίον των «έχθρων του έθνους», όπως τους αποκάλεσε. Οι Πατέρες συνελήφθησαν εκ νέου και εστάλησαν στην Πιάτρα Νεάμτς, όπου κρατήθηκαν επί τρεις ολοκλήρους μήνες, μέχρι οτου συλλεγούν αξιόπιστες μαρτυρίες, ότι δεν πρόκειται για παρανόμους «αυτο-χειροτονήτους» Κληρικούς· καθ' όλον δέ αυτό το διάστημα, ο π. Γλυκέριος ύφίστατο ταπεινωτικές κακοποιήσεις και γελοιοποιήσεις: μεθυσμένοι αστυνομικοί τον ξυλοκοπούσαν αλύπητα κάθε βράδυ, ενώ την ήμερα τον ανάγκαζαν να σφουγγαρίζη τους χώρους γονατιστός, κάποιοι δέ αστυνομικοί άνέβαιναν στην πλάτη του ή τον ελάκτιζαν τόσο απάνθρωπα, ώστε το αίμα του να κοκκινίζη τους τοίχους!...

Κατόπιν τούτου, ο π. Γλυκέριος άφέθηκε ελεύθερος με περιορισμούς και έμεινε στο Τίργκου Νεάμτς, όπου έλαβε δύο βιβλία του π. Άρσενίου Κοττέα κατά της Καινοτομίας, για τα όποια όμως υπέστη και πάλι δίωξι, εφ' όσον τα έντυπα εκρίθησαν ως «προπαγανδιστικά»!

Άφου πλέον οι διώξεις του έντεινοντο, ο π. Γλυκέριος έπρεπε να μεταβαίνη από τόπου εις τόπον κρυπτόμενος.

Το αυτό έτος 1929, προεκλήθη και πάλι μέγας σάλος από το γεγονός, ότι ή Καινοτόμος Έκκλησία της Ρουμανίας έώρτασε επίσης το Πάσχα μετά των

Λατίνων, ὅπως καὶ τὸ 1926, σύμφωνα μὲ τὸ Δυτικὸ Ἡμερολόγιο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεωρήσουν ὡς Πάσχα οὐσιαστικὰ τὴν Β΄ Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς! Πολλοὶ διανοούμενοι τῆς χώρας διεμαρτυρήθησαν γιὰ τὴν προφανεστάτη αὐτὴ παράβασι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐπίσης ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν νὰ δικαιολογήσουν καὶ νὰ καλύψουν τὴν οἰκτρὰ αὐτὴ ἀντορθόδοξη ἐνέργεια. Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς χώρας Ἰούλιος Μανίου, ὁ ὁποῖος ἦταν Οὐνίτης, ὥρισε νὰ ἐορτάσουν οἱ Ὀρθόδοξοι κατὰ τὴν θέλησί τους, ἢ μὲ τὸ Παλαιὸ ἢ μὲ τὸ Νέο, καὶ ἔτσι ἡ σύγχυσις ἐπιτάθηκε, διότι ὑπῆρξαν ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐώρτασαν δύο φορὲς τὴν Ἑορτὴ τοῦ Πάσχα τὸ ἔτος ἐκεῖνο!

Ὁ Μητροπολίτης Βεσσαραβίας Γουρίας ἐπέκρινε σφοδρῶς τὸν Καινοτόμο πατριάρχη Ρουμανίας Μύρωνα, ἀγνοήσας δὲ τὴν ἐντολή του, ἐτήρησε στὴν Ἐπαρχία του τὸν συνεορτασμὸ τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους καὶ ὄχι μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ρουμανίας. Ἡ ἐνέργεια ἐκείνη τῶν Καινοτόμων ἐπικρίθηκε μάλιστα καὶ ἀπὸ κάποιες ἄλλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Οἱ ἐκκλήσεις ὅμως πρὸς τὸν διωκόμενον π. Γλυκέριο γιὰ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν καὶ πνευματικὴν κάλυψιν τῶν σκανδαλισθέντων πιστῶν αὐξήθηκαν, ἀλλὰ καὶ οἱ διωγμοὶ του συνεχίσθησαν ἀμεῖωτοι καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος 1930.

Γ1) Προσκύνημα στους Αγίους Τόπους

ΤΟΝ Ὀκτώβριο τοῦ 1930, ὁ π. Γλυκέριος μὲ τὸν π. Δαυῖδ καὶ ὀλίγους πιστοὺς μετέβησαν γιὰ προσκύνημα στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ παρέμειναν ἐπὶ ἕξι καὶ πλέον μῆνες μέχρι καὶ τὴν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου τοῦ ἔτους 1931. Ὁ Ἅγιος μὲ μεγάλη ζέση ψυχῆς καὶ ἄφατη πνευματικὴ ἀγαλλίασι προσεκύνησε τὰ πανάγια Προσκυνήματα τῆς Ἁγίας Γῆς, ἔώρτασε τὰ Χριστούγεννα στὴν Βηθλεὲμ καὶ συμμετεῖχε στὶς Θεῖες Λειτουργίες στὸν Πανάγιο Τάφο μὲ Κληρικοὺς τοῦ Πατριαρχείου, συνιερουργοῦσε δὲ ἐπίσης καὶ μὲ Κληρικοὺς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

Στὸ Πατριαρχεῖο συνέβη νὰ συναντηθῆ καὶ μὲ Κληρικοὺς ἀπὸ τὴν Ρουμανία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι τὸν προσεκάλεσαν νὰ λειτουργήσῃ μαζί τους, ἀλλὰ αὐτὸς τὸ ἀπέφυγε. Ἄν καὶ δὲν διέθετε ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα ἀδείας γιὰ νὰ ἱεουργῆ στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπαγόταν πλέον διοικητικῶς στὸ Καινοτόμο Πατριαρχεῖο τῆς Ρουμανίας, οἱ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τοῦ κατήρτησαν πρόγραμμα ἑφημερίας σὲ διαφόρους Μοναστηριακοὺς Ναοὺς τῶν Ἱεροσολύμων.

Μάλιστα, ὁ π. Γλυκέριος εἶχε γίνει δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἤδη ἀσθενοῦντα ὑπερήλικα Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δαμιανὸ († 1931), ὁ ὁποῖος τὸν ἐπευλόγησε στὸν ἀγῶνα του ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (εἶναι γνωστὴ ἡ ἀρνητικὴ του τοποθέτησις στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924), τοῦ παρέδωσε ποσότητα

Ἁγίου Μύρου
καὶ καθιερω-
μένα Ἱερὰ
Ἀντιμήνια,
συνιερούρ-
γησαν δὲ ἀπὸ
κοινοῦ σὲ κά-
ποιες περι-
πτώσεις.

Ὁ π. Γλυ-
κέριος ἐπι-
σκέφθηκε καὶ

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μετὰ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δαμιανὸ καὶ ἄλλους Κληρικούς τοῦ Πατριαρχείου στὰ Ἱεροσόλυμα.

τὴν Ἱερὰ Λαύρα τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, ὅπου παρέμεινε ἐπὶ μία ἐβδομάδα. Τὸ Πάσχα τοῦ 1931 τὸ ἐώρτασε μετὰ τοὺς Ρώσους, στὰ ἐπιβλητικὰ Προσκυνηματὰ τους στὴν Ἁγία Γῆ, καὶ συνιερούργησε μετὰ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Κισνοβίου Ἀναστάσιο (Γκριμπανόφσκυ), ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἀνεδείχθη πέντε ἔτη ἀργότερα δεύτερος Μητροπολίτης καὶ Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς († 1965).

Ὁ π. Γλυκέριος ἐπέστρεψε μετὰ πλοῖο ἀπὸ τὴν Γιάφφα (Ἰόππη), μέσῳ Κωνσταντινουπόλεως, στὴν Ρουμανία, γιὰ νὰ συνεχίσει μετὰ νέες δυνάμεις καὶ θεῖες εὐλογίες τὴν ἔνδοξη, ὅπως καὶ ὀδυνηρή, ἀποστολή καὶ μαρτυρία του.

Γ2) Καὶ πάλι στὴν Ρουμανία

META τὴν ἀφίξί του, ὁ Ἅγιος κατευθύνθηκε στὸ Τίργκου Νεάμτζ καὶ ἐβοήθησε μετὰ κάθε τρόπο στὴν

ἀνέγερσι Ναῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου στὰ χω-
ριά τῆς περιοχῆς αὐτῆς τῆς Μολδαβίας στὴν Βόρεια
Ρουμανία.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο, ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, παρὰ
τοὺς διωγμούς, παρατηρήθηκε ἕνας μέγας ἐνθου-
σιασμός καὶ μία ιδιαίτερη δραστηριότητα στὴν ἀνέ-
γερσι Ναῶν, τὸ σύνολο τῶν ὁποίων ἔφθασε περίπου
τοὺς 40!

Ἐπίσης, ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται καὶ Μοναχισμὸς
ἐντὸς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἐφ' ὅσον ἡ μορφή
τοῦ π. Γλυκερίου καὶ τῶν συναγωνιστῶν του ἀπο-
τελοῦσαν ζωντανὰ παραδείγματα καὶ ἐνσαρκώσεις
τοῦ γνησίου Μοναχικοῦ πολιτεύματος. Ἔτσι, περὶ
τὸν π. Γλυκέριο ἀνεπτύχθη Μοναχικὴ Ἀδελφότης
Γυναικῶν στὸ Μπρούστουρι στὰ 1933.

Παράλληλα, ὁ Ἱερομόναχος Παμβῶ, ἕνας ἀπὸ
τοὺς τρεῖς κατὰ σάρκα ἀδελφοὺς Μοναχοὺς ποὺ
εἶχαν συνενωθῆ μὲ τὸν Ἅγιο ἀρχικὰ στίς Καλύβες,
στὰ ὄρη πλησίον τῆς Σίχλα, ἴδρυσε τὴν Ἱερὰ Γυναι-
κεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ Ντόμπρου, ἐνῶ
ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται καὶ ἡ πρώτη Ἀνδρῶα Ἱερὰ
Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Κούκοβα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἦλθαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος δύο
Ἱερομόναχοι, ὁ π. Ζωσιμᾶς καὶ ὁ π. Βαρούχ, γιὰ νὰ
συνδράμουν στὸν Ἀγῶνα τοῦ π. Γλυκερίου.

Ὁ π. Γλυκέριος ἀπὸ τὸ 1931, ὅποτε εἶχε ιδρύσει
τὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου
στὸ Ραντασένι, χρησιμοποίησε αὐτὸν ὡς ἔδρα τῶν
ἐξορμησέων του. Ἐκεῖ, στὴν ἐορτὴ τοῦ Ναοῦ τὴν 29ῃ

Ἰουνίου τοῦ 1932, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ἐπέδραμε ἀστυνομικὴ δύναμις στὴν οἰκία, ὅπου ὁ Ἅγιος ἐφιλοξενεῖτο, προκειμένου νὰ τὸν συλλάβῃ. Ὁ π. Γλυκέριος προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ καὶ ἀποπειράθηκε νὰ ἀνέβῃ σὲ ἕναν φράκτη γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ ὁ φράκτης κατέρρευσε καὶ ὁ Ἅγιος κτύπησε πολὺ ἄσχημα, ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ ἀστυνομικοὶ κατέφθασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν λακτίζουν χωρὶς οἶκτο καὶ νὰ τὸν κτυποῦν σκληρὰ μὲ τὶς κάνες τῶν τουφεκιῶν τους. Παράλληλα, κατέσπυσαν καὶ πολλοὶ πιστοὶ γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν καὶ κατώρθωσαν πράγματι νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ τὸν φυγαδεύσουν, ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιο τοῦ προξενήθηκε ἕνα φοβερὸ καὶ διαρκὲς τραῦμα στὸ πόδι του, τὸ ὁποῖο ἔρρεε αἷμα καὶ πῦον! Ἦταν ἕνα «στίγμα», πὺν ἐβάσταζε στὸ σῶμα του ὑπομονετικὰ χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁμολογίας ἕως τέλους τῆς ζωῆς του, στὰ ἐπόμενα δηλαδὴ 53 ὀλόκληρα ἔτη, ἕως τῆς τελευτῆς του!...

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἁγίου ἦταν ἐντυπωσιακὴ· παρ' ὅλον ὅτι παρακολουθεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ κυρίως τοὺς κληρικοὺς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ παρεμποδίζετο σχεδὸν σὲ κάθε κίνησί του καὶ σὲ κάθε βῆμα του, αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε μὲ ἀνδρεία τὸν ὁμολογιακὸ Ἀγῶνα του, μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος γνωρίζει τὶς ἡμέρες τοῦ βίου μας, προσμετρᾷ μὲ ἀκρίβεια καὶ λεπτομέρεια τὰ «παθήματά» μας ὑπὲρ τοῦ Ὄνόματος Αὐτοῦ καὶ ἐπίσης γνωρίζει τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς

φίλους μας καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς, ἐφ' ὅσον «καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς» (Ματθ. ι' 30) μας εἶναι ἀπολύτως γνωστὲς μόνον εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς οὐδένα ἕτερον!

Ἐναντι τοῦ θλιβεροῦ καὶ ἀπανθρώπου φαινομένου τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, μὲ τὴν ὑποκίνησι τῆς Καινοτόμου ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐστάλησαν Ὑπομνήματα ἀπὸ τοὺς διωκομένους στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν τῆς Ρουμανίας, ὅπως καὶ σὲ ἄλλους κρατικὸς παράγοντες, ἐφ' ὅσον οἱ διωγμοὶ ἐκεῖνοι ἐστεροῦντο πλήρως κάθε νομικῆς βάσεως καὶ καλύψεως.

Τὸ ἔτος 1933, ὁ π. Γλυκέριος ἐτύπωσε τὸ Ἱερὸ Ψαλτήριον στὴν Σουτσάβα καὶ ἄρχισαν νὰ ἐκτυπῶνται Ἡμεροδείκτες τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου καὶ ἕτερα ψυχωφελῆ φυλλάδια.

Παρὰ ταῦτα, οἱ διωγμοὶ ἐσυνεχίζοντο. Τὸ 1934 ἔγινε νέα ἀπόπειρα συλλήψεως τῶν Πατέρων, ἀλλὰ ἀνεπιτυχῶς. Στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου στὸ Ραντασένι ἐτοποθετήθησαν 4 καμπάνες, γεγονόςδες ποὺ ἐξώργισε τὸν νεοημερολογιτικὸ κλῆρο, ὁ ὁποῖος προέτρεψε τὴν τοπικὴ διοίκησι νὰ προβῆ σὲ ἄμεση ἐπιθεώρησι στὸν Ναὸ· πράγματι, μετέβησαν παράγοντες τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ ἐντυπωσιάσθησαν ἀπὸ τὴν ὠραιότητα, τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴ τάξι του, καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὠφελημένοι καὶ ὁμολογοῦντες ὅτι ἄλλοι τοὺς παραπληροφόρησαν!

Γ3) Θαυμαστά σημεία

ΜΑΛΙΣΤΑ, μεταξύ άλλων καταγράφονται και θαυμαστά περιστατικά, τὰ ὁποῖα καταδεικνύουν τὴν παρρησία τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς του.

Κάποτε, παραμονὴ τῶν Θεοφανίων, ὁ π. Γλυκερίος ἀγίαζε μὲ τὸν Μέγα Ἁγιασμὸ τὶς οἰκίες τῶν πιστῶν στὸ χωριὸ Γκρόσι. Σὲ μία οἰκία εἶχαν τοποθετήσῃ ραδιόφωνο τῆς προπολεμικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, πρᾶγμα σπάνιο βέβαια γιὰ τὰ δεδομένα τῶν χρόνων ἐκείνων, τὸ ὁποῖο τὴν στιγμή πού εἰσήρχετο ὁ Ἅγιος ἦταν σὲ λειτουργία καὶ μετέδιδε ἓνα τραγούδι. Ὅποτε ὁ Ἅγιος στάθηκε ἀπὸ ἐπάνω του καὶ εἶπε ὡσὰν ἀστεειούμενος, ἀλλὰ σὲ τόνο αὐστηρῶ: «Ποιὸς θὰ τραγουδήσῃ, ἐσὺ ἢ ἐμεῖς; σοῦ λέγω νὰ σταματήσῃς!», καὶ ἀμέσως ἡ συσκευὴ νεκρώθηκε καὶ δὲν ξαναλειτούργησε!...

Ἄλλοτε, κατὰ τὴν τέλεσι ἱερᾶς Ἀγρυπνίας στὸν ἐορτάζοντα Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Μποροϊάια, ἐνῶ ἱερουργοῦσε ὁ Ἅγιος, ἡ ἀστυνομία ἔσπευσε καὶ περικύκλωσε τὸν Ναὸ μὲ ὄπλισμένους ἄνδρες. Οἱ πιστοὶ ὅμως εἶχαν προλάβει νὰ φυγαδεύσουν τὸν Ἅγιο ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ εἰσῆλθαν στὸν Ναὸ καὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες διεμαρτύροντο γιὰ τὴν ἀσέβεια καὶ βιαιότητά τους. Γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ φυγαδευθέντος Ἁγίου, κάποιος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ ἀπόστασι στὴν κατεύθυνσι, τὴν ὁποίαν ἔλαβε, στὸ μέσον τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐπικρατοῦσε πυκνὸ σκοτάδι. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ πιστὸς ἐκεῖνος εἶδε ἀμυδρὰ τὸν

Άγιο νὰ γονατίζη καὶ νὰ ὑψώνη τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ σὲ στάσι προσευχῆς. Τότε, ξαφνικά, ἐμφανίσθηκε δίπλα του ἕνας λευκοφόρος ἄνδρας γεμᾶτος φῶς, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν Άγιο! Ὅταν ἀρκετὰ χρόνια ἀργότερα ὁ πιστὸς ἐκεῖνος ἔγινε Μοναχός, ἄκουσε ἀπὸ τὸν Άγιο σὲ σχετικὴ ἐρώτησί του γιὰ τὸ συμβᾶν νὰ τοῦ ἐμπιστεῦται, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Φύλακα Άγγελό του, ὁ Ὅποῖος τοῦ ἐμφανίσθηκε ἐκείνη τὴν νύκτα καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸν δρόμο γιὰ νὰ διασωθῆ!...

Άλλοτε, μία Κυριακὴ, ὁ π. Γλυκέριος καὶ ὁ π. Δαυῖδ εἶχαν λειτουργήσει στὸ οἰκιακὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Μιχαὴλ Οὐρζίτσα στὸ χωριὸ Βανατόρι, πού ὅπως προαναφέρθηκε ὑφίστατο ὁ πρῶτος Ναὸς τοῦ Πατρῴου στὴν χώρα ἀπὸ τὸ 1928. Παρὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας πού εἶχαν ληφθῆ, ἡ συγκέντρωση τῶν πιστῶν δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διαλάθῃ τῆς προσοχῆς τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ἔσπευσε καὶ ἀφοῦ κτύπησε ἀπάνθρωπα τοὺς Πατέρες καὶ πολλοὺς πιστοὺς, τοὺς συνέλαβε μαζὶ μὲ πέντε ἀκόμη ἄνδρες καὶ τοὺς μετέφεραν στὴν Πιάτρα Νεάμτς, ὅπου τοὺς ἐνέκλεισαν σὲ ὑγρὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ, τοὺς κτυποῦσαν πρῶτῃ, μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ τοὺς ἐχλεύαζαν περιπαικτικὰ ὅτι τοὺς προσφέρουν «πρωϊνὸ», «μεσημερινὸ» καὶ «βραδυνὸ» γεῦμα! Στὸν π. Γλυκέριο ἀπηύθυναν τὴν πρότασι νὰ ἀποδεχθῆ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ βάσανα. Ὁ Άγιος ἀπήντησε θαρραλέα ὅτι ἔγινε ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ δέχθηκε τὴν Ἱερωσύνη γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸν Νόμο Του καὶ τὶς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων

Πατέρων, ἐν γνώσει ὅτι ὁ Κύριός μας ἀπαγορεύει κάθε ἀλλαγὴ στὸν θεῖο Νόμο Του καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ προδώσῃ τὸν πιστὸ λαό, ὁ ὁποῖος περίμενε τὴν καθοδήγησί του...

Τελικά, ἦλθε ἓνας ἰατρὸς γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς φυλακισμένους καὶ νὰ τοὺς ἀκτινογραφήσῃ. Ὄταν ἐφθασε ἡ σειρὰ τοῦ π. Γλυκερίου, συγκεντρώθηκαν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὴν ὀθόνη τοῦ ἀκτινογραφικοῦ μηχανήματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐρωτοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ κατάπληξι τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπαν! Διότι, ἔβλεπαν κάτι ἐκπληκτικὸ καὶ λογικῶς (πολλῶ μᾶλλον ἰατρικῶς) ἀνεξήγητο: φαινόταν ἐντὸς τοῦ θώρακος τοῦ Ἁγίου μία Περιστερά, ἡ ὁποία κρατοῦσε στὸ ράμφος τῆς μία Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Βρεφοκρατούσης!!! Κατόπιν τούτου, ὄχι μόνον ἀπελευθέρωσαν πάραυτα τὸν Ἅγιο καὶ τοὺς ὑπολοίπους, ἀλλὰ καὶ ἓνας ἀστυνομικὸς πέταξε τὴν στολή του καὶ ὑπέβαλε παραίτησι, προκειμένου νὰ μὴ ἀναγκασθῇ πλέον νὰ διώκῃ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου!...

Πρέπει δὲ νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι περιέβαλαν τὸν Ἅγιο μὲ ἀπέραντη ἀγάπη, ἐμπιστοσύνη καὶ σεβασμό, θεωροῦντες Αὐτὸν πνευματικὸ τους πατέρα καὶ ὁδηγό, ἦσαν ἀνὰ πᾶσα στιγμή σὲ ἐτοιμότητα νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν καὶ προστασίαν του καὶ γενικὰ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν του.

Κάποτε ποὺ ἡ ἀστυνομία καταδίωκε τὸν Ἅγιο καὶ εἶχε ἐντολὴ νὰ τὸν συλλάβῃ «ζωντανὸ ἢ νεκρὸ»,

ἔφθασε γιὰ ἔρευνες στὸ χωριὸ Μπρούστουρι, ἐκεῖ πού ὅπως εἶδαμε νωρίτερα σχηματίσθηκε Γυναικεία Μοναστική Ἀδελφότητα. Ὅμως, ἡ ἀστυνομία μὴ εὐρίσκουσα τὸν Ἅγιο καὶ ἀπαντήσασα κάποιον, ὁ ὁποῖος τοῦ ὠμοίαζε (ἦταν κοντός καὶ εἶχε γένεια) τὸν πυροβόλησε! Ἔτσι, θανατώθηκε μαρτυρικά στὴν θέσι τοῦ Ἁγίου ἕνας «σωσίας» του, ὁ ἀθῶος Μίτιτσα Ταραμποάντσα!... Μετὰ τὸ γεγονός αὐτό, ὁ Ἅγιος ἐκρῦπτετο ἐπιμελῶς ἐπὶ πολὺ διάστημα χρόνου.

Ἄλλοτε, εἶχε κυκλοφορήσει ἡ ψευδὴς φήμη, ὅτι ὁ Ἅγιος συνελήφθη καὶ ἐκρατεῖτο. Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ κάποιος θερμὸς ἐκ τῶν πιστῶν, ὥρμησε μὲ τὸ ἄλογό του μέσα στὴν νύκτα γιὰ νὰ σπεύσῃ εἰς συμπαραστάσιν καὶ εἰ δυνατὸν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἁγίου. Ὅμως, ἐπάνω στὴν ὑπερβολικὴ βιασύνη του, λησμόνησε νὰ φορέσῃ μία μπότα του. Ὅταν ἔφθασε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, διεπιστώθη ὅτι ἡ φήμη δὲν ἦταν ἀληθὴς καὶ ἔτσι ἐπέστρεψε πλέον ἀνακουφισμένος στὴν οἰκία του, ἀλλὰ μόνον τότε ἔνωσε ἐκπληκτος ὅτι τὸ ἕνα πόδι του εἶχε κυριολεκτικὰ παγώσει, διότι ἦταν χειμῶνας καὶ τὸ κρῦο δριμύ! Συνεπῶς, μόνον τότε ἀντιλήφθηκε ὅτι λησμόνησε νὰ φορέσῃ καὶ τίς δύο μπότες του!... Τόση θυσιαστικὴ ἀγάπη χαρακτήριζε τοὺς πιστοὺς γιὰ τὸν Ἅγιο.

Υπῆρχαν πιστοί, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκολουθοῦσαν νύκτα καὶ ἡμέρα, μὲ στερήσεις, νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες, ἔτοιμοι ἀκόμη καὶ νὰ δεινοπαθήσουν ἢ καὶ νὰ πεθάνουν, προκειμένου νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ ὅποιον-δήποτε κίνδυνο! Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ αὐθόρμητο. Ὁ Ἅγιος δὲν ὑπέθαλπε τέτοιες καταστάσεις οὔτε

ἐκμεταλλευόταν αὐτὴ τὴν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι τῶν πιστῶν, προκειμένου νὰ καλλιεργήσῃ ἀρρωστημένες προσκολλήσεις στὸ πρόσωπό του ἢ νὰ προσπορισθῇ ἰδιοτελῆ ὀφέλη. Παρέμενε πάντοτε σεμνός, σοβαρός, θυσιαστικὸς καὶ γνήσια Μοναχικὸς, ταπεινός, ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀνυπόκριτος, μὲ εὐλικρίνεια, πτωχεῖα καὶ ταπείνωσι.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὡς Ἱερομόναχος καθήμενος στὸ κέντρο, μὲ τὸ κομβοσχοῖνι ἐπὶ τοῦ ἐπιτραχηλίου, μεταξὺ καὶ ἄλλων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, σὲ φωτογραφία τῆς περιόδου περὶ τὰ μέσα τοῦ '30 στὴν Ρουμανία.

Δ'. Νέα φάσις μαρτυρικῶν Ἀγῶνων

ΣΤΙΣ ἀρχές τοῦ 1935 ἦλθε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὁ Ρουμάνος π. Γυμνάσιος, γιὰ νὰ συνδράμη στὸν Ἀγῶνα τοῦ Πατρίου.

Στὴν Ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἐώρταζε τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα στὸ Ντρασένι, ὅπου ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, μετὰ τὴν γενομένη τότε προσχώρησι στὴν Γνησία Ὁρθοδοξία τῶν τριῶν Ἀρχιερέων Δημητριάδος Γερμανοῦ, Ζακύνθου Χρυσοστόμου καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Οἱ ἐλπίδες γιὰ θετικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ διαβήματος καὶ γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους στὴν Ρουμανία ὅπως δὴποτε φτερουγίσαν στὴν ψυχὴ τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱερομονάχου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ τὸ ἐνδεχόμενον νέας μεταβάσεως του στὴν Ἑλλάδα, γιὰ γνωριμία τῆς καταστάσεως ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Ἐντὸς ἐκείνου τοῦ ἔτους, ὁ Ἀγῶνας συνεχίσθηκε μὲ ἀμείωτη ἔντασι. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ π. Γλυκέριος δὲν ἐνεφορεῖτο ἀπὸ «ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», δὲν τὸν κατελάμβανε ζῆλος πικρός, ἀλλὰ παρὰ τοὺς διωγ-

μούς, τοὺς ὁποίους ὑφίστατο, στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθίξε ἢ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ διώκτας τῆς εὐσεβείας. Τὸ ἐν συνεχείᾳ παρατιθέμενο περιστατικὸ δεικνύει τὴν ἀνεξικακία τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν σοφὴ εὐαγγελικὴ ποιμαντικὴ του:

Κάποτε, μετέβη στὴν Μοῖσα γιὰ νὰ εὐλογῆσῃ ἓνα Παρεκκλήσιο. Τὴν νύκτα, ὁ ἱερέας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀπὸ ἓνα διπλανὸ χωριό, συγκέντρωσε μία ὁμάδα ἰδικῶν τοῦ ἀνθρώπων καὶ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ «τιμωρῆσουν» τοὺς ἀφιχθέντας «Παλαισημερολογίτας ταραχοποιούς», οἱ ὁποῖοι ἐμφανίσθηκαν στὴν περιοχὴ τους γιὰ νὰ «διασαλεύσουν» τὴν τάξι καὶ ἡσυχία τους. Ὁ Ἅγιος πρὸ τοῦ κινδύνου προκλήσεως αἱματοχυσίας, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ σπεύσουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν περιοχὴ, δίδων οὕτω «τόπον τῆ ὀργῆ». Ὅμως, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Πατρῴου συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Νεοσημερολογίτας καὶ κακοποιήθηκε βάνανυσα στὰ χέρια τῶν Καινοτόμων...

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ἓνας θερμοαίμος πιστὸς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου συγκέντρωσε ἀπὸ τὰ πέριξ καὶ ἄλλους, γιὰ νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ «τιμωρῆσουν» καταλλήλως τὸν ὑποκινητὴ τῆς διώξεώς τους ἱερέα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Πράγματι, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ξεκίνησαν ἀποφασιστικὰ ἐπὶ τὸ ἔργον! Μόλις ὅμως πληροφορήθηκε περὶ τούτου ὁ Ἅγιος, ἔσπευσε δρομαίως γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ καὶ γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν τοὺς συνάντησε, τοὺς ἐξώρκισε νὰ μὴ τολμήσουν νὰ προβοῦν

σὲ ἔργο ἐκδικήσεως, τονίζοντάς τους ὅτι τὸ κακὸ δὲν νικᾶται μὲ τὸ κακὸ καὶ ὅτι ὀφείλουν νὰ παρέχουν σὲ ὅλους ἓνα γνήσιο Χριστιανικὸ παράδειγμα εἰρηνικῶν καὶ θεοφοβουμένων ἀνθρώπων. Οἱ γλυκεῖς λόγοι τοῦ πρᾶου καὶ ταπεινοῦ Ἀγωνιστοῦ π. Γλυκερίου, ἐπέδρασαν βαθειὰ στὶς ψυχὰς τῶν ἀνωρίμων ἐκείνων πιστῶν, οἱ ὅποιοι μετεστράφησαν, ἐζήτησαν συγχώρησι καὶ ματαίωσαν τὸν μὴ χριστιανικὸ σκοπὸ τους.

Ὅπως προαναφέραμε, ὁ π. Γλυκέριος ἔφερε τραῦμα στὸ πόδι του διαρκές, ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1932 στὸ Ραντασένι, τὸ ὅποιο κάποτε τοῦ προξενοῦσε ἀφόρητους πόνους. Ὅμως, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἐνεδυνάμωνε παρηγορητικῶς καὶ θαυμαστῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιτελῇ τὰ ἄκρως ἀναγκαῖα καθήκοντά του. Κάποιες φορὲς ὁ πόνος στὸ πόδι του ἀνακουφιζόταν κατὰ τὴν διάρκεια τελέσεως τῶν Θείων Μυστηρίων.

Στὴν Ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς Ἐπιβατινῆς, δευτέρα ἑορτὴ τοῦ Ναοῦ στὸ Ραντασένι, ὁ Ἅγιος τελοῦσε τὸν Μέγα Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς καὶ αἰσθάνθηκε δριμύ πόνου στὸ τραῦμα του, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὴν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Λιτῆς. Τότε, προσέπεσε μὲ δάκρυα καὶ παρεκάλεσε θερμὰ τὴν Ἁγία νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ πρέποντα καὶ ἀμέσως ὁ πόνος του θαυματουργικὰ ἔπαυσε! Ἔτσι, μπόρεσε νὰ τελέσῃ πανηγυρικὰ καὶ τὴν Θ. Λειτουργία τῆς ἐπομένῃς, πρὸς τιμὴν τῆς μεγάλης θαυματουργοῦ

Αγίας και προστάτιδος τῆς Μολδαβίας.

Ἄλλοτε, παρέμενε κλινήρης, ἐντελῶς ἀδύναμος νὰ πατήσῃ τὸ τραυματισμένο πόδι του. Στὴν κατάστασί του ἐκείνη, ἦλθε ἕνας ἄνδρας καὶ τοῦ ἐμήνυσε νὰ σπεύσῃ ἐπείγοντως νὰ κοινωνήσῃ μία γυναίκα περασμένης ἡλικίας, ἡ ὁποία ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Ὁ Ἅγιος προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ τὸ προβληματικὸ πόδι του. Ἔτσι, ὁ ἀπεσταλμένος ἔφυγε. Ὅμως, ἐπέστρεψε σὲ λίγο καὶ πάλι καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ γυναίκα χειροτέρευσε καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀποβιώσῃ ἐντὸς ὀλίγου! Ἐν τούτοις, καὶ πάλι ὁ Ἅγιος, παρὰ τὴν προσπάθειά του, ἦταν ἀδύνατον νὰ πατήσῃ τὸ πονεμένο πόδι του. Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ δίλημμα περὶ τοῦ τί θὰ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ὥστε ἡ γυναίκα νὰ μὴν πεθάνῃ χωρὶς τὴν Θ. Κοινωνία. Τότε, προσπάθησε νὰ ἀνασηκωθῆ καὶ πάλι καί, ὡ τῶν θαυμασίων Σου Χριστέ Βασιλεῦ! -ὁ πόνος ἔπαυσε! Μετέβη γρήγορα στὸν Ναό, ἐτοίμασε τὰ χρειώδη καὶ περιπάτησε χωρὶς καμμία δυσκολία περὶ τὰ 2 χλμ. καὶ περισσότερο μέχρι τὴν οἰκία τῆς ἐτοιμοθανάτου, τὴν ὁποίαν πρόλαβε καὶ εὐλαβῶς ἐκοινώνησε. Μόλις δὲ ἐπέστρεψε στὸ κατάλυμά του, ἀμέσως ὁ πόνος τοῦ ποδιοῦ του τὸν κατέλαβε καὶ πάλι καὶ τὸν ἔρριξε στὸ κρεβάτι! Μετὰ πάροδον ἑνὸς μόλις τετάρτου τῆς ὥρας, ἄκουσε τὸν κτύπο τῆς καρδιάς τοῦ Ναοῦ, πού ἀνήγγειλε τὴν κοίμησι τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν εἶχε μεταβῆ θαυματουργικὰ γιὰ νὰ κοινωνήσῃ!....

Πραγματικά, τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι «ἄβυσσος πολλή»!...

Καὶ ὅμως, ὁ Ἀγῶνας συνεχιζόταν καὶ ὁ «Πρωταγωνιστής», ὁ ἐκλεκτὸς δούλος τοῦ Θεοῦ π. Γλυκέριος, ὁ ὡς θανατούμενος καὶ ζῶν καὶ ἀγωνιζόμενος, ἔπρεπε νὰ ἐπιλαμβάνεται καὶ νὰ σπεύδῃ ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ ἀνάγκες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐνῶ ὁ Ἅγιος τελοῦσε τὴν Πανήγυρι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στὸ Ραντασένι, ἔμαθε γιὰ κάποια τραγικὰ συμβάντα στὸ χωριὸ Τοπορέστι τῆς περιοχῆς Βάσλουϊ. Ἐκεῖ οἱ χωρικοὶ ἐργαζόντουσαν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι Ναοῦ τοῦ Πατρίου, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ τοὺς ἐμποδίση. Οἱ πιστοὶ ἀντιστάθηκαν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχικὰ ὑποχώρησαν· ὅμως, μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψαν καὶ ἀνοιξαν πῦρ (!!) κατὰ τῶν ἀμάχων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν ἐπὶ τόπου τρεῖς ἀθῶοι ἄνδρες καὶ μία γυναῖκα! Ὁ Ἅγιος, μόλις τελείωσε ἡ Θ. Λειτουργία στὸ Ραντασένι, ὅπως ἦταν φορεμένος τὰ ἄμφιά του, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους Κληρικοὺς καὶ πλῆθος λαοῦ, μετέβησαν ἐν εἶδει Λιτανείας στὴν πόλι Φελτιτσένι, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν στοὺς ὑπευθύνους γιὰ ὅσα φρικτὰ συνέβησαν στὸ Τοπορέστι. Ὁ δὲ τοπικὸς πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐνώπιον ἐκείνου τοῦ ἐντυπωσιακοῦ θεάματος, ἔσπευσε ἔντρομος στὴν ἀστυνομία καὶ ζήτησε νὰ ἐπέμβῃ ὁ στρατὸς (!!) γιὰ νὰ διαλύσῃ τοὺς ἐπικινδύνους διαδηλωτάς! Ὅμως, ἡ ἀστυνομία στὴν περίπτωσι ἐκείνη συνετῶς φερομένη δὲν πείραξε τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τὸν π. Γλυκέριο, ἄκουσε τὴν διαμαρτυρία τους, καὶ ἔτσι ἐκεῖνοι ἐπέστρεψαν στὸ Ραντασένι γιὰ τὴν ἐόρτιο τράπεζα!...

Ἀξίζει ἐπίσης νὰ ἀναφερθῇ καὶ τὸ φρικτὸ περι-

στατικό τὸν Μάιο τοῦ 1935, ὅταν οἱ διώκτες ἐπέδραμαν κατὰ τῆς νεοσυστάτου τότε Ἀνδρώας Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Κούκοβα, ὅπου στὴν συμπλοκὴ πού διεξήχθη ἐθανατώθησαν 5 πιστοὶ τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐρρίφθησαν σὲ πηγάδι, καὶ ἐτραυματίσθησαν ἔτεροι 28, ὥστε νὰ ἐμπλουτισθοῦν οἱ σελίδες τοῦ νέου ὁμολογιακοῦ Μαρτυρολογίου τοῦ 20οῦ αἰῶνος!...

Δ1) Ταξίδι στὴν Ἑλλάδα

ΜΕΤΑ τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ 1935, ὁ π. Γλυκερίος ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ στὴν Ἑλλάδα, μαζί μὲ τὸν ἑλληνομαθῆ Ρουμᾶνο Ἀγιορεῖτη π. Γυμνάσιο, προκειμένου νὰ συναντήσουν τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρῖου καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσουν νὰ βοηθήσουν τοὺς ὁμόφρονες Ὀρθοδόξους Χριστιανούς στὴν χώρα τους. Ὅπως προαναφέραμε, αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σιγόκαὶ μέσα στὴν εὐλογημένη ψυχὴ τοῦ Ἀγωνιστοῦ π. Γλυκερίου, ὁ ὁποῖος ἤθελε πάση θυσίᾳ τὸ ἐν Ρουμανίᾳ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῶν πιστῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου νὰ ὀργανωθῇ, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του ὑπὲρ τῶν Πατρῶων Παραδόσεων.

Ὅπως στὴν Ἑλλάδα ἡ ὑπαρξὶς Ἀρχιερέων στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ ἀναστηλώσεως τῶν διασαλευθέντων δὲν ἐσήμαινε δημιουργία σχίσματος, γιὰ τὴν πρόκλησι τοῦ ὁποῖου βαρύνονται οἱ Καινοτόμοι, ἀλλὰ ἔναρξι καλοῦ καὶ νομίμου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγῶνος Ἀληθείας, ἔτσι καὶ στὴν Ρουμανία, τὸ ἀποτεχιισθὲν Ποίμνιο τῶν Ὀρθοδόξων δὲν ἀπέβλεπε στὴν ἐμβά-

θυνσι τῆς διαστάσεως μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, ἀλλὰ στὴν ἐπαναφορὰ καὶ στερέεσι τῆς νομίμου καὶ θεαρέστου Τάξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καταπατήθηκε ἀσυνέτως χάριν ἐγκοσμίων ἢ φιλαίρετικῶν ἐπιδιώξεων καὶ προσανατολισμῶν. Ἡ Ἐκκλησιομάχος αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπισθῇ Ἐκκλησιαστικῶς, Ἐκκλησιοπρεπῶς καὶ Ἐκκλησιοτίμως.

Οἱ Πατέρες, λοιπόν, Γλυκέριος καὶ Γυμνάσιος ἄρχισαν τὶς ἐτοιμασίαις γιὰ τὸ νέο ἐπίπονο ταξίδι τοὺς στὴν Ἑλλάδα, γεμᾶτοι ἐλπίδες ἀγαθές καὶ προσδοκίαις φωτεινές. Ὅμως, ἐφ' ὅσον ἡ κάθοδος διὰ τῆς Μαύρης Θαλάσσης, μέσῳ Κωνσταντίας, δὲν ἐπετρέπετο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατῆλθαν στὴν Ἑλλάδα διὰ ξηρᾶς, μέσῳ Σερβίας, τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους 1936. Κατευθύνθησαν δὲ στὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθωνος, προκειμένου νὰ λάβουν θεία παράκλησι καὶ Θεομητορικὴ εὐλογία, πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τους. Ἄλλωστε, διανύετο ἤδη ἡ κατανυκτικὴ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ οἱ δύο Ἀσκηταὶ Πατέρες ἐπιθυμοῦσαν νὰ δρέψουν γλυκεῖς ἐρημικικοὺς καρποὺς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος στὸ Ἔργαστήριον τῆς Ἀσκήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ παραμονὴ τους ὅμως ἐκεῖ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ φανερά, διότι ὑπῆρχε σχετικὴ ἐντολὴ παρακολουθήσεως τῶν Ρουμάνων Μοναχῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου, τοῦ μόνου Ἁγιορειτικοῦ Μοναστηριοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποδεχθῆ καὶ ἀκολουθοῦσε

τὸ Νέο Ἡμερολόγιο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Οἱ κρυμμένοι Πατέρες Γλυκέριος καὶ Γυμνάσιος, ἀφοῦ ἐώρτασαν τὸ Ἅγιον Πάσχα ἐν σιγῇ, καλλιεργοῦντες ἐπιμελῶς τὸν «ἔσω ἄνθρωπον» καὶ ἐνισχυόμενοι μὲ τὴν δύναμι τῆς Ἀναστάσεως, ὡς κοινωνοὶ τοῦ Πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκπληρώσουν τὸ ἐγχείρημά τους.

Ἔτσι, ἔχοντας ἀκόμη ἓναν Ἁγιορείτη μαζί τους, κατῆλθαν στὴν Ἀθήνα, προκειμένου νὰ ἐκθέσουν πρὸς τὴν διαμορφωθεῖσα Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ τῆς ἐν Ρουμανία καταστάσεως καὶ νὰ παρακαλέσουν γιὰ τὴν χειροτονία ἐνὸς Ἁγιορείτου ὡς Ἐπισκόπου γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς τῆς χώρας τους.

Στὴν Ἀθήνα κατῴρθωσαν νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανὸ (Μαυρομάτη) καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Βρεσθένης Ματθαῖο, στοὺς ὁποίους ἐξέθεσαν τὰ κατ' αὐτούς. Ὅμως, οἱ Ἀρχιερεῖς τοὺς ἐβεβαίωσαν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ πράξουν κάτι ἐπ' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν παρῶν καὶ ὁ Μητροπολίτης πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος (Καβουρίδης), ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε μεταβῆ σὲ ἀποστολὴ στὴν Μέση Ἀνατολή, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ στοὺς Ἀνατολικοὺς Θρόνους τὰ τῆς καταστάσεως στὴν Ἑλλάδα καὶ εἶχε ἀποκλεισθῆ στοὺς Ἅγίους Τόπους, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα ἄμεσα. Καὶ ὅπως γνωρίζουμε, ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης ἐπέστρεψε μόνον κατόπιν Θαύματος τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου!

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, καὶ δεδομένης τῆς δυσκολίας παραμονῆς στὴν Ἀθήνα ἐπὶ μακρὸν ἔνεκα τοῦ διωκτικοῦ μένουσ τῶν Καινοτόμων, οἱ Ρουμᾶνοι Πατέρες μετὰ δίμηνον ἀναμονήν, ἀναγκάσθησαν νὰ ἀποχωρήσουν, ἐπαφιέμενοι στὴν Θεία Πρόνοια.

Δ2) Ταξίδι σὲ Βελιγράδι, Βουδαπέστη καὶ Βιέννη

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ Γλυκέριος καὶ Γυμνάσιος ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους, μέσῳ Σερβίας καὶ πάλι. Στὰ σύνορα ὅμως προέκυψε πρόβλημα μὲ τὸ Διαβατήριο τοῦ π. Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω στὴν Ἀθήνα, ἐνῶ ὁ π. Γλυκέριος μετέβη στὸ Βελιγράδι γιὰ νὰ τὸν ἀναμένῃ ἐκεῖ.

Στὸ Βελιγράδι, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς τότε Γιουγκοσλαβίας, ὁ Ἅγιος περιῆλθε σὲ δεινὴ κατάστασι, ἐξ αἰτίας τῶν τालαιπωριῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως χρημάτων. Νῆστις διατελῶν, μετέβη γιὰ ἐκκλησιασμὸ στὸν ρωσικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐκεῖ, μία φιλάνθρωπη γυναίκα τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν πῆρε στὴν οἰκία της, γιὰ παροχὴ φιλοξενίας.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ π. Γυμνάσιος, οἱ δύο Πατέρες ἔνωσαν καὶ πάλι τὶς προσπάθειές τους, πρὸς ἐξασφάλισιν ἐκκλησιαστικῆς βοήθειας γιὰ τὴν πατρίδα τους. Ἐπισκέφθηκαν λοιπὸν τὸν Μητροπολίτη Ἀναστάσιο, δεῦτερο Πρωθιεράρχη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, μετὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἅγιος Γλυκέριος εἶχε συνιερουργήσει στοὺς Ἁγίους Τόπους πρὸ πενταετίας, ἀλλὰ αὐτὸς τοὺς προέτρεψε νὰ μεταβοῦν στὴν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας, προ-

κειμένου νὰ συναντηθοῦν μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Συνόδου του Σεραφεῖμ (Λάντε), διότι ἐκεῖνος εἶχε προβῆ σὲ χειροτονίες Κληρικῶν γιὰ τοὺς ρωσοφώνους πιστοὺς τῆς Βεσσαραβίας καὶ πολὺ πιθανὸν θὰ ἠδύνατο, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης, νὰ μεταβῆ καὶ στὴν Ρουμανία γιὰ χειροτονίες Κληρικῶν τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου.

Οἱ Πατέρες Γλυκέριος καὶ Γυμνάσιος μετέβησαν πράγματι στὴν οὐγγρική πρωτεύουσα, ἀλλὰ πρὸς ἀπογοήτευσίν τους βρῆκαν τὸν ρωσικὸ Ναὸ κλειστὸ καὶ ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Σεραφεῖμ εὕρισκετο στὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστρίας Βιέννη.

Καὶ πάλι, μὴ φειδόμενοι κόπων καὶ ἐξόδων, μετέβησαν μὲ τίς ἐλπίδες τους στὴν Βιέννη, ὅπου ὄντως συνήντησαν τὸν Ἐπίσκοπο Σεραφεῖμ, ἀλλὰ τότε τοὺς ἀνέμενε νέα ἀπογοήτεуси ὁ Ἐπίσκοπος τοὺς εἶπε –καὶ ἦταν σὲ τοῦτο ἀμετάπειστος- ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ, διότι δὲν διακινδύνευε νὰ μεταβῆ στὴν Ρουμανία πρὸς χειροτονίαν Κληρικῶν.

Ὅποτε, οἱ Ρουμᾶνοι Πατέρες δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους, μέσῳ Σερβίας, ἀναγνωρίζοντες στίς ἀπανωτὲς «ἀποτυχίες» τους τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸν θεῖο σκοπὸ, ὁ ὁποῖος δὲν συμβαδίζει ὅπωςδήποτε μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογική. Δὲν ἐπέστη ἡ ὥρα γιὰ πλέον σταθερὴ ὀργάνωσι καὶ ἐξασφάλισί τους. Τοὺς ἀνέμενε ἀκόμη μακρὰ περίοδος διωγμῶν καὶ δοκιμασιῶν, τίς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν μὲ ὑπομονή, ἐγκαρτέρησι καὶ μαρτυρικὸ φρόνημα, ἔστω καὶ ἄνευ Ἐπισκόπου...

ρων, γι' αυτό και εἶναι εὐκόλο νὰ κατανοήσουμε ὅσα ἐπακολούθησαν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου.

Τὸν ἴδιο ἐκεῖνον μῆνα, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὡς Ἱερομόναχος, μὲ 4.000 περίπου πιστοὺς, εὐλόγησε ἕναν νέο Ναὸ τοῦ Πατρῆου στὸ χωριὸ Μπουχάλνιτσα καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους, ἐνῶ κατευθύνοντο γιὰ τὴν εὐλόγησι ἑνὸς ἀκόμη νέου Ναοῦ στὸ χωριὸ Μποτέστι, ἐμποδίσθηκαν στὴν πόλι Πιάτρα Νεάμτς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ κατηγορήθηκαν ὡς «πράκτορες τοῦ κομμουνισμοῦ»! Ἐφ' ὅσον ὁμως οἱ πιστοὶ δὲν ἀποδέχθηκαν τὴν ἄδικη καὶ παράλογη ἐκείνη κατηγορία, οὔτε καὶ παραδόθηκαν, δέχθηκαν τὰ πυρὰ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐμφανισθέντος στρατοῦ, μὲ τραγικὸ ἀποτέλεσμα ἀρκετοὶ πιστοὶ νὰ φονευθοῦν ἐπὶ τόπου καὶ ἄλλοι νὰ τραυματισθοῦν σοβαρά!...

Τὸ πλῆθος ἔντρομο σκορπίσθηκε ἀτάκτως ἐνώπιον τῆς φρικώδους αὐτῆς βίας καὶ αἱματοχυσίας καὶ ὁ Ἅγιος μὲ μερικοὺς πιστοὺς κρύφθηκαν στὴν αὐλὴ τῆς οἰκίας ἑνὸς Ἑβραίου. Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν Συνασκητὴ τοῦ Αγίου π. Δαυῖδ, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησε βάνουσα, ὥστε καὶ αὐτὸς νὰ ὑποφέρει ἔκτοτε ἀπὸ τὰ τραύματά του ἕως τῆς εὐλογημένης κοιμήσεώς του τὸ ἔτος 1961! Ὁ δὲ Ἑβραῖος, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἐπέδειξε κατανόησι καὶ συμπάθεια στοὺς κρυβέντας, ὁμως κατόπιν τοὺς κατέδωσε...

Οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν μὲ μεγάλο μῖσος τὸν πρωτεργάτη τῆς ὅλης κινήσεως π. Γλυκέριο, τὸν ὁποῖον ἄρχισαν νὰ κτυποῦν μὲ ἀκατάσχετο μένος

στην κεφαλή με τὰ ρόπαλά τους, ἐνῶ ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος μάταια προσπαθοῦσε νὰ προστατευθῆ με τὰ χέρια του... Ἐν συνεχείᾳ, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Ἅγιος ἔπεσε στὸ ἔδαφος ἀναίσθητος, ἄρχισαν νὰ τὸν λακτίζουν ἀπάνθρωπα με τὶς μπότες τους σὲ ὅλο τὸ μαρτυρικὸ καὶ πολυάθλο ἀσκητικὸ σαρκίῳ του καὶ τὸν κατέστησαν μία μεγάλη πληγὴ: ἀπὸ παντοῦ ἔρρεε αἷμα καὶ τὸ ἔδαφος κοκκίνισε!...

Κατόπιν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν πέταξαν στὸ πάτωμα, καὶ ὅταν κάπως συνῆλθε τὸν ἀνέκριναν βάνουσα... Ἐνα μεγάλο μαρτύριο ἄρχιζε ὄχι μόνο γιὰ τὸν Ἅγιο, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸ Ποίμνιό του. Πάρα πολλοὶ πιστοὶ ὑπέφεραν γιὰ τὴν Πίστι τους καὶ ὅλοι οἱ Ναοὶ καὶ Μονές, τουλάχιστον 40 τὸν ἀριθμόν, κατεδαφίσθηκαν· ἐπίσης, ὅλοι οἱ Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχῆς συνελήφθησαν καὶ φυλακίσθηκαν. Γιὰ ἄλλη μία φορά, τὸ δένδρο τῆς Ἀληθινῆς Πίστεως καὶ Ὁμολογίας θὰ ποτιζόταν με τὸ Αἷμα Δικαίων καὶ Μαρτύρων!...

Ὁ Ἅγιος, με κοσμικὰ ἐνδύματα, μεταφέρθηκε στὸ Βουκουρέστι, ὅπου φωτογραφήθηκε καὶ γιὰ τὸ γεγονός ἐγράψαν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ γεγονότα ἦταν ραγδαία: Ὁ Ἅγιος καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ ἄμεσα!...

Ὅμως, ἡ σύζυγος τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν (ἢ Δικαιοσύνης) τῆς Ρουμανίας τοῦ ἔσωσε τὴν ζωή, διότι τῆς ἐμφανίσθηκε ἡ Παναγία

μας καὶ τῆς διεμήνυσε, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Γλυκερίου θὰ ἐπέφερε μεγάλη δεινὰ στὴν χώρα!...

Μὲ τὴν βοήθεια δὲ τῆς συζύγου τοῦ Στρατηγοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυναμέων τῆς χώρας Παραϊάνου, ἡ θανατικὴ ποινὴ ἀποφεύχθηκε καὶ τοῦ ἐπιβλήθηκε φυλάκισις καὶ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ὁ Ἅγιος ὠδηγήθηκε σὲ διάφορες περιοχὲς καὶ τελικὰ κατέληξε στὴν φυλακὴ-Σκῆτη Ἰεζέρου, τόπο μαρτυρίου καὶ ἐτέρων Ὁμολογητῶν Πατέρων. Ἐκεῖ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παραμένῃ ἐντὸς ποταμοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ συλλέγῃ ἐπιπλέοντας κορμούς δένδρων, ποὺ ἐκόπτοντο στὰ δάση καὶ ἐρρίπτοντο στὸν ποταμό, ὥστε νὰ τοὺς βγάζῃ στὴν ὄχθη. Ὁ Ἅγιος, ὡς βραχύσωμος, φαινόταν ὅτι δὲν θὰ ἄντεχε ἐπὶ πολὺ τὸ ἀργὸ αὐτὸ ἐπώδυνο μαρτύριο, ἀλλὰ τελικὰ τοῦτο διήρκεσε γιὰ ἓνα ἐξάμηνο. Διότι, τὸν πῆραν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν μετέφεραν σὲ ἄλλα μέρη, μὲ φυλάκισις συνολικὰ πλέον τῶν δύο ἐτῶν (1936-1938)...

Τὰ θεῖα λόγια τοῦ ἱεροῦ Ψαλτῆρος εὐρῆκαν καὶ ἐδῶ τὴν φανερὴ ἐκπλήρωσί τους: «πολλαὶ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτούς ὁ Κύριος» (Ψαλμ. λγ' 20)!...

E1) Μέγα Θαῦμα

ΤΗΝ δύσκολη ἐκεῖνη μαρτυρικὴ περίοδο τῆς φυλακισεῶς του, ὁ Ἅγιος εἶχε κρατηθῆ καὶ σὲ φυλακὴ τοῦ Βουκουρεστίου, πρωτεύουσας τῆς Ρουμανίας, ὑπὸ ἄθλιες συνθῆκες. Ἦταν τόσο τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα, ὥστε ὁ Ἅγιος εἶχε χάσει τὴν σειρὰ τῶν ἡμερῶν

καὶ κάποια στιγμή, ὑποθέτων ὅτι ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (ἐορτάζει στὶς 20 Ἰουλίου), ἄρχισε νὰ τὸν ἰκετεύη μὲ θερμὰ δάκρυα, ὥστε νὰ λυθῆ τουλάχιστον ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν εἶχαν δέσει καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νὰ κάνη.

Τότε, τοῦ παρουσιάσθηκε ὀφθαλμοφανῶς ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Προκόπιος (ἐορτάζει στὶς 8 Ἰουλίου), ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Διατί κλαίεις ἔτσι, πάτερ; Ὁ Κύριος εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς σου καὶ μὲ ἀπέστειλε, διότι σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα μου!» Ὁ Ἅγιος ἐν συνεχείᾳ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες...

Κατόπιν, ἐμφανίσθηκε καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε δύο ἄρτους καὶ τοῦ εἶπε λαμβάνων τὸν λόγο: «Νὰ τοὺς τρώγῃς τὸ διάστημα τῶν δύο ἑβδομάδων ἕως τὴν Ἑορτὴ μου· τότε, θὰ ἔλθω πάλι μὲ τρεῖς ἄλλους ἄρτους, τοὺς ὁποῖους θὰ τρώγῃς τρεῖς ἀκόμη ἑβδομάδες, καὶ τότε θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ ἐδῶ. Ὅμως, ἔχω μία αἴτησι: νὰ συνθέσῃς στὸν νοῦ σου τοὺς Χαιρετισμούς μου, διότι δὲν ἔχουν γραφῆ ἀκόμη (στὴν ρουμανικὴ γλῶσσα)· καὶ ὅταν θὰ ἀπελευθερωθῆς, νὰ τοὺς καταγράψῃς»!...

Τότε, οἱ Ἅγιοι ἐγίναν ἄφαντοι καὶ ὁ π. Γλυκέριος ἀπέμεινε λυμένος, μὲ τοὺς δύο ἄρτους, δοξάζων τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἅγίους Του γιὰ τὴν θεία εὐνοια καὶ εὐλογία! Οἱ δὲ δεσμοφύλακες, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν Ἅγιο λυμένο, ἀναγνώρισαν μὲ θάμβος ὅτι κάτι τὸ θαυμαστὸ συνέβη καὶ δὲν τοῦ φόρεσαν καὶ πάλι τὰ δεσμά του, ἀλλὰ τὸν ἄφησαν ἀνέγγιχτο.

Μετὰ δύο περὶπου ἑβδομάδες, στὶς 20 Ἰουλίου

μέ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο, ἐμφανίσθηκε καὶ πάλι ὁ Προφήτης Ἡλίας στὴν φυλακὴ, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ, καὶ παρέδωσε στὸν ἱερό δέσμιο τρεῖς ἀκόμη ἄρτους. Μετὰ δὲ τὴν πάροδο τριῶν ἀκόμη ἑβδομάδων, ἕως τῆς ἐξαντλήσεώς τους, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ ἐστάλη γιὰ νὰ ἐργάζεται στὴν οἰκία ἐνὸς γαιοκτήμονος, ὀνόματι Ἀρσανέσκου, διατελῶν ὑπὸ περιορισμὸν κατ' οἶκον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν καλὸς καὶ θεοφοβούμενος καὶ ἐπέδειξε σεβασμὸ ἔναντι τοῦ Ἁγίου. Τοῦ ἔδωσε χαρτὶ καὶ μελάνι πὸν χρειαζόταν, ὥστε νὰ καταγράψῃ τοὺς Χαιρετισμοὺς τοῦ Προφήτου Ἡλίου καὶ φρόντισε γιὰ τὰ ἔξοδα, ὥστε νὰ ἐκτυπωθοῦν σὲ φυλλάδιο.

Εἰς ἀνταπόδοσιν, ὁ Ἅγιος τὸν συμβούλευσε προφητικῶς ὡς ἐξῆς: «Θὰ ἔλθῃ μέγας πόλεμος καὶ μετὰ τὴν ἐξουσία θὰ λάβουν οἱ "πτωχοὶ" καὶ ὅλοι οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ πλούσιοι θὰ διωχθοῦν. Γι' αὐτό, νὰ πωλήσῃς τὶς οἰκίες καὶ τὰ κτήματα πὸν ἔχεις καὶ νὰ μείνῃς μὲ ἓνα μικρὸ μόνον σπίτι γιὰ διαμονὴ καὶ ἓνα μικρὸ κῆπο γιὰ διατροφή»...

Ὁ κ. Ἀρσανέσκου τοῦ εἶχε τόση εὐλάβεια, ὥστε ἐτήρησε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλές του καὶ ὅταν πράγματι οἱ Κομμουνισταὶ ἔλαβαν τὴν ἐξουσία μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμο, αὐτὸς γλύτωσε ἀπὸ τὸ βάρβαρο τέλος τῶν ἄλλων πλουσίων!... Ἀργότερα δέ, ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους κτίτορες τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα (1947 ἔ.) καὶ τελείωσε τὸν βίον του ἐν εἰρήνῃ, τρεφόμενος μὲ τὰ

ἴδια του τὰ χέρια, πτωχός, ἀλλὰ ἐλεύθερος.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι Φυλλάδια τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης μὲ τοὺς Χαιρετισμοὺς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ φυλάσσονται μέχρι σήμερα μὲ ιδιαίτερη εὐλάβεια ἀπὸ πιστοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ Θαύματος.

E2) Νέα σύλληψις τοῦ Ἁγίου καὶ νέα θαυμαστὴ διάσωσίς του

ΕΝΩ ὁ Ἅγιος Γλυκέριος, κατόπιν τόσων ταλαιπωριῶν καὶ θαυμαστῶν ἀντιλήψεων καὶ συμβάντων, εὐρέθηκε γιὰ δύο μόλις μῆνες ἐλεύθερος, ἀντιμετώπισε νέο διωγμό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν «Παλαιοημερολογίτης», ἀντιμετώπιζε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς ἀνταρχικότητος στὴν Ρουμανία, ὅπου εἶχε ἐπιβληθῆ Βασιλικὴ Δικτατορία, καὶ τὶς κατηγορίες ὅτι ἦταν «Κομμουνιστῆς» ἢ ὅτι ἦταν «Λεγεωνάριος», δηλαδὴ μέλος τῆς φασιστικῆς ὀργανώσεως «Σιδηρᾶ Φρουρά»! Ὅμως, δὲν ἦταν δυνατὸν καὶ λογικὸν νὰ τὸν ἀφοροῦν ταυτοχρόνως οἱ διαμετρικὰ ἀντίθετες αὐτὲς κατηγορίες, ἀλλὰ τὸ ψέμα εἶναι πάντοτε τυφλὸ καὶ παράλογο.

Ὁ Νεοημερολογίτης ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ Ραουτσέστι, κατηγόρησε στοὺς ἐξουσιαστὲς τὸν Ἅγιο μὲ τὶς συκοφαντίες ἐκεῖνες καὶ τοὺς ἔπεισε νὰ τὸν συλλάβουν, διότι δῆθεν ἔκανε «παλαιοημερολογικὴ προπαγάνδα» καὶ ἔπειθε τοὺς χωρικοὺς νὰ ἀσπάζονται εἴτε τὸν Κομμουνισμό εἴτε τὴν κίνησι τῶν Λεγεωναριῶν.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε καὶ πάλι τὸν Ἄγιο καὶ τὸν ὠδήγησε σὲ στρατόπεδο ἐκτοπισμοῦ «Λεγεωναρίων», ὅπου ἐγκλείσθηκε μαζί μὲ 80 ἀπὸ αὐτοὺς.

Ἐκεῖ, παρέμεινε ἐπὶ 9 μῆνες καὶ μία βραδυὰ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1939, ἐξεδώθη ἡ διαταγὴ νὰ ἐκτελεστοῦν ὅλοι οἱ «Λεγεωνάριοι» τὸ ἐπόμενο πρωῖ σὲ δύο «δόσεις»: μία μὲ 40 ἀπὸ αὐτοὺς στὶς 4 π.μ. καὶ ἄλλη μὲ τοὺς ὑπολοίπους 40 στὶς 6 π.μ. Ὁ Ἄγιος δὲν συμπεριλήφθηκε στὴν πρώτη ὁμάδα, ἀλλὰ στὴν δεύτερη.

Στὶς 4 π.μ. ἀκούσθηκαν οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὡς καὶ οἱ ἐπιθανάτιες κραυγὲς τῶν ἐκτελεσθέντων.

Ἡ δεύτερη ὁμάδα ὠδηγήθηκε σὲ μία αἶθουσα ἀναμονῆς. Τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες στιγμὲς, οἱ περισσότεροὶ μελλοθάνατοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο Νεοσημερολογῖτες κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὄντως «Λεγεωνάριοι» καὶ κάπνιζαν μάλιστα ἀσταμάτητα, ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται γιὰ τὸ ἐπικείμενο τέλος. Ὁ Ἄγιος Γλυκέριος προσέπεσε στὰ γόνατα καὶ παρακαλοῦσε τὴν Οὐράνια Βασίλισσα καὶ Προστασία του, τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν του, εὐγνωμονῶν παράλληλα τὸν Παντοδύναμο Θεό, διότι τὸν ἀξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸν βίον του πιστὸς στὴν ἁγία Ὁρθοδοξία. Τότε, καὶ ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔρρεαν κρουνηδὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἄκουσε μία πολὺ γλυκεῖα φωνὴ στὰ αὐτιά του, ἡ ὁποία τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ ὁποῖοι ἐπροσηύχοντο, θὰ ἐσώζοντο ἀπὸ τὸν βέβαιον θάνατον καὶ θὰ ἀπελευθερώνοντο!...

Και πραγματικά, συνέβη μετὰ ἀπὸ λίγο τὸ ἀνέλπιστο θαῦμα! Ἐνα τηλεφώνημα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους, ἀνακοίνωνε ὅτι ἡ ἐκτέλεσις «Λεγεωναρίων» ἔπρεπε νὰ παύσῃ πάραυτα καὶ οἱ ἐναπομείναντες ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, διότι τοὺς εἶχε χορηγηθῆ ἀμνηστία!...

Ε3) Θαυμαστὰ περιστατικά

ΟΜΩΣ, ἡ γενικὴ κατάστασις γιὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ρουμανία, ἦταν πράγματι ἀπελπιστικὴ. Ὅχι μόνο Ναοὶ δὲν ἀπέμειναν, ἀλλὰ ἀπαγορευόταν ἀκόμη καὶ οἱ λαϊκοὶ νὰ διατηροῦν λειτουργικὰ βιβλία γιὰ ἐπιτέλεσι μεμνηστικῶν προσευχῶν καὶ ἰ. Ἀκολουθιῶν.

Ἐν τούτοις, κάποιοι ἡρωϊκοὶ πιστοὶ διατηροῦσαν λειτουργικὰ βιβλία σὲ ἀπόκρυφα σημεῖα τῶν οἰκιῶν ἢ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν σταύλων τους, καὶ μυστικὰ τὶς Κυριακὰς ἢ τὶς μεγάλες Ἑορτὲς συγκεντρώνονταν σὲ κάποιον ὠρισμένο χῶρο γιὰ κοινὴ προσευχὴ καὶ Λατρεία ἐντὸς οἰκιῶν. Εἶχαν τόσο ζῆλο καὶ τόση αὐτοθυσίαν, ὥστε χωρὶς Ναοὺς καὶ Κληρικοὺς νὰ παραμένουν πιστοὶ στὰ πνευματικὰ τους καθήκοντα καὶ νὰ λαμβάνουν μάλιστα μέτρα προστασίας, ὥστε νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτοί.

Κάποτε, ἐνῶ τελείωσαν οἱ πιστοὶ τὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, χωρὶς βέβαια Ἱερέα, σὲ κάποιο χωριό, ἔκανε ἡ ἀστυνομία «ἔφοδο». Οἱ συγκεντρωμένοι πιστοὶ πρόλαβαν νὰ κρύψουν τὰ κερὰ καὶ τὰ κόκκινα αὐγά, καὶ προσποιήθηκαν τοὺς κοιμωμένους. Οἱ

ἀστυνομικοί ἐκνευρισμένοι μύριζαν τὴν εὐωδία τοῦ θυμιάματος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν κάποιο τεκμήριο «ἐνοχῆς» καὶ ἔτσι ἔφυγαν χωρὶς νὰ συλλάβουν κανέναν!...

Σὲ ἄλλες ὅμως περιπτώσεις, εἶχαμε καὶ Νεομάρτυρες τῆς Ὁρθοδόξου Εὐσεβείας. Στὸ χωριὸ Μπροῦστουρι, γιὰ παράδειγμα, στὴν Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ 1937, ἡ ἀστυνομία περικύκλωσε τὸν οἰκισμὸ μὲ αὐτόματα ὅπλα καὶ ἐρεῦνησε γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους «κρατοῦσαν τὸ παλιό»! Αὐτοὺς ποὺ ἀνακάλυψαν, τοὺς ξεχώρισαν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς καὶ ἀπέλυσαν τὰ γυναικόπαιδα. Ἐν συνεχείᾳ, τοὺς ἐκλείσαν στὴν Κοινοτικὸ κτήριο καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς κτυποῦν βάνανυσα ἐπὶ τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες! Τότε, δύο ἄνδρες ἐξέπνευσαν, μὴ ἀντέχοντες τὰ μαρτύρια...

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ἔμενε ἓνας Μοναχός, ὀνόματι Γερμανός. Ἦταν ἄνθρωπος ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ ἐγνώριζε τὶς Ἱ. Ακολουθίες ἀπὸ στήθους. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἦταν φυλακισμένος ἢ ἐκρούπτετο, ὁ Μοναχὸς αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν πνευματικὴ στήριξι καὶ φροντίδα τῶν πιστῶν καὶ ὁ Κύριός μας τὸν ἐνίσχυε καὶ τὸν ἐκάλυπτε μὲ τὴν σωτηριώδη Πρόνοιά Του! Δίπλα στὴν οἰκία ποὺ διέμενε ὑπῆρχε ἓνα πηγάδι, ὅπου ὁ Μοναχὸς Γερμανὸς καθόταν καὶ ἀνεγίνωσκε μὲ εὐλάβεια τὸ Ψαλτήριον. Ἄν καὶ ἦταν βέβαια ὀρατὸς σὲ ὅλους, ὅποτε πήγαινε ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ, τότε παραδόξως δὲν ἦταν ὀρατὸς, διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἔσκεπε καὶ διεφύλαττε ἀπὸ τοὺς διωκτικοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀστυνο-

μικῶν! Ὅντως, «οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ὀύεσθαι...» (Β' Πέτρ. β' 9)!...

E4) Νέα φυγή στὴν ἔρημο

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ Ἅγιος Γλυκέριος, ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἐδοκιμάζετο «ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ», γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ ἡ λάμψις καὶ γλυκύτης τῆς προαιρέσεώς του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀκράδαντη σταθερότητα τοῦ φρονήματός του, κατευθύνθηκε μετὰ τὴν νέα θαυμαστὴ ἀπελευθέρωσι-ἀμνηστία του στὸ Τίργκου Νεάμτς.

Ὅμως, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1940 καὶ ἐφ' ὅσον στὴν ἐξουσία ἀνῆλθε ἡ κίνησις τῶν «Λεγεωναρίων» ὑπὸ τὸν στρατηγὸ Ἄντονέσκου, πολλοὶ δὲ Νεοσημερολογῖται κληρικοὶ εἰσηλθάν στὶς τάξεις τους, ὁ Ἅγιος κατένοησε ὅτι δὲν θὰ παρέμενε ἐπὶ πολὺ ἐλεύθερος καὶ ἔσπευσε μετὰ τοῦ Συνασκητοῦ του π. Δαυῖδ νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ φυγαδευθῆ στὴν ἀγαπητὴ τους ἔρημο, στὰ ὄρη καὶ στὰ δάση πλησίον τῆς ἀρχικῆς τους Σκήτης τοῦ Ποκρῶβ τῆς μεγάλης Μονῆς Νεάμτς. Ἐκεῖ κατεσκεύασαν Καλύβη τὸν Μάϊο τοῦ 1940 καὶ παρέμειναν γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ ἔμαθαν ὅτι ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀναζητεῖ μὲ ἀγριεὶς διαθέσεις καὶ ἀνεχώρησαν μακρύτερα σὲ βραχῶδεις περιοχάς, ὅπου ἔφτιαξαν νέα Καλύβη. Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε πράγματι αὐτὴν ποὺ ἐγκατέλειψαν καὶ τὴν κατέστρεψε.

Ὅμως, οἱ Πατέρες ἀνεκαλύφθησαν καὶ στὸ νέο τους κρυσφύγετο ἀπὸ δασικοὺς ὑπαλλήλους τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1941, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐφέρθησαν ἀπάνθρωπα.

Ἔτσι, ἀναγκάσθηκαν νὰ μετακομίσουν καὶ πάλι, αὐτὴ τὴν φορὰ πρὸς τὴν Σλατιοάρα, στὴν περιοχὴ τῆς Σουτσάβας, ὅπου ἐγνώρισαν εὐσεβεῖς λαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς συμπαραστάθηκαν καὶ ἐβοήθησαν στὴν καινούργια ἐρημιτικὴ τους ἐγκατάστασι στὸ δάσος τῆς Ρίσκας, ἀφοῦ πρῶτα παρέμειναν ἐπὶ ἑξάμηνον στὴν οἰκία εὐσεβοῦς στὸ χωριὸ Μπούντα.

Στὴν νέα Καλύβη τους, στὸ δάσος τῆς Ρίσκας (περιοχὴ Μάγκουρα), παρέμειναν μέχρι τὸ τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου τὸ 1945. Ζοῦσαν ἐντελῶς στερημένοι μίᾳ σκληρῇ ἀσκητικῇ ζωῇ, ἔχοντες μόνον τὰ Λειτουργικὰ βιβλία γιὰ τὶς Ἀκολουθίες τους καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο στὰ φλογερὰ στήθη τους. Ἐτρέφοντο μὲ μανιτάρια καὶ χόρτα, σπάνια δὲ μὲ ψωμί, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς ἔφερε κάποιος ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἡρωϊκοὺς βοηθοὺς-συμπαραστάτες τους, πού θὰ ἔπρεπε νὰ βαδίση βράδυ, γιὰ νὰ μὴ ἀφήση ἴχνη στὰ χιόνια, ἐπὶ 20 τουλάχιστον χιλιόμετρα, ἀπὸ τὴν πιὸ κοντινὴ κατοικημένη περιοχὴ!

Ἡ σύγχρονη Σκῆπη τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, στὴν περιοχὴ ὅπου ὁ Ἅγιος ἐκρύπτετο κατὰ τὰ ἔτη 1941-1945.

Οἱ Ἐρημίται Πατέρες παρέμειναν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας στὸν παγετό, διότι ἐφοβούντο ὅτι τὸ ἄναμμα φωτιᾶς θὰ τοὺς ἐπρόδιδε ἀπὸ

τὸν καπνό. Γι' αὐτὸ καὶ ἠδύναντο νὰ ἀνάβουν φωτιὰ μόνο τὴν νύκτα. Ἡ ἀντοχὴ τους στὶς ἀντίξοες συνθήκες ἰδίως τὸν χειμῶνα, ὅταν ἡ θερμοκρασία κατήρχετο μέχρι καὶ 20 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, μόνον ὡς Θαῦμα τῆς Χάριτος δύναται νὰ ἐξηγηθῆ. Διότι, πράγματι, ὁ Κύριος τηροῦσε τοὺς δούλους Του γιὰ τὴν συνέχισι τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τους. Τοὺς ἀνέμενε ἀκόμη μεγάλο ἔργο νὰ ἐπιτελέσουν αὐτοὶ οἱ εὐγνώμονες, πιστοὶ καὶ ἐργατικοὶ δούλοι Του!

Ἰδίως ὁ εὐλαβῆς Γλυκέριος, ἔπρεπε νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὰ κατεστραμμένα, ἀλλὰ καὶ νὰ δοκιμασθῆ καὶ ἄλλο καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν «καλὴν ὁμολογίαν» καὶ μαρτυρίαν ἐνώπιον ὄχι μόνο τῶν Καινοτόμων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀθέων! Διότι, τὴν Ρουμανία ἀνέμενε ἡ μεγάλη δοκιμασία τοῦ κομμουνιστικοῦ ζυγοῦ...

Ἐνα προφητικὸ ὄραμα ἄλλωστε, τὸ ὁποῖο εἶδε ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐρημικῆς του ἀποκρύψευς, ἐδείκνυε τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων:

Τοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν νύκτα καὶ εἶδε ἐνώπιόν του ἕναν ὠραῖο Ναό. Τότε ἐμφανίσθηκε ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων (Κορντόν), Ἀρχιερεὺς τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος μετὰ δεκαετίαν ἐπρόκειτο νὰ προσχωρήσῃ στὸ Πάτριον καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὸν πρῶτο Πρωθιεράρχη τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ρουμανία! Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων κρατοῦσε Εἰκόνες καὶ ἕναν Σταυρό. Στους πιστοὺς ποὺ ὑπῆρχαν στὸν Ναὸ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶδιδε ἀπὸ μία Εἰκόνα. Ὅταν ὅμως τὸν πλησίασε ὁ ἴδιος ὁ ἱερός Γλυκέριος, σὲ αὐτὸν παρέδωσε τὸν Σταυρό...

Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων (Κορντούν).

ΣΤ'. Περίοδος ανακάμψεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἐτῶν 1946-1950, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου στήν Ρουμανία ἠδύνατο, Χάριτι θεία, νὰ «ἀναπνεύση» κατόπιν μιᾶς περιόδου δέκα περίπου ἐτῶν ἀπεριγράπτων διωγμῶν, βασάνων καὶ ταλαιπωριῶν. Τὰ προβλήματα τῆς χώρας, μετὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἐπικρατοῦσα ἀσταθῆ πολιτικὴ κατάστασι, ἦταν μεγάλα καὶ δὲν ὑπῆρχε περιθώριον γιὰ νέες διώξεις τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν». Ἡ προ-κομμουνιστικὴ κυβέρνησις τῆς χώρας ἐπέδειξε σχετικὴ ἀνοχὴ καὶ παρασχέθησαν κάποιες διευκολύνσεις στήν ὀργάνωσι, ἀκόμη καὶ τὴν νομικὴ κάλυψι, τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐργώδη προσπάθεια ἀνακτήσεως τοῦ χαμένου ἐδάφους.

ὑπὸ τὴν ἐνθουσιώδη καθοδήγησι τοῦ Καλοῦ Ποιμένου π. Γλυκερίου, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε μετὰ τὸ ἀγαπητοῦ Ποιμνίου του, παρατηρήθηκε θαυμαστὴ προσπάθεια ἀνακάμψεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως. Οἱ πιστοί, μὲ περίσσειον ζῆλον, ἀποδύθησαν στήν ἐκ νέου ἀνέγερσι ὄλων τῶν καταστραφέντων Ναῶν τῆς περιόδου τοῦ προπολεμικοῦ διωγμοῦ, ὡς καὶ τῶν

Μονῶν, καὶ μάλιστα ἀνεγέρθησαν καὶ νέες Ἐκκλησίες.

Ὁ ἀκατάβλητος π. Γλυκέριος, ὡς ὁ μόνος ἐναπομείνας Κληρικός τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου σὲ ὀλόκληρη τὴν Ρουμανία (!), τουλάχιστον τὸν πρῶτο καιρὸ μέχρι προσχωρήσεως δύο ἐτέρων Κληρικῶν ἐκ τῆς Καινοτομίας, ἔπρεπε νὰ σηκώσει τὸ ἀπίστευτο βᾶρος καλύψεως τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν χιλιάδων Ὁρθοδόξων πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἀνήκαν στὴν «ἐκλεκτὴν Ποίμνην» καὶ ἀνέμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὴν ποθητὴ εὐλογία του!

Ἡ οἰκοδόμησις τῶν ἀχειροποιήτων ναῶν, δηλαδὴ τῶν πολυτίμων ψυχῶν τοῦ λείμματος τῆς Χάριτος καὶ Ὁμολογίας, ἦταν τὸ πιὸ σημαντικὸ καὶ θεᾶρεστο ἔργο, τὸ ὁποῖο ἀπαιτοῦσε θεία ἐνίσχυσι καὶ ἔμπνευσι. Ὁ ἀκούραστος π. Γλυκέριος ἤλπιζε ἐπὶ τὸν Ζῶντα Θεὸν καὶ ἐθυσιάζετο στὴν διακονία τῶν κατὰ Χριστὸν ἀδελφῶν του, ἐμφορούμενος ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ ὑπόδειγμα: «καθὼς καὶ γὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἑμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι» (Α΄ Κορ. ι' 33).

ΣΤ1) Ἡ Ἱδρυσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Σλατιοάρας

Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ Ποιμένας τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ εὐλογημένος Γλυκέριος ἦταν πρωτίστως Μοναχὸς καὶ παρέμεινε αὐστηρὸς Μοναχὸς μέχρι τὸ τέλος τοῦ μακροῦ καὶ πολυπαθοῦς βίου του. Ἡ φροντίδα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τόπου Μετανοίας καὶ διαβιώσεως ἀσφαλοῦς τόσο γιὰ τὸν ἴδιο, ὅσο καὶ γιὰ

τις ψυχές ὄσων ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν Κύριο, τὸν ὠδήγησε στὴν σκέψη γιὰ τὴν ἴδρυσι Μοναστικοῦ Κέντρου, τὸ ὁποῖο ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ ἀποτελοῦσε καὶ τὸ Διοικητικὸ Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου τῆς χώρας.

Ἐφ' ὅσον ἐκείνη τὴν περίοδο ἡ πολιτικὴ κατάστασις τὸ εὐνοοῦσε καὶ τὸ μέλλον ἦταν ἄδηλον, ἔπρεπε τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἐγχείρημα νὰ τεθῆ σὲ ἄμεση ἐφαρμογή. Ἔτσι, μὲ προσευχὴ καὶ ἐπαινετὴ σπουδὴ καὶ ἀποφασιστικότητα, ὁ π. Γλυκέριος μὲ τοὺς συνεργοὺς καὶ τὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα του, ἄρχισαν τὴν ἀνοικοδόμησι Μονῆς στὴν Σλατιοάρα τῆς Μολδαβίας τὸ ἔτος 1947.

Ἡ Μονὴ ἀφιερώθηκε στὴν Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, δεῖγμα τῆς φωταυγούς ψυχῆς τοῦ εὐλογημένου Γλυκερίου, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐντρύφησι στὴν Δόξα τοῦ Θεοῦ, παρὰ στὴν ἄδοξη δόξα τῶν ἀνθρώπων, καὶ προσδοκοῦσε διακαῶς τὴν ἐσχατολογικὴ Δόξα ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, στὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία τῆς Ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἡ Μονὴ ἀνηγέρθη ἀρχικῶς ἀπλὰ καὶ ταπεινά, μὲ πενιχρὰ μέσα καὶ πολλὰς θυσίας τῶν ὑπομονητικῶν ἐργατῶν τῆς· ὁ δὲ Μεταμορφωθείς Κύριος ἐδείκνυε τὴν θεία εὐαρέσκεια καὶ προστασία Του μὲ σημεῖα τῆς θείας Παντοδυνάμου Φιλανθρωπίας Του.

Γιὰ παράδειγμα, μία ἡμέρα πού ὁ Ἅγιος ἀνῆλθε σὲ παρακείμενο λόφο μαζί μὲ ἄλλους Ἀδελφοὺς γιὰ κοπὴ ἐλάτων πρὸς χρῆσιν στὴν οἰκοδόμησι τῆς Μονῆς καὶ πράγματι συγκεντρώθηκε ἡ ἀπαραίτητη

ποσότητα κορμῶν στο μέγεθος πού ἤθελαν, ἀνακάλυψαν στήν μέτρησι πρὶν νὰ ἀναχωρήσουν, ὅτι ἓνας κορμὸς ἦταν πιὸ κοντὸς ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ μέτρησις ἐπαναλήφθηκε γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν καλύτερα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ἴδιο ἀπογοητευτικό. Τότε ὁ Ἅγιος ἐζήτησε νὰ μεταβοῦν γιὰ νὰ κόψουν ἓνα ἄλλο δένδρο εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐλλειποῦς. Ὅμως, λόγῳ κοπώσεως καὶ τοῦ περασμένου τῆς ὥρας, οἱ λοιποὶ δὲν δέχθηκαν....

Ἐνώπιον τούτου ὁ Ἅγιος, ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ παρεκάλεσε μετὰ ἀκραδάντου πίστεως: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ πού ἐμάκρυνες τὸ ξύλο στὸν πατρικὸ οἶκο, Σὲ παρακαλῶ, νὰ μακρύνῃς καὶ αὐτὸ τὸ ξύλο, διότι δὲν μπορούμε πλέον καὶ πλησιάζει ἡ νύκτα!» Κατόπιν, μέτρησαν καὶ πάλι τὸν κορμὸ, ἀλλὰ αὐτὴ

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σλατιοάρας περὶ τὰ 1950.

τὴν φορὰ βρέθηκε πλέον λίγο πιό μακρὺς ἀπὸ τοὺς λοιπούς!... Πράγματι, ἐπιβεβαιώθηκε καὶ πάλι τὸ Ψαλμικόν: «ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν» (Ψαλμ. ρα' 18)...

Παρόμοια θαύματα ἦσαν συνηθισμένα καὶ συχνά, ὥστε πολλοὶ ἐξ αἰτίας τῶν ἐγκατέλειπαν τὰ ἐγκόσμια καὶ ἤρχοντο νὰ μονάσουν στὴν νεοσύστατη Μονή, πλησίον τοῦ ἁγίου Γέροντος.

Ἡ Μονὴ ἀρχικῶς περιελάμβανε Παρεκκλήσιο γιὰ τὶς ἰ. Ἀκολουθίες, ἕναν κεντρικὸ διάδρομο καὶ ταπεινὰ κελλιά στὶς δύο πλευρές του. Ἀνακαινίσθηκε μόλις τὸ 1978 καὶ προκειμένου νὰ διευρυνθῇ ὁ Ναός, κατεδαφίσθηκαν τὰ παλαιὰ κελλιά καὶ ἐκτίσθησαν νέα.

Ἡ περίοδος ἐκείνη ὅμως τῆς ἀνακαινίσεως, δὲν ἦταν ἀπαλλαγμένη ἐντελῶς διώξεων. Στὸ χωριὸ Καμπούρι εἶχαν ἐγκατασταθῆ τρεῖς Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φύγει γιὰ λόγους Πίστεως ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Νεάμτς. Ἐκεῖ ἔζησαν εἰρηρικὰ ἐπ' ἄρκετὸ διάστημα χρόνου στὴν οἰκία τῆς ἀδελφῆς ἑνὸς ἐκ τῶν Μοναχῶν.

Ὅταν ὅμως ἀνακαλύφθηκαν, τὸ ἔτος 1948, ὑπέστησαν ξυλοδαρμούς καὶ παρέμειναν κατάκοιτοι. Τότε, ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ, μὲ τὴν ἔμπνευσι βεβαίως τοῦ πονηροῦ, ἔβαλε φωτιά στὴν οἰκία πού διέμεναν, μὲ τραγικὸ ἀποτέλεσμα οἱ κατάκοιτοι Πατέρες νὰ καοῦν ζωντανοὶ ἐντὸς αὐτοῦ!...

Ἀπὸ τὴν καμμένη οἰκία ἀπέμεινε μόνον μία

κολώνα με μία κανδήλα κρεμασμένη ἐπ’ αὐτῆς, ἢ ὅποια παρέμεινε ἀναμμένη! Οἱ δὲ ἱερεῖς Εἰκόνες τῶν καέντων Μοναχῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ μία μεγάλη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εὐρέθησαν παραδόξως δίπλα στὴν οἰκία, ἄθικτες, σὰν κάποιος νὰ τις εἶχε τοποθετήσει μετὰ τάξι καὶ προσοχῆ! Ὅσοι ὅμως ἐπιχείρησαν νὰ τις ἀνασηκώσουν, γιὰ νὰ τις μετακινήσουν ἀπὸ ἐκεῖ, δὲν τὰ κατάφεραν, διότι οἱ Εἰκόνες εἶχαν γίνει «ἀσήκωτες»!...

Τότε εἰδοποιήθηκε ὁ Ἅγιος Γλυκέριος, ὁ ὁποῖος ἦλθε μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν. Κατόπιν προσευχῆς, ὁ Ἅγιος ἀνασηκώσε τις Εἰκόνες χωρὶς δυσκολία καὶ τις ἔφερε στὴν Μονὴ στὴν Σλατιοάρα, ἢ δὲ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου παραμένει μέχρι σήμερα ἢ κυρίως Θεομητορικὴ Εἰκόνα τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς...

ΣΤ2) Νέοι διωγμοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθέους

ΗΔΗ ἀπὸ τὸ ἔτος 1950, ὅποτε ἄρχισαν οἱ Κομμουνισταὶ νὰ ἐπικρατοῦν πλήρως στὴν Ρουμανία, διεφάνησαν οἱ νέες διωκτικὲς τάσεις κατὰ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρίου, καὶ ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν αἰτίες καὶ προσχήματα γιὰ τὴν δημιουργία ἐμποδίων καὶ προβλημάτων ἐναντίον τους. Ὁ ἀγῶνας φαινόταν διμέτωπος: οἱ μὲν Ἀθεοὶ γιὰ τοὺς ἰδικούς των λόγους, οἱ δὲ Καινοτόμοι γιὰ τοὺς ἰδικούς των, ἠθέλαν ἀμφοτέροι τὴν δίωξι καὶ εἰ δυνατόν τὴν παντελῆ ἐξάλειψι τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς χώρας. Καὶ βέβαια, τὰ ἀρπακτικὰ βλέμματα ἀμφοτέρων ἐπιπταν στὸ ταπεινὸ, ἀλλὰ σταθερὸ Μοναστικὸ Καθίδρυμα τῆς Σλατιοάρας...

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους ἐκείνου, μία τέτοια ἀφορμὴ παρουσιάσθηκε, ἀλλὰ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἀπεσόβησαν τὸν κίνδυνο:

Στὸ χωριὸ Μπούντα, πλησίον τῆς Σλατιοάρας, εὐρίσκετο ἓνα ἐργοστάσιο ξυλείας σὲ ἀπόστασι τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Ὁ διευθυντής του, ἓνας Ἑβραῖος ὀνόματι Χόλλινγκερ, πίεζε τὰ τοπικὰ ὄργανα τοῦ Κόμματος νὰ κλείσουν τὸ Μοναστήρι, διότι κτυποῦσαν οἱ καμπάνες γιὰ τὶς Ἀκολουθίες τὶς νύκτες καὶ ἐνοχλοῦσαν τοὺς ἐργάτες, μὴ ἀφήνοντάς τους νὰ ξεκουραθοῦν.

Ὁ Ἅγιος, διαβλέποντας τὸν κίνδυνο καὶ μὴ ἐλπίζοντας σὲ ἀνθρώπινη βοήθεια, κατέφυγε στὰ ὄπλα τῆς Πίστεως, στὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία. Ὄρισε τριήμερο αὐστηρᾶς νηστείας μὲ συνεχεῖς προσευχὲς στὴν Παναγία μας, ὥστε ὁ πειρασμὸς νὰ διαλυθῇ. Μόλις ὠλοκληρώθηκε τὸ τριήμερον, ἡ δεξαμενὴ πίεσεως τοῦ ἐργοστασίου ἐξερράγη ἀπὸ ἄγνωστη αἰτία καὶ ὁ διευθυντής του μάταια προσπαθοῦσε ἐπὶ δύο ἐβδομάδες νὰ τὴν ἐπιδιωρθώση, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τελικὰ, ἀποφασίσθηκε τὸ ἐργοστάσιο νὰ μεταφερθῇ στὸ χωριὸ Ρίσκα, ὅπου βρίσκεται μέχρι καὶ σήμερα. Ὁ δὲ Ἅγιος παρατηροῦσε ἀργότερα χαριτολογῶν: «Ἄρά γε, οἱ καμπάνες μας ἐνοχλοῦν ἀκόμη τοὺς ἐργάτες;»...

Ἡ αὐξανόμενη πίεσις ἀπὸ τὸ Καθεστῶς, τῇ ὑποκινήσει τῶν Νεοσημερολογιτῶν, ὠδήγησε σὲ δραστηκὰ μέτρα κατὰ τῶν «Παλαιοσημερολογιτῶν». Ἡ εὐθυγράμμισις τῶν Κομμουνιστῶν τῆς χώρας μὲ

τοὺς Σοβιετικούς, ἐσήμαινε τὴν λήψι πιὸ ἀυστηρῶν μέτρων ἐναντίον τῶν Ἀκαινοτομητῶν: κατήργησαν τὴν ἀνεκτικὴ θέσι ἐναντι τῆς Ὁργανώσεώς τους, ἀπεφάσισαν τὴν σύλληψι τῶν Μοναχῶν τῶν Μονῶν τους, ἀπαγόρευσαν τὴν τέλεσι ὁποιασδήποτε ἱεροπραξίας ἐκτὸς τῶν Ναῶν τους, ὡς καὶ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ Ράσου ἐκτὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Οἰκημάτων σὲ Κληρικούς καὶ Μοναχοὺς. Ἡ παράβασις θὰ ἐτιμωρῆτο μὲ δύο ἔτη σκληρᾶς καταναγκαστικῆς ἐργασίας.

Εἰδικῶς περὶ τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν Συμμοναστῶν του τὰ πράγματα ἔγιναν πιὸ συγκεκριμένα:

Τὸ βράδυ τῆς 1ης πρὸς 2α Φεβρουαρίου τοῦ 1952, φορητῶν μὲ ἄνδρες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἐκύκλωσαν τὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας καὶ συνέλαβαν τοὺς Πατέρας καὶ πρωτίστως τὸν Ἅγιο Γλυκέριο. Τοὺς ὠδήγησαν ὅλους σὲ φυλακὴ στὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως, ὅπου ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεβίωσε μαρτυρικῶς.

Ἐπὶ ἓναν ὀλόκληρο χρόνο, λόγῳ ἐλλείψεως οἰασδήποτε πληροφορίας σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τους, οὐδεὶς ἐγνώριζε ἂν αὐτοὶ ζοῦσαν ἢ ἂν εἶχαν ἐκτελεσθῆ. Τελικὰ, ἀκούσθηκε ὅτι εὐρίσκοντο σὲ μία φυλακὴ στὸ Βουκουρέστι, κατόπιν δὲ καὶ ἄλλων περιπλανήσεων, τελικὰ ἀπελευθερώθηκαν τὸ 1954.

Ἐνα θαυμαστὸ περιστατικὸ συνέβη μὲ τὴν νέα αὐτῆ ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἁγίου:

Στὴν περιοχὴ, ὅπου εἶχε τεθῆ σὲ περιορισμό, ὁ Ἅγιος ἔμενε σὲ μία μικρὴ παράγκα μὲ δύο δωμάτια. Στὸ ἓνα ἦταν αὐτὸς καὶ στὸ ἄλλο ἓνας Νεοημερολο-

γίτης κληρικός, ό όποϊος έκρατεϊτο για πολιτικούς λόγους. Ήταν αρχή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και έκαναν μεταξύ τους μία συμφωνία: άν απελευθερωνόταν ό ένας του Εύαγγελισμου με τόν Νέο Ήμερολόγιο, τότε σωστό θα ήταν εκείνο· άν όμως απελευθερωνόταν ό Άγιος του Εύαγγελισμου με τόν Πάτριο, τότε σωστό θα ήταν τόν λεγόμενον «Παλαιό». Η έορτή του Εύαγγελισμου με τόν Νέο ήλθε και παρηλθε, αλλά δέν συνέβη τίποτε τόν έξαιρετικό. Τήν παραμονή όμως της Έορτής του Εύαγγελισμου με τόν Παλαιό, ήλθε διαταγή ό Άγιος νά αναχωρήσει τήν έπομένη ήμέρα για τήν κατοικία του! Όταν απεχωρίζοντο, ή έπαλήθευσις της όρθότητος του Πατρίου ήταν καταφανής και δέν χρειαζόταν κάποια έξήγησις! Μόνον, ό Άγιος γεμάτος χριστιανική αγάπη, προφήτευσε στόν συγκρατούμενό του κληρικό, ότι μετά ένα ακριβώς έτος θα απελευθερωνόταν και αυτός, όπως πραγματικά συνέβη! Τότε εκείνος, μόλις απελευθερώθηκε τόν έπόμενο έτος, του Εύαγγελισμου με τόν Πάτριο, χωρίς κανένα δισταγμό μετέβη στην Μονή της Σλατιοάρας, όπου έγινε Μοναχός στην ύποταγή του Αγίου Γλυκερίου!...

ΣΤ3) Ό Όμολογητής Έπίσκοπος

Γαλακτίων (Κορντόν)

ΟΠΩΣ έχουμε ήδη αναφέρει, ό Άγιος Γλυκέριος κατά τήν περίοδο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, έν όσω διατελούσε σέ απόκρυψη σέ έρημική περιοχή στό δάσος της Ρίσκα, πλησίον της Σλατιοάρας, είδε ένα προφητικό όραμα με τόν Έπίσκοπο Γαλακτίωνα

Κορντουὸν τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος σὲ ἕναν ὠραῖο Ναὸ διένειμε Εἰκόνες στοὺς πιστοὺς καὶ στὸν π. Γλυκέριο παρέδωσε ἕναν Σταυρὸ!

Πράγματι, τοῦτο ἦταν μία σαφὴς πρόρρησης γιὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπακολουθοῦσαν. Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων ἦταν αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐπέλεξε ἡ Θεῖα Πρόνοια, γιὰ νὰ παραδώσῃ στὸν Ἅγιο Γλυκέριο ὡς ἱερὰ Παρακαταθήκη τὸν Σταυρὸ τῆς Ἀποστολικῆς Χάριτος τῆς ἁγίας Ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς Πρωθιεραρχίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον τριακονταετίαν.

Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων Κορντουὸν ἐγεννήθη τὸ 1883 καὶ ἐσπούδασε στὴν Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἁγίας Πετροπόλεως στὴν προεπαναστατικὴ Ρωσία. Δὲν ἦταν «δυτικοθρεμμένος», οὔτε ἀνῆκε στοὺς «μοντερνίζοντας» κληρικούς, τοὺς θαμπωμένους ἀπὸ τὰ «ἀγαθὰ» τῆς Ἑσπερίας. Διεκρίνετο δὲ γιὰ τὴν εὐλάβεια, τὴν σοβαρότητα καὶ τὸν

κατὰ Θεὸν ζῆλο του. Ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος καὶ ἐχειροθετήθη Ἀρχιμανδρίτης, τοποθετηθεὶς σὲ νευραλγικὴ θέσι στὴν Μητρόπολι Βλαχίας, στὰ μέσα τῆς δεύτερης δεκαετίας τοῦ Κ' αἰ., ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Μητρόπολις ἐκείνη διατελοῦσε ὑπὸ Γερμανο-Βουλγαρικὴ κατοχὴ κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Σὲ «ἀνύποπτο» χρόνο, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1916, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων ἔγραψε μία δυναμικὴ ἐπιστολὴ στὸν γηραιὸ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας Μητροπολίτη Κόνωνα, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐδείκνυε τὸν ζήλο καὶ τὴν εὐαισθησία του γιὰ τὸ προκῦψαν τότε Ἡμερολογιακὸ θέμα. Ἀποκαλύπτει μὲ παρρησία στὸν Μητροπολίτη τὸ ἄνομο σχέδιο τῆς γερμανικῆς δυνάμεως κατοχῆς νὰ ἐπιβάλη, μέσῳ κάποιων δοτῶν, τὴν χρῆσι τοῦ «Παπικοῦ Ἡμερολογίου» κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1917. Στὴν σημαντικὴ ἐπιστολή του, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων θεωρεῖ ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα δὲν συνιστᾷ ἐξ ἑαυτοῦ ἓνα δογματικὸ ζήτημα μὴ ἐπιδεχόμενον ἀλλαγὴ, ἀλλὰ μία ἔνδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι καὶ ἓνα Σημεῖο Πιστότητος εἰς Αὐτήν, ἔναντι μιᾶς Παπικῆς Καινοτομίας, ἢ ὁποία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ κατ' ἐκείνη τὴν κρίσιμη περίστασι, διότι θὰ ἐσήμαινε ἓνα θανάσιμο ἠθικὸ κτύπημα κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ καὶ μία τεράστια ἐπιτυχία τῶν Παπικῶν, μὲ ἀπρόβλεπτες μελλοντικὲς συνέπειες. Γιὰ τὸν λόγο δὲ τοῦτο, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων ἐκλιπαροῦσε τὸν Μητροπολίτη Κόνωνα νὰ ἀγωνισθῆ πάσῃ δυνάμει κατὰ τῆς Καινοτομίας, καὶ ἐδήλωνε ρητῶς τὴν ἀποφασιστικότητά του γιὰ τὴν ἕως θανάτου συμπαράταξι του στὸν ἀγῶνα αὐτό!...

Εἶναι λοιπὸν σαφέστατα δηλωμένη καὶ καταγεγραμμένη ἡ ἀντι-παπικὴ καὶ ὁμολογιακὴ γραμμὴ καὶ στάσις τοῦ Γαλακτίωνος πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Καινοτομιῶν στὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ ἔγινε ἀντιληπτὸ τότε καὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατακτητῆς, οἱ ὅποιοι τὸν ἔθεσαν ὑπὸ περιορισμὸν τὴν 18/31.1.1917 καὶ σὲ ἓνα ἐπίσημο κείμενον τοὺς τῆς 27.7.1917 τὸν θεωροῦσαν «ἀκατάλληλο» γιὰ ἐκκλησιαστικὴ διακονία, διότι ἀντετάσσετο στὴν προώθησι καὶ ἐφαρμογῇ τῶν συμφερόντων του.

Ἡ πορεία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γαλακτίωνος βέβαια, μετὰ τὴν θλιβερὰ ἐφαρμογῇ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας τὸ 1924, διήλθε ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου, καίτοι ἐξέφραζε τὴν διαφωνία του ἔναντι τῆς Καινοτομίας καὶ τὴν συμπάθειά του ἔναντι τῶν διωκομένων πιστῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου.

Τελικά, τὸ Πατριαρχεῖο ἐκτιμώντας τὴν ἐκκλησιαστικὴν προσφορὰ του καὶ τὴν ποιμαντικὴν σοφία του, τὸν ἀνύψωσε στὴν Ἀρχιερωσύνη τὸ ἔτος 1935, διετέλεσε

δὲ γιὰ κάποιο διάστημα Γραμματεὺς αὐτοῦ. Εἶναι μάλιστα ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ἦταν ὁ Πνευματικὸς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ρουμανίας ἕως τῆς ἐκδιώξεως αὐτῆς ἀπὸ τὴν χώρα τὸ 1948.

Δὲν εἶναι λοιπὸν τυχαῖο, ὅτι αὐτὸν προετοίμασε ἡ Θεία Χάρις γιὰ νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ διωκομένου Ποιμνίου τοῦ Πατρῴου!...

Μετὰ τὸν πόλεμο, ὅταν τὸ 1947 ἄρχισε ἡ περίοδος ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Πατρῴου στὴν χώρα,

ὡς καὶ ἡ ἀκοικοδόμησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σλατιοάρας, πραγματοποιήθηκαν καὶ οἱ πρῶτες ἐπαφές μὲ τὸν ἐπιφανῆ καὶ γνωστὸ γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ παραδοσιακότητά του Ἐπίσκοπο Γαλακτίωνα Κορντοῦν στοῦ Βουκουρέστι ἀπὸ σημαίνοντα μέλη τῶν ἀκολουθῶν τὸ Πάτριον. Ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων τοὺς ἐδέχθη μὲ τιμὴ καὶ χαρὰ καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία καὶ ἐτοιμότητά του νὰ τοὺς συμπαρασταθῆ καὶ βοηθήσῃ στοῦ ἔργο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεώς τους. Ὅμως, ἡ ἐπίσημη προσχώρησις του ἀναβλήθηκε γιὰ εὐθετώτερο χρόνον, ἐν ἀναμονῇ ἀνεγέρσεως τῆς Μονῆς Σλατιοάρας, ὥστε ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης νὰ διαθέτῃ τὸ ἀπαραίτητο Κέντρο γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του.

Πράγματι, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου καὶ τῶν λοιπῶν φυλακισθέντων ἀπὸ τοὺς Ἀθέους Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν τὸ 1954, οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἐπισκόπου Γαλακτίωνος ἐντάθηκαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν συνεργατῶν του καὶ ἐν τέλει, χάριτι θείᾳ, ἐτελεσφόρησαν!

Εἰδικὴ ἀντιπροσωπία, ἀποτελουμένη ἀπὸ δύο Κληρικούς, τὸν π. Διονύσιο καὶ τὸν π. Εὐλόγιο, καὶ ἕναν λαϊκὸ, τὸν Ὀνούφριο Ὀνοφρέϊ (κατοπινὸ Μητροπολίτη Σιλβεστρο), Γραμματέα τῆς ἀπὸ τοῦ 1947

έχουσης τὸν ἐπίσημο τίτλο «Παραδοσιακὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ανατολῆς» τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου Ρουμανίας, μετέβη στὸ Βουκουρέστι γιὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ τοῦ Ἀρχιερέως.

Στὶς 21.5.1955 ἐκ.ήμ., ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων, ἤδη τότε ἄγων τὸ 72ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, προσῆλθε ἐπισήμως στὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὥρες, ἐνῶ τὰ σήμαντρα τῆς Μονῆς ἤχοῦσαν χαρμολύπη· ὁ π. Γλυκερίου ἐνδεδυμένος τὰ ἄμφιά του, τὸν ἀνέμενε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ μὲ τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο, καὶ ἦσαν παρόντες ὁ Ἡγούμενος π. Δαυῖδ μὲ τὴν Ἀδελφότητα καὶ πλῆθος πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐνθουσιασμό καὶ δάκρυα χαρᾶς ἀναφωνοῦσαν τὸ «Ἄξιος»!...

Στὴν ἐπακολουθήσασα Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποῖαν προέστη ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης Γαλακτίων, προέβη στὴν χειροθεσία τοῦ π. Γλυκερίου εἰς Ἀρχιμανδρίτην, ἐπαινῶν μεγάλως τοὺς ἀγῶνας του καὶ τὴν πιστότητά του στὴν διατήρησι τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀνοθεύτου καὶ ἀκαινοτομήτου, πρὸς χαρὰν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σχολάζων τότε Ἀρχιερεὺς Γαλακτίων, ἤδη ἀπὸ τῆς 5/18.4.1955 διὰ ἐπισήμου κειμένου του, ἀπετειχί-

σθη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ρουμανίας καὶ προέβη σὲ ἐπίσημη Διακήρυξι τοῦ ἱστορικοῦ διαβήματός του, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνελάμβανε τὴν διαποιίμανσι τοῦ Ποιμνίου τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, κατ' αἰτησίν του, ὡς Μητροπολίτης αὐτοῦ. Τὸ Διάβημα ἐκοινοποίησε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος στὸ Πατριαρχεῖο στὸ Βουκουρέστι καὶ τὸ ἀπέστειλε στοὺς Πατριάρχας Μόσχας Ἀλέξιο τὸν Α' καὶ Σόφιας Κύριλλο, μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν συμφοιτητὴς στὴν Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἀγίας Πετροπόλεως.

Τὸ Πατριαρχεῖο Ρουμανίας, δρῶν ἀστραπιαία ὡς Καϊαφικὸν συνέδριον, ἔσπευσε νὰ διώξη, ἦτοι νὰ καθαιρέσῃ τὸν Ὁμολογητὴ Ἱεράρχη, τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ ἔτους ἐκείνου! Ὅταν ὅμως ὁ Θεὸς στεφανώσῃ καὶ ἐπικυρώσῃ, μάταια οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ οἱ «δοτοὶ» ἐκκλησιαστικοί, ὑπόλογοι καὶ ὑπόδι-κοι γιὰ τὶς παρανομίες τους, ἐπιβάλλουν τὶς ἄδικες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκυρες ποινές τους, πρὸς ἐκφοβισμόν τοῦ Ποιμνίου καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ἀθέων κρατούντων!...

ΣΤ4) Ἄμεσος ἀντίδρασις τῶν ὑπεναντίων

Η ΕΝΤΕΛΩΣ ἀπρόσμενη αὐτὴ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων, ἐξέπληξε καὶ κατετάραξε καὶ τοὺς Πατριαρχικοὺς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ τοὺς κυβερνῶντας κομμουνιστάς. Γί' αὐτὸ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἄμεσος σύλληψις τῶν πρωτεργατῶν Μητροπολίτου Γαλακτίωνος καὶ Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου.

Ὅποτε, ἐστάλη ἓνας πρωθυερεὺς τοῦ Πατριαρχείου στὴν Σλατιοάρα, ὡς δῆθεν ἀντιπρόσωπος

του Υπουργείου Θρησκευμάτων του Καθεστώτος και προσπάθησε να τους πείσει, ότι ήταν ανάγκη να μεταβούν άμεσα στο Βουκουρέστι, για την επίσημη νομική αναγνώρισί τους. Αν και δέν έγινε πιστευτός, Κλήρος δέ και Λαός έκλιπαρούσαν αυτούς να μη υποπέσουν στην παγίδα τών πατριαρχικῶν και κυβερνώντων, αυτοί τελικά μετέβησαν. Μέ αποτέλεσμα, να καταλήξουν δέσμιοι στην Ασφάλεια του Πλοεστίου, και από εκεί ό μὲν Μητροπολίτης Γαλακτίων έστάλη για περιορισμό στην Μονή Τσερνίκα, πλησίον του Βουκουρεστίου, μέχρι τὰ μέσα του 1956, και από εκεί στην Μονή Καλνταρουσάνι, ό δέ Αρχιμανδρίτης Γλυκέριος έστάλη στην περιοχή Μπαραγκάν, στο χωριό Ρατσιτοάσα, με άλλους δεσμίους.

Ο Μητροπολίτης Γαλακτίων, με τὸ πρόσχημα ότι μεταβαίνει για ιατρικές εξετάσεις, ήδύνατο να χειροτονη μυστικά, σε Αγρυπνίες, Κληρικούς του Πατρίου Ημερολογίου είτε στην Μονή Κοπασένι, είτε στον Ναό του χωριού Μοάρα Ντομνεάσκα, στην περιοχή του Βουκουρεστίου.

Με τὸν τρόπο αυτό, μη διαβλέπων συνθήκες έλευθερίας και δυνατότητος συμπράξεως με έτερο Αρχιερέα, ό Σεβασμιώτατος Γαλακτίων προέβη μόνος στην χειροτονία του Έπισκόπου Εύλογίου (Ότσα) και έν συνεχεία του Έπισκόπου Μεθοδίου (Μαρινάκε) έντός του 1956, έν άναμονή καταλλήλων συνθηκῶν για την προαγωγή και του υπεραξίου ίερού Γλυκερίου στην Αρχιερωσύνη.

Περί τής αναγκαίας εκείνης πράξεως, έγγραφε όρθως ό μακαριστός Σεβασμ. Μητροπολίτης Κυ-

Ὁ Ἅγιος Γλυκεῖριος σὲ Συλλεΐτουργο μὲ τοὺς Ἐπισκόπους Εὐλόγιο καὶ Μεθόδιο.

πριανὸς († 2013) τὸ 1980 τὰ ἐξῆς: «ἢ κατ' ἀδήριτον ἀνάγκην ἀντικανονικὴ ἐνέργεια αὐτὴ ἔγινε βεβαίως κατ' οἰκονομίαν, ἀλλ' ὅπωςδήποτε τὸ δογματικῶς καὶ μυστηριακῶς ἔγκυρον τοῦ Μυστηρίου ἦτο ἀναμφισβήτητον», μὴ συγκρινόμενη μὲ τὴν ἀντικανονικὴ παρόμοια πράξι τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τοῦ 1948 ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα.

ΣΤ5) Ἡ χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου

ΤΕΛΙΚΑ, ἡ ἀφίξις τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου στὸ Βουκουρέστι ἀπὸ ἐκεῖ πού τὸν εἶχαν ἐκτοπίσει ἔγινε τὴν 16/29.11.1956, τὴν δὲ ἐπομένη ἡμέρα, 17/30.11.1956, ὁ Μητροπολίτης Γαλακτίων μὲ τοὺς δύο ἤδη χειροτονηθέντας Ἀρχιερεῖς Εὐλόγιο καὶ Μεθόδιο προέβη στὴν χειροτονία τοῦ Ἁγίου εἰς Ἐπίσκοπον σὲ

Άγρυπνία στὸν
Ναὸ τοῦ χωρίου
Μοάρα Ντομνε-
άσκα, πλησίον
τοῦ Βουκουρε-
στίου. Ὁ Ἅγιος
διήνυε τότε τὸ
65ο ἔτος τῆς ἡλι-
κίας του.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μετὰ τὸν Ἐπίσκοπο Γαλακτίωνα καὶ ἄλλους Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς στὴν τράπεζα μετὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του.

Τὴν ἐπομένη
κιάλας ἡμέρα, ὁ νέος Ἐπίσκοπος μετέβη ὀδικῶς στὴν
Μονὴ τῆς Σλατιοάρας, ὅπου πλέον παρέμεινε τὰ
ἐπόμενα 29 ἔτη τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ παρὰ
ἐλάχιστες μόνον φορές. Ἀπειλήθηκε μὲ ἐξορίες καὶ
κακώσεις ἀπὸ τοὺς ἀθεϊστάς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπέ-
τρεψε πλέον ὁ Θεὸς νὰ τοῦ κάνουν κάτι δυσάρεστο.
Ἀρκετὰ εἶχε δοκιμασθῆ καὶ βασανισθῆ. Τώρα, ὡς
Ἀρχιερεὺς παρέμενε σὰν «πέτρα», σὰν σταθερὸς
ἄξονας γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου, σὰν παρά-
γων εἰρήνης καὶ σταθερότητος, πνευματικῆς προό-
δου καὶ καθοδηγήσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης Γαλακτίων ἐτέθη καὶ πάλι ὑπὸ περιορισμὸν στὴν Μονὴ
Καλνταρουσάνι, ἀπὸ ὅπου μὲ χαριτωμένο καὶ ἐντυ-
πωσιακὸ τέχνασμα «ἀπήχθη» (!) ἀπὸ πιστοὺς τοῦ
Πατρίου καὶ μετεφέρθη στὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας,
ὅπου λόγῳ χειροτερεύσεως τῆς υἰγείας του ἀπὸ τὶς
ταλαιπωρίες, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 5/17.7.1959,
προκειμένου νὰ ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν κόπων του καὶ
νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν τῆς Ὁμολογίας του ἐν Οὐρα-

νοῖς παρὰ τοῦ Δωρεοδότου Σωτήρος μας Χριστοῦ.
Τὰ δὲ ὅσα τῷ ἱεροῦ Λειψάνου του, ὅπως μαρτυροῦν
οἱ Ἀδελφοὶ Ρουμᾶνοι στὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας,
ἐκπέμπουν ἰσχυρὴ καὶ ἐντυπωσιακὴ εὐωδία, δεῖγμα
τῆς θείας εὐαρεστήσεως καὶ εὐλογίας!

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος με τοὺς Ἐπισκόπους Εὐλόγιο
καὶ Μεθόδιο.

Ζ'. Η τελευταία περίοδος τοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου

ΜΕΤΑ τὴν Κοίμησι ἐν Κυρίῳ τοῦ Μητροπολίτου Γαλακτίωνος καὶ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησι καὶ ἐντολή του, διάδοχός του ὠρίσθηκε ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης Γλυκερίος, ὁ ὁποῖος συνεδύαζε Μοναχικὴ ἀπλότητα καὶ τελειότητα μὲ διοικητικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα.

Ἐφ' ὅσον σχεδὸν ἅπαντες οἱ Κληρικοί, τοὺς ὁποίους εἶχε χειροτονήσει ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης Γαλακτίων γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εἶχαν συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ-ἐκτοπισθῆ, ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις Κληρικῶν καὶ ἔπρεπε ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀποστέλλωνται Ἱερομόναχοι γιὰ τὴν κάλυψι τῶν ποιμαντικῶν ἀναγκῶν στὶς Ἐνορίες.

Ἡ κατάστασις ἐξομαλύνθηκε μόλις τὸ 1963-1964, ὅποτε οἱ Κληρικοί, λόγω τῆς ἀμνηστίας πὺν ἐδόθη τότε, ἐπέστρεψαν στὶς Ἐνορίες τους καὶ ἀνέλαβαν καὶ πάλι τὰ καθήκοντά τους.

Ἐκτοτε, αὐτὴ ἡ εὐλογημένη τάξις διετηρήθη στὴν Γνησίᾳ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας, ὅπου ὅλοι οἱ ἐφημεριακοὶ Ἱερεῖς εἶναι ἐκ τοῦ ἐγγάμου

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος με Κληρικούς σὲ ἐκκλησιαστικὴ Πανήγυρι.

Κλήρου, οἱ δὲ Ἱερομόναχοι διαμένουν ὅπωςδήποτε σὲ Μονή, ἀποστελλόμενοι στὴν ἐξυπηρέτησι τῶν Γυναικείων Ἱερῶν Μονῶν, ἡ δὲ παρουσία τους σὲ Ἑνορίες γίνεται μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις ἀνάγκης, προσωρινῶς, χωρὶς νὰ διαμένουν εἰς αὐτὲς καὶ γενικὰ στὸν κόσμον.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἦταν ιδιαίτερα ἀπαιτητικὸς ὡς πρὸς τὴν χειροτονία Κληρικῶν· γιὰ νὰ χειροτονηθῆ κάποιον ἔπρεπε νὰ τὸν γνωρίζῃ πολὺ καλά, με μεγάλη δὲ ἐπιμέλεια ἐφρόντιζε νὰ προωθοῦνται ἄνθρωποι χωρὶς οὐσιαστικὰ κωλύματα. Κώλυμα, ἰδίως μάλιστα γιὰ τοὺς ἀγάμους Κληρικούς, ἐθεωρεῖτο ἢ ἔνδειξις τάσεων γιὰ δημιουργία ταραχῶν, σκανδάλων ἢ χωρισμῶν καὶ σχισμάτων, ἂν καὶ ὁ Ἅγιος δὲν χειροτονοῦσε γενικῶς ἀγάμους. Γι' αὐτό, καὶ σὲ μία τόσο δύσκολη ἐποχῇ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Ρουμανίας παρέμεινε ἀρραγῶς ἐνωμένη, ἄνευ χωριστικῶν τάσεων καὶ σχισμάτων.

Μία δὲ μικρὴ μερίδα κάποιων ἀκραίων «ἀναβαππιστῶν», οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀποστασιοποιηθῆ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο πρὸ ὑπάρξεως Ἐπισκόπων, θεωρεῖται ἀνάξια λόγου ἀρρωστημένη περιθωριακὴ κατάστασις, στερούμενη κάθε σοβαρότητος καὶ ἐγκυρότητος, ὡς καὶ προσβάσεως καὶ ἀποδοχῆς μεταξὺ τοῦ εὐλαβοῦς Ποιμνίου τῶν Ἀκαινοτομήτων τῆς Ρουμανίας.

Ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης Γλυκέριος, παρὰ τὸ φιλήσυχον καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτήρος του, ἐγνώριζε νὰ εἶναι «μαχητῆς» ὅταν τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ περίστασις, ἰδίως μάλιστα ἔναντι τῶν ἀναισχύντων ἀθεϊστῶν. Τὸ μένος τους ἔναντίον τοῦ Ἁγίου καὶ γενικὰ ἔναντίον τῶν ἀκολουθῶν τὸ Πάτριον Γνησίων Ὁρθοδόξων ἦταν πολὺ μεγάλο, διότι συναντοῦσαν πάντοτε ἀπόλυτη ἄρνησι ὅποιοιδήποτε συμβιβασμοῦ μαζί τους. Ἦταν πλήρως ἀσυμφιλίωτοι, ὡς ἀνήκοντες σὲ διαφορετικοὺς χώρους καὶ ὑπηρετοῦντες διαφορετικοὺς «κυρίους».

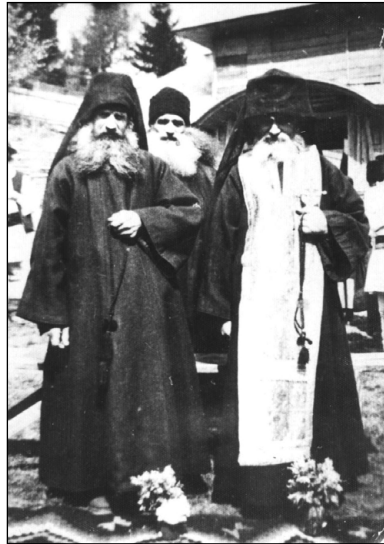
Ὅταν τὸ 1958 οἱ ἀθεῖστοι διέταξαν ὅλοι οἱ Μοναχοὶ κάτω τῶν 60 ἐτῶν καὶ ὅλες οἱ Μοναχὲς κάτω τῶν 55 ἐτῶν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς Μονές τους καὶ νὰ ζήσουν στὸν κόσμον ἀποβάλλοντες τὸ Σχῆμα τους, καὶ ἢ ἀνόσια διαταγὴ θὰ ἔπρεπε νὰ φαίνεται ὅτι προέρχεται δῆθεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀρχιερεῖς (!), ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἀντιτάχθηκε στερεῶς καὶ δήλωσε ὅτι εὐχαρίστως θὰ πήγαινε στὴν φυλακὴ ἄλλῃ μίᾳ φορᾶ, παρὰ νὰ ἐπρόδιδε τὶς ψυχὰς ὧσων ὑπήγοντο στὴν πνευματικὴ του εὐθύνη καὶ προστασία.

Οἱ ἀθεῖστοι δὲν ἐπέμειναν, ἀλλὰ συνέχισαν μὲ

κάθε τρόπο νὰ πιέζουν τὶς Μονὲς τοῦ Πατρῖου καὶ κάποιες ἀπὸ αὐτὲς νὰ τὶς κλείνουν διὰ τῆς βίας (Γκαγκέστι-1960, Βουκουρέστι-1984).

Μία τέτοια ἀπαίσια ἀπόπειρα συνέβη τὸ 1960 στὴν ἴδια τὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας. Ἐνας ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων ἐμφανίσθηκε μὲ τρεῖς ἄνδρες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας καὶ διέταξαν ἰταμῶς τὸν Ἅγιο Γλυκέριο νὰ διώξη ὅλους τοὺς Μοναχοὺς τῆς Μονῆς! Ὁ Ἅγιος ἀπήντησε θαρραλέως, ὅτι ὅπως δὲν τοὺς ἔφερε διὰ τῆς βίας στὴν Μονή, δὲν εἶχε οὔτε τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἐπιθυμία, νὰ τοὺς διώξη ἀπὸ Αὐτήν! Τότε οἱ ἄνομοι, συγκέντρωσαν ὅλους τοὺς Μοναχοὺς σὲ μία Αἴθουσα καὶ τοὺς διέταξαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Μονὴ ἀμέσως. Ὅλοι ἀρνήθηκαν ἀποφασιστικῶς. Τότε οἱ ἀθεῖστοι ἔφυγαν κατησχυμμένοι, ἀλλὰ ἂν ἔβλεπαν Μοναχὸ τοῦ Πατρῖου ἐκτὸς Μονῆς νὰ φέρῃ Μοναχικὰ ἐνδύματα, τὸν συνέλαμβαναν ἀμέσως, ὡς δῆθεν «προσποιοῦμενο τὸν Μοναχό»!...

Στις 23.5.1961 ἐκ.ήμ., ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἱερομόναχος π. Δαυῖδ (Μποτέσκου), ὁ ἀγαπητὸς Συνασκητὴς ἀπὸ 40ετίας τοῦ Ἁγίου Γλυ-

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μετὰ τοῦ π. Δαυῖδ.

κερίου, τὸν ὁποῖον εἶχε ὀρίσει Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σλατιοάρας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της.

Ὁ π. Δαυῖδ ἦταν ἰδιαίτερα συμπαθὴς γιὰ τὴν συννεπῆ Μοναχικὴ ζωὴ του, γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ γιὰ τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη του, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὄχι μόνον τῆς Ἀνδρώας Μονῆς, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν Μονῶν τοῦ Πατρῖου. Συνεδύαζε προσευχητικότητα, ἐργατικότητα καὶ ὑπευθυνότητα καὶ ἦταν ἰδιαίτερα ἀγαπητὸς στὸν Ἅγιο, ὡς ὁ πλέον ἱκανὸς καὶ ἀναγκαῖος συνεργάτης καὶ βοηθὸς του. Μαζὶ εἶχαν ζήσει ἄρμονικὰ καὶ ἀδιατάρακτα σὲ Μονή, σὲ Σκήτη, στὴν Ἐρημο, στὸ Ἅγιον Ὅρος, στοὺς Ἁγίους Τόπους, σὲ ταξίδια, στὴν φυλακὴ, στὰ βάσανα, στὶς κακουχίες, στὶς ἐξορίες, στοὺς ἀγῶνες, στὶς ἐλάχιστες χαρὲς καὶ στὶς πάμπολλες λῦπες. Ἦταν πραγματικὰ σὰν μία ψυχὴ σὲ δύο σώματα, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιος λυπήθηκε πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν Κοίμησι τοῦ προσφιλοῦς Ἀδελφοῦ του ἐν Κυρίῳ.

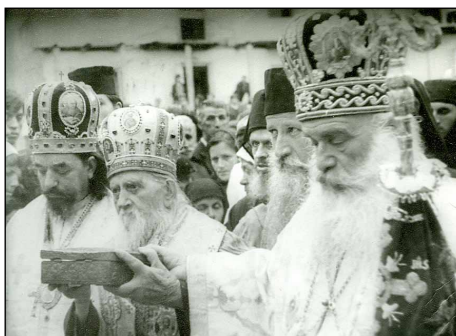
Ἐκτοτε, δὲν ὥρισε Ἡγούμενο στὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας, ἀλλὰ ὁ ἴδιος διατηροῦσε τὴν πνευματικὴ εὐθύνη καὶ καθοδήγησι τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐξέλεγε κάποιον ἱκανὸ Ἀδελφὸ ὡς Ἐπιστάτη-Διοικητή, γιὰ τὴν διεκπεραίωσι τῶν ποικίλων ἀναγκῶν της.

Τὸ 1968 ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἐχειροτόνησε τὸν Ἀρχιμανδρίτη Σίλβεστρο (Ονοφρεῖ) ὡς Βοηθὸ Ἐπίσκοπό του. Ἐκτοτε, ὁ Ἅγιος ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Μητροπολίτου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου Ρουμανίας.

Τὸ 1977 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἐπίσκοπος Μεθόδιος καὶ τὸ 1978 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος ὁ Κοσμάς (Λόστουν).

Τὸ 1979 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἐπίσκοπος Εὐλόγιος στὸ Βουκουρέστι καὶ τὸ 1981 ὁ Ἅγιος ἐχειροτόνησε Ἐπίσκοπο τὸν Ἀρχιμ. Δημοσθένη (Ιονίτσα), πρὸς χαρὰν

καὶ ἱκανοποίησίν του ἀπὸ τὴν παρατηρουμένη πρόοδο τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σταθερότητα καὶ τὴν καλὴ κατάστασι Κλήρου καὶ Λαοῦ, Ἐνοριῶν καὶ Μονῶν.

Ζ1) Πρόγραμμα και γνωρίσματα του Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου

Ο ΑΓΙΟΣ Γλυκέριος, προικισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ δῶρα καὶ χαρίσματα, ἦταν ἕνας «εὐγνώμων δούλος» καὶ «καλὸς Οἰκονόμος» αὐτῶν, ὥστε νὰ τὰ διατηρῆ καὶ νὰ τὰ αὐξάνῃ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν. Διατελοῦσε ἐν ἐγρηγόρσει, χωρὶς νὰ ὑπνώττη καὶ χωρὶς νὰ ραθυμῆ, μέχρι δὲ τὰ βαθειὰ γεράματά του ἐφύλασσε τὸ ἴδιο νεανικὸ σφριγὸς καὶ μία ὑποδειγματικὴ ζέσι στὴν Λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὴν καλλιέργεια τοῦ ἔσω ἀνθρώπου διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῶν ἀρετῶν, ὡς καὶ τὴν διακονία τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ πλησίον.

Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ προσοχή του ἦταν τεταμένη στὴν διαφύλαξι τῶν λογισμῶν καὶ τῆς καρδίας του ἐν καθαρότητι καὶ ὀσιότητι. Ἡ ἐγκράτειά του, ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ, ἐδείκνυε βαθειὰ συναίσθησι τῆς ιδιότητος καὶ ἀποστολῆς του. Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἀποτελοῦσε ἡχηρὴ ἐξαίρεσι σὲ αὐτὸ πού οἱ συμπατριῶτες του θεωροῦν ἐντελῶς φυσικὸ καὶ «ἀδιάβλητο», ἀποφεύγων συστηματικὰ τὴν κατανάλωσι οἴνου καὶ γενικῶς κάθε ποτοῦ. Ἡ ὀλιγότητα τῶν ἄλατι ἥρτυμένων λόγων του ἀπεδείκνυε τὴν ἀδιάλειπτη ἐσωτερικὴ συνομιλία του μὲ τὸν Κύριον τῆς Δόξης, καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχολογικὴ

ισορροπία τῆς εὐλογημένης προσωπικότητός του.

Ἡ φυλακὴ τῶν αἰσθήσεων του φανέρωνε ἐσωτερικὸ ἀγῶνα καὶ ὑπαρξὶ Χάριτος ἐντός του· ἡ Χάρις αὐτὴ ἐξεδηλώνετο καὶ ἐξωτερικὰ, ἐφ' ὅσον τὸ πρόσωπό του ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐφωτίζετο ἀπὸ ἓνα ἐσωτερικὸ φῶς. Τὸ φῶς αὐτὸ κάποτε, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπιτέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐδυνάμωνε καὶ ἐλαμπρύνετο, ὥστε νὰ γίνεται αἰσθητὴ ἢ καλὴ ἀλλοίωσις του ὑπὸ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου!...

Ἡ γνησιότης τοῦ Ἁγιοπνευματικοῦ φρονήματός του ἐμφαίνετο ἀπὸ τὴν βαθειὰ ταπεινώσί του, τὸ ἀπλοῦν, ἀνυπόκριτον καὶ ἀπροσποίητόν του, τὴν ὑπομονὴ καὶ καρτερίαν του στίς στερήσεις καὶ τίς ἐλλείψεις· ὅλα του ἦσαν ἀπλᾶ καὶ ταπεινά: τὸ κελλάκι, ἡ στρωμνὴ, ἡ ἐνδυμασία, τὰ ἄμφια, ἡ δίαιτα,

Τὸ κελλάκι τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου.

ἡ ὁμιλία, οἱ ἀσχολίες, οἱ σχέσεις, οἱ ἐπιδιώξεις, τὰ πάντα.

Ἔργαζόταν σιωπηλά, ὅπως εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τὴν νεότητά του, ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν Δόκιμος

Μοναχός, ἀλλὰ καὶ νωρίτερα· ἢ ἀγαπημένη του ἐνασχόλησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγκατέλειψε ἕως τὰ βαθειά του γεράματα, ἦταν ἡ ἐργασία στοὺς κήπους.

Τοῦ ἄρесе τὸ Κοινοβιακὸ πρόγραμμα,

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἐργαζόμενος.

τὸ ὁποῖο ἐπίσης μέχρι τέλους τοῦ βίου του τηροῦσε ἀπαρέγκλιτα: τὸ βράδυ ἦταν πάντοτε παρῶν στὴν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου· ἐνωρὶς τὸ πρωῖ στοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας, στὶς Ὁρες καὶ στὴν Θ. Λειτουργία· ἐφ' ὅσον μάλιστα εἰσερχόταν συνήθως πρῶτος στὸν Ναό, ἄρχιζε νὰ ἀνάπη τις κανδηλές καὶ τὰ κεριά...

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία ἐργαζόταν στοὺς κήπους, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπε. Τηροῦσε τὸν Μοναχικὸ Κανόνα προσευχῆς στὸ κελλάκι του, μόνος μόνω τῷ Θεῷ, ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ πάντοτε ἐντὸς αὐτοῦ ἦταν εἴτε μὲ τὸ κομβοσχοῖνι του στὸ χέρι, εἴτε μὲ τὸ ὑπεραγαπημένο του Ψαλτήριον. Ἀπήγγειλε ἐπανειλημμένα τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας καθημερινῶς. Μετέβαινε στὸν Ναὸ γιὰ τὸν Ἑσπερινό, συμμετεῖχε πάντοτε στὴν κοινὴ Τράπεζα τῆς Ἀδελφότητος, παρακολουθοῦσε τὸ Απόδειπνον καὶ προετοιμαζόταν γιὰ τὴν βραδυνὴ Ἀκολουθία.

Ἐτσι γενικὰ κυλοῦσαν οἱ ἡμέρες του, ἐνσωματωμένες στὸν προσευχητικὸ ρυθμὸ τοῦ Ἠγαπημένου

Νυμφίου τῶν ψυχῶν, σὰν πορεία πρὸς τὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία Του...

Ὁ Ἅγιος ἀπέφευγε τὴν ἀργολογία καὶ δὲν τὴν ἐπέτρεπε ἐνώπιόν του· ἐπίσης, ἀπέφευγε τὶς κρίσεις καὶ κατακρίσεις. Δὲν ἐδέχετο μεμονωμένως Μοναχές, ἀλλὰ τὶς παρέπεμπε στὴν Γερόντισσά τους, διότι μόνο μὲ τὶς Γερόντισσες τῶν Μονῶν συζητοῦσε τὰ ἀπαραίτητα.

Ὁ Ἅγιος ἐπεδείκνυε ἐνδιαφέρον, κατανόησι καὶ ἀγάπη πρὸς ὅλους, ἀλλὰ ἦταν ἀπαιτητικὸς στὴν ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων ἐκάστου καὶ μάλιστα στὴν ὑπακοή· ὅποιος τοῦ ἔκανε ὑπακοή εἶχε μεγάλη ὠφέλεια καὶ τὸν ἀνέπαυε, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ παραδείγματα πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτιμωρήθησαν παραδειγματικά ὅταν παρέβαιναν τὶς ἐντολές του.

Γενικά, ὁ Ἅγιος παρῆχε ἕξοχο παράδειγμα ἀκριβείας καὶ ἀξιοσύνης σὲ ὅλους, γινόμενος «τύπος» τῶν πιστῶν «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α΄ Τιμ. δ΄ 12).

Ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν Μονὴ σπανίως, ιδίως γιὰ τὴν τέλεσι ἰ. Ἐγκαινίων σὲ Ἐνοριακοὺς Ναοὺς, ἀναπληρούμενος συνήθως ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἐπισκόπους στὸ ποιμαντικὸ ἔργο μεταξὺ τοῦ Ποιμνίου.

Διασώζεται ἓνα χαριτωμένο περιστατικὸ ἀπὸ μία τέτοια ἔξοδό του, τὸ ὁποῖο παραθέτουμε:

Κάποια Κυριακή, εἶχε κανονίσει νὰ μεταβῆ στὸ χωριὸ Μπρούστουρι, γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρία αὐτῇ, θὰ ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλη

Ἐνορία δύο καλοὶ Ἱεροψάλτες, ὥστε νὰ λαμπρύνουν μὲ τοὺς ὕμνους τοὺς τὴν ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία. Ὅμως, ἐπικρατοῦσε δριμὺ ψῦχος καὶ οἱ δύο Ἱεροψάλτες πρὶν νὰ φθάσουν στὸν Ναό, αἰσθάνθηκαν ὅτι εἶχαν κρυώσει καὶ ὅτι οἱ φωνές τοὺς ἄρχισαν νὰ «κλείνουν». Σημειωτέον, ὅτι ὡς καλλίφωνοι εἶχαν λίγη ὑπερηφάνεια γιὰ τὶς φωνές τοὺς.

Ἔτσι, πρὶν νὰ εἰσέλθουν στὸν Ναό γιὰ νὰ ψάλουν, ἀπεφάσισαν νὰ σπεύσουν νὰ πιοῦν ἀπὸ ἓνα ποτήρι χλιαρὸ οἶνο (τὸ «φάρμακο» γιὰ ὅλες τὶς «παθήσεις» γιὰ τοὺς Ρουμάνους Ἀδελφούς!), γιὰ νὰ «ανοίξη» ἡ φωνή τοὺς καὶ νὰ ψάλουν ἀνεμπόδιστα καὶ ὠραῖα. Αὐτὸ πράγματι συνέβη, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κάποιος ἄλλος...

Ὅμως, δὲν διέφυγαν τὸν διορατικὸ ὀφθαλμὸ τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα! Διότι, μόλις εἰσῆλθαν στὸν Ναό καὶ πρὶν νὰ προλάβουν νὰ πάρουν θέσι στὸ Ἀναλόγιο καὶ νὰ ἀνοίξουν τὰ ψαλτικὰ βιβλία τοὺς, ὁ Ἅγιος ἐξῆλθε ἀπότομα ἀπὸ τὸ Ἱερό Βῆμα καὶ τοὺς εἶπε μὲ αὐστηρότητα: «Σήμερα δὲν θὰ ψάλετε! Ξέρετε γιατί!»... Καὶ ἀμέσως εἰσῆλθε πάλι ἐντὸς Αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ θείου Κηρύγματος, ὁ Ἅγιος χωρὶς νὰ τοὺς κατονομάσῃ, γιὰ νὰ μὴ τοὺς προσβά-

λη, ἀναφέρθηκε στήν τιμὴ τῆς Κυριακῆς ἡμέρας, σὸ
μεγαλεῖο τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ εἰδικὰ σὸ γεγονός,
ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βρέφη, ἅπαντες οἱ λοιποὶ πρέπει
νήστες νὰ προσέρχονται στὸν Ναὸ καὶ νὰ συμμετέ-
χουν στήν Λατρεία, ὥστε νὰ λαμβάνουν ἐπαξίως τὶς
θεῖες δωρεές καὶ εὐλογίες καὶ τὰ θεῖα ἀγίασματα.
Οἱ δύο Ἱεροψάλτες κατενόησαν τὸ λάθος τους καὶ
ἀπεκάλυψαν ἀργότερα τὶ εἶχε ἀκριβῶς συμβῆ...

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὅταν ἐπρόκειτο νὰ λειτουρ-
γήσει, προετοιμαζόταν μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, χωρὶς
σχεδὸν νὰ κοιμᾶται καθόλου. Μετέβαινε πρῶτος
στὸν Ναό, ἐλάμβανε Καιρὸ, εἰσήρχετο σὸ Ἱερὸ
Βῆμα καὶ κατόπιν ἀρχίζαν νὰ ἐμφανίζονται οἱ λοι-
ποὶ Κληρικοὶ! Ἦταν πολὺ ἤρεμος καὶ δὲν στενοχω-
ροῦσε κανέναν.

Ὅταν μνημόνευε ὀνόματα στήν Ἁγία Πρόθεσι καὶ
«ἐβγαζε» μερίδες, καλοῦσε ὅλους τοὺς συλλειτουργ-
γοὺς, Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, νὰ ἴστανται γύρω του,
προτρέπων αὐτοὺς νὰ μνη-
μονεύουν τοὺς ζωντανούς
καὶ κεκοιμημένους τους, καὶ
αὐτὸς συνέχιζε νὰ «βγάζη»
μερίδες. Ποτὲ δὲν ἀπευθυ-
νόταν σὲ κάποιον μὲ τρόπο
προστακτικὸ ἢ ἀγενῆ, ἀλλὰ
πάντοτε προσφωνοῦσε μὲ
τιμὴ καὶ εὐγένεια, ἀκόμη καὶ
τοὺς Δοκίμους Μοναχοὺς.

Νουθετοῦσε ἀπὸ τὴν ἁγία-

σμένη πείρα του λέγων: «Νὰ ζητε μὲ ἀγάπη, νὰ ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας, νὰ ἔχετε εὐχαριστία, νὰ δοξάζετε τὸν Θεὸ πάντοτε»!...

Στὴν Ἐξομολόγησι ἦταν ιδιαίτερα καταδεκτικὸς καὶ ἐπεδείκνυε μεγάλη συγκατάβασι στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Δὲν ἔβαζε μεγάλους Κανόνες (Ἐπιτίμια), οὔτε ἀποθάρρυνε τοὺς πιστοὺς μὲ ἀπειλές. Ἔλεγε: «Νὰ κάνης ὅ,τι μπορεῖς, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνης μὲ τὴν καρδιά σου. Ἄν μπορῆς νὰ χύσης ἓνα δάκρυ, εἶναι σὰν νὰ ἔχης νηστεύση μία ὀλόκληρη ἡμέρα»...

Ὅμως, σὲ περίπτωσι προκλήσεως σκανδαλισμοῦ, ἦταν ἀυστηρὸς καὶ θεωροῦσε κάτι τέτοιο «φωτιά». Ἐπίσης, ἦταν ἀυστηρὸς σὲ θέματα διαζυγίου καὶ ἰδίως σὲ περίπτωσι ἐκτρώσεων. Σὲ περίπτωσι ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν ὑπόσχεσι νὰ γίνουν Μοναχοὶ καὶ διατελοῦσαν ἐπὶ μακρὸν Δόκιμοι σὲ Μονή, δὲν ἐπέτρεπε τὴν τέλεσι Γάμου σὲ αὐτοὺς ἂν ἐπέστρεφαν στὸν κόσμο, ἀλλὰ ἀκόμη οὔτε καὶ νὰ ψάλλουν στὴν Ἐκκλησία, σὲ περίπτωσι πού ἐγνώριζαν ψαλτικὴ καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ καταλάβουν Ἀναλόγιο.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου του, ἐξωμολογοῦσε σπάνια μόνον μερικοὺς Ἱερεῖς. Ἔλεγε: «Ἀρκετὰ ἔχω ἐξομολογήσει. Ἔχω τὸ δικό μου βάρος στὴν πλάτη, ἄς μὴ φορτωθῶ πλέον καὶ τὰ τῶν ἄλλων»!...

Ἐπέτρεπε τὴν τέλεσι δευτέρου Γάμου μόνον σὲ περίπτωσι χηρείας. Ἔλεγε: «Ἐδῶ οἱ Λατῖνοι δὲν τελοῦν δεῦτερο Γάμο σὲ περίπτωσι χωρισμοῦ, νὰ τὸ κάνουμε ἐμεῖς;»...

Προέτρεπε στὴν ἐκμάθησι τῶν προσευχῶν, καὶ μάλιστα τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας, ὥστε νὰ

δύνανται οί πιστοί νά τοὺς ἀπαγγέλλουν συχνά. Προέτρεπε: «Κτυπᾶτε τὴν θύρα τοῦ Οὐρανοῦ! Θὰ σᾶς ἀνοίξη ἡ Παναγία μας στὸ τέλος! Ἐκείνη εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν θύρα καὶ σᾶς ἀκούει»!...

Στοὺς Κληρικούς ἐπέβαλε ἰδιαίτερο πρόγραμμα προσευχῆς καὶ μάλιστα ἤθελε νά διαβάζουν καὶ τὸ Θεοτοκᾶριο μαζί μὲ τὸ Ἀπόδειπνο.

Ἐπίσης, ἐπέμενε σὲ αὐτοὺς νά

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μὲ τοὺς Ἐπισκόπους Μεθόδιο καὶ Σίλβεστρο. Ὁ Ἱεροδιάκονος στὰ δεξιὰ εἶναι ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης Βλασίου.

τελοῦν τὶς Ἀκολουθίες καὶ τὰ ἱερά Μυστήρια μὲ προσοχή καὶ ἐπιμέλεια, σύμφωνα μὲ τὴν Τάξι τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ἀνθαιρεσίες καὶ λάθη.

Ἐπέμενε στὴν προσευχή καὶ στὴν Λατρεία τοῦ Θεοῦ. Στὶς Ἀκολουθίες συμμετεῖχε κάνοντας σταυροὺς καὶ ἰστάμενος ὀρθός, ὅταν δὲ λόγῳ ἡλικίας δὲν ἄκουγε καλά, γονάτιζε ἐνώπιον τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ διάβαζε μὲ ἓνα κεράκι τὰ γράμματα μόνος του. Ὅταν ὑπέφερε ἀπὸ πόνους στὸ τραυματισμένο πόδι του, πήγαινε ἀναγκαστικά στὸ κελλί, ἄπλωνε τὸ πόδι ψηλὰ γιὰ νά ἀνακουφισθῆ καὶ διάβαζε τὸ Ψαλτήριο ἢ τὸ Ὁρολόγιο. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἔλεγε χαριτολογῶν, ὅτι εἶναι πολὺ καλά, μόνο πού τὸ πόδι του «δὲν τοῦ κάνει ὑπακοή»!...

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τῆς Τεσσαρακοστῆς δὲν ἔτρωγε τίποτε μέχρι τὸ Σάββατο. Τὶς ὑπόλοιπες ἑβδομάδες Αὐτῆς ἔτρωγε κάθε δεύτερη ἡμέρα.

Τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα δὲν ἔτρωγε τίποτε, τὸ Πάσχα κοινωνοῦσε καὶ κατόπιν, πήγαινε στὴν Τράπεζα καὶ ζητοῦσε μόνον λίγο ψωμί μὲ γάλα, στὸ ὁποῖο ἔρριχνε λίγο κακάο, ἔπινε μία κούπα, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ Πασχαλινό

του φαγητὸ μετὰ τὴν ἀναστάσιμη Θεία Λειτουργία!

Στὶς Νηστείες γενικὰ, ἐλάμβανε Ἀντίδωρο στὸ τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ κατόπιν πήγαινε μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς στὴν τράπεζα γιὰ τὸ λιτὸ φαγητὸ του.

Ὅταν συνέπιπτε Ἑορτὴ σὲ νηστήσιμη ἡμέρα καὶ οἱ Ἱερεῖς τὸν ἐρωτοῦσαν ἂν ὑπάρχει εὐλογία γιὰ κατάλυσι, αὐτὸς ἀπαντοῦσε: «Σεῖς τιμᾶτε τὶς ἡμέρες, δὲν τιμᾶτε τοὺς Ἁγίους! Οἱ πιστοὶ τὴν προηγούμενη καὶ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα καταλύουν· ὅποτε εἶναι καλὸ νὰ μὴ χαλοῦμε τὴν νηστεία! Ἄλλωστε, διὰ νηστείας οἱ Ἅγιοι ἠγίασαν»!

Ὅποιος κατέλυε τὴν νηστεία χωρὶς εὐλογία καὶ χωρὶς σοβαρὸ λόγο, αὐτὸς -σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο- δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κοινωνήσῃ ὀλόκληρο τὸν χρόνο, μέχρις ὅτου τηρήσῃ ὅλες τὶς λοιπὲς Νη-

στεῖες ἐπιμελῶς. Ἐλεγε: «Αὐτὸ πὸν λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, δὲν δύναμαι νὰ τὸ λύσω, παρὰ μόνον σὲ περίπτωσι ἐτοιμοθανάτου».

Ἄν κάποιος ἔπρεπε γιὰ λόγους υἰγείας νὰ καταλύη κάποια ἀρτύσιμη τροφή, θὰ ἔπρεπε ἔστω καὶ λίγες ἡμέρες νὰ ἐγκρατευθῆ, προκειμένου νὰ προσέλθῃ στὴν Θεία Κοινωνία. Σὲ κάποιον πὸν τοῦ ἀντέταξε ὅτι θὰ κινδυνεύσῃ νὰ πεθάνῃ, ὁ Ἅγιος ἀπήντησε: «Ἄν θὰ πεθάνῃς, θὰ πεθάνῃς μάρτυρας»!

Στὰ παιδιά ἐπέβαλε -προκειμένου νὰ κοινωνήσουν- νὰ τηροῦν μία ἐλαφρὰ Νηστεία ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν! Ἀλλά, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἀδύνατο καὶ ἀσθενικὸ παιδί, ἦταν συγκαταβατικὸς: «Τί ἁμαρτίες ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί;», ἀναρωτιόταν, «ἔχουμε ἔμεῖς τὴν καθαρότητα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;»...

Τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι, πρὶν νὰ κτυπήσῃ τὸ πρῶνὸ Τάλαντο, ὁ Ἅγιος ἐρχόταν στὴν Μονὴ φορτωμένος μὲ ζαρζαβατικά. Τὰ πήγαινε στὴν κουζίνα καὶ ἔλεγε στοὺς ὑπευθύνους: «Ἐτοιμᾶστε τα καλά, αὐτὴ εἶναι ὑγιεινὴ διατροφή, γιατί τρῶτε πεθαμένα πράγματα; Αὐτὰ εἶναι ζωντανά»!...

Σπάνια ἔτρῳγε λίγο ψάρι, κατεψυγμένα φαγητὰ καὶ ἄλλα. Κάποτε, ἔφτιαχνε μία σούπα ἀπὸ μικρὰ ψαράκια, πὸν βρῖσκονταν στὸ ποταμάκι.

Στὸ τέλος τοῦ βίου του δὲν εἶχε πλέον καθόλου δόντια. Τότε, ἔβαζε μῆλα ἐπάνω στὴν σόμπα, μέχρι πὸν μαλάκωναν, καὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ τὰ καταλύση.

Ὅποτε τὸν ἐπισκέπτονταν Κληρικοί, ἤθελε πάντοτε κάτι νὰ τοὺς προσφέρῃ, ἓνα φροῦτο, λίγο ρακί, κάποια ἔστω μικρὴ «εὐλογία». Μετὰ τὴν λιτὴ τράπεζα, ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν -σὲ περίπτωσι ἐπισκέψεως- ἂν ἐνοχλῆτο ἢ ἂν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξεκουρασθῆ, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε χαριτολογῶν: «Ἀπὸ τί νὰ ξεκουρασθῶ; Ἀπὸ τὴν σούπα πὸν ἔφαγα; Οἱ μεγάλοι ἔχουν καλὸ φαγητὸ καὶ χρειάζεται νὰ ξεκουρασθοῦν μετὰ τὴν τράπεζα, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ σουπίτσα!...».

Ἐπλενε μόνος του ὅλα του τὰ ροῦχα καὶ δὲν εἶχε σεντόνι στὴν κλίνη του, ἀλλὰ κοιμόταν ἐπάνω στὶς σανίδες.

Ἐπλενε μόνος του ὅλα του τὰ ροῦχα καὶ δὲν εἶχε σεντόνι στὴν κλίνη του, ἀλλὰ κοιμόταν ἐπάνω στὶς σανίδες.

Δὲν φοροῦσε σχεδὸν ποτὲ κανονικὰ παπούτσια, ἀλλὰ παντόφλες ἢ ἀπλᾶ πάνινα καὶ μάλιστα χωρὶς κάλτσες. Κάλτσες φοροῦσε μόνον ὅταν λειτουργοῦσε. Ἐπίσης,

φοροῦσε ἓνα χονδρὸ ράσο καὶ τὸ κουκούλιο τὸ ἔβαζε πάνω ἀπὸ ἓνα μάλλινο πλεχτὸ σκουφάκι.

Ὅταν ἔρχονταν ζητιάνοι ἢ τσιγγάνοι καὶ ζητοῦσαν ἐλεημοσύνη, αὐτὸς φαινομενικὰ τοὺς ἔλεγε μὲ κάποια αὐστηρότητα: «Πηγαίετε νὰ δουλέψετε κι ἐσεῖς!», ἐνῶ ταυτόχρονα, χωρὶς νὰ φαίνεται, τοὺς ἔβαζε κάποια χρήματα στὴν τσέπη τους, χωρὶς μάλιστα νὰ ἐλέγχι τί τοὺς βάζει. Τσιγγάνες ὅμως δὲν δεχόταν ποτὲ στὴν Μονή, μόνον τοὺς ἄνδρες.

Ἡ κύρια Παρακαταθήκη του πρὸς ὅλους, Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς, συνοψίζεται στὰ ἑξῆς:

Νὰ κρατοῦμε πάση θυσία τὴν ὀρθὴ πίστι·

Νὰ ἔχουμε ἀγάπη μεταξύ μας·

Νὰ μὴ κατακρίνουμε.

Ζ2) Σύνδεσις με τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἑλλάδος

Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ διακήρυξις «Εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἓν Βάπτισμα» (Ἐφεσ. δ' 5) εἶναι καθοδηγητικὴ γιὰ τὴν ἀναγνώρισι καὶ σύστασι τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας Πίστεως καὶ Ἀγάπης μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον εἴμαστε «ἀλλήλων μέλη» καὶ ὀφείλουμε νὰ διατελοῦμε σὲ εὐχαριστιακὸ σύνδεσμο Ἐνότητος ἐν Ἀληθείᾳ.

Αὐτὸ ἰσχύει εἰπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε εἰδικῶς γιὰ τοὺς ἀπομονωμένους καὶ διωκομένους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ὅπου γῆς, οἱ ὅποιοι ἀνθίστανται στὴν ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, διασώζοντες τὴν ἀπ' αἰῶνων ἀντι-αιρετικὴ συνείδησι μοναδικότητος τῆς Ἀληθείας καὶ ἀποκλειστικότητος τῆς Σωτηρίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Ρουμανίας, λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης καταστάσεως στὴν χώρα, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν δυσχερειῶν στὴν ἀνάπτυξι καὶ ὀργάνωσί της, δὲν ἦταν γνωστὴ στὸ ἐξωτερικὸ μέχρι τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ παρελθόντος Κ' αἰῶνος.

Μόλις ἐντὸς τοῦ ἔτους 1977, ἓνας ἀξιοσέβαστος νέος τότε Κληρικὸς Αὐτῆς, ὁ Αἰδεσιμ. π. Βασίλειος Πετρασέσκου, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Γλυκερίου καὶ φιλοξενήθηκε στὴν Ἱερὰ Μονή μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ

καὶ Ιουστίνης στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, ἀποκαλύπτοντας τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπαρξὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων στὴν Ρουμανία.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς, τότε Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός, συνεκινήθη βαθύ-

τατα ἀπὸ τὴν θεία αὐτὴ ἀποκάλυψι καὶ ὀλίγους μόλις μῆνες ἀργότερα, τὸν Αὐγούστο τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἔτους 1977, ἔσπευσε εἰς ἀναζήτησιν καὶ συνάντησιν τῶν ἀγνώστων ἡρωϊκῶν Ρουμάνων Ὁμολογητῶν καὶ Ἀγωνιστῶν Ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ἀνέμεναν πρᾶγματι ἀπὸ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '30 τὸν ἀσπασμὸ Πίστεως «ἐν φιλήματι ἀγίῳ» τῶν Ἑλλήνων συναγωνιστῶν! Καὶ αὐτὸ συνέβη σὲ μία δύσκολη ἐποχὴ, ὅταν στὴν Ρουμανία μεσουρανοῦσε ἀκόμη τὸ στυγνὸ ὀλοκληρωτικὸ καθεστῶς τοῦ Τσαουσέσκου...

Ἡ ἐπιλογὴ τῆς Θείας Προνοίας νὰ φέρῃ σὲ σχέσι Ρουμάνους καὶ Ἑλληνες Ἀκαινοτομήτους στὸ πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ Καθηγουμένου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Μητροπολίτου κυροῦ Κυπριανοῦ († 2013) πιστεύουμε ὅτι δὲν ἔγινε χωρὶς ἰδιαίτερο λόγο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γνωστὸ ἤδη εὐρέως γιὰ τὴν «καθολικότητα» τῆς ἐκκλησιαστικῆς του θεωρήσεως καὶ δράσεως καὶ γιὰ τὸ πλάτος τῆς ἀγαπητικῆς ἀγκάλης του.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ στήν Ρουμανία, μετὰ τοῦ ρουμανομαθοῦς ὑποτακτικοῦ του Ἱεροδιακόνου τότε Ἀμβροσίου, παρέσχε τήν δυνατότητα νά πιστοποιηθοῦν ἰδίως ὄμμασι καί νά ψηλαφηθοῦν ἰδίαις χερσὶ τὰ στίγματα τοῦ μαρτυρίου καί τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν πρωτίστως στήν ἁγιασμένη μορφή τοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου καί κατ' ἐπέκτασιν στὸν πειθαρχημένο Κληρο, στὰ ἀσκητικὰ Μοναχικὰ τάγματα καί στὸν στερημένο καί βασανισμένο λαὸ τοῦ Θεοῦ στήν εὐλογημένη γῆ τῆς Ρουμανίας!...

Ἀξίζει νά σημειωθῆ, ὅτι ἡ θετικὴ ἐντύπωσις ἦταν ἀμοιβαία. Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος μετὰ τὴν γνωριμία του μὲ τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτη Κυπριανό, εἶπε σὲ κάποιους ἐκ τοῦ περιβάλλοντός του: «*Αὐτός εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ γρήγορα θὰ χειροτονηθῆ Ἐπίσκοπος*»!...

Οἱ ἄριστες ἐντυπώσεις μετεφέρθησαν στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο, ἡ ὁποία ὅμως διήρχετο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σοβαρὴ διοικητικὴ καὶ πνευματικὴ κρίσι καί δὲν ἦταν σὲ θέσι νά ἐπιληφθῆ δεόντως τοῦ τόσο σημαντικοῦ θέματος διεκκλησιαστικῆς συνάψεως σχέσεων, τὸ ὁποῖο ἀπαιτοῦσε μία ἄλλη στάσι, νοοτροπία καὶ δρᾶσι. Ἔτσι τὸ θέμα πρὸς στιγμὴν εἶχε «παγώσει»...

Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου γιὰ τὴν προώθησι τῆς συνάψεως ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων ἐπέστη δύο ἔτη ἀργότερα. Ἡ ὑπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κορινθίας Κάλλιστο διαμορφωθείσα προσω-

ρινῶς, γὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς σοβούσης ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως, νέα Ἱερὰ Σύνοδος τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1979, στὴν ὁποίαν συμμε-

τεῖχε καὶ ὁ χειροτονηθεὶς Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός, ἔθεσε ὡς μία ἐκ τῶν προτεραιοτήτων Αὐτῆς τὴν προώθησι τῆς ἐπισήμου ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς Ρουμάνους Ἀδελφούς. Πρὸς τοῦτο, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μποτοσανίου κ. Σιλβέστρου († 1992), ὡς ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ γηραιοῦ Μητροπολίτου Γλυκερίου καὶ τῆς κατ' αὐτὸν Ἐκκλησίας, κατόπιν δὲ ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ὑπεγράφη τὴν 30.10.1979 ἐκ.ήμ. ἡ ἱστορικὴ Ἀπόφασις Ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας Ἑλλήνων καὶ Ρουμάνων Ἀκαινοτομήτων. Διὰ τῆς Ἀποφάσεως ἐκείνης, ἀνεγνωρίζετο ἄνευ ἐπιφυλάξεως τὸ ἔγκυρον τῶν χειροτονιῶν τῶν Ρουμάνων Ἀρχιερέων, τὴν δὲ ἐπομένη ἡμέρα, 31.10.1979, τελέσθηκε πανηγυρικὸ Συλλεΐτουργο Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Κάλλιστο καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου κ. Σιλβέστρου, στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. κ. Σιλβέστρου ἀνταπέ-

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος στὸ κέντρο μὲ τούς μακαριστοὺς Μητροπολίτας Σίλβεστρο καὶ Κυπριανό.

δωσε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος, ἀποστείλασα ἐπίσημη Ἐξαρχία στὴν Ρουμανία τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1980, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Μητροπολίτη Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανό καὶ Μητροπολίτη Πενταπόλεως Καλλιόπιο. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ἦταν πέραν πάσης περιγραφῆς. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν ἦσαν ἀπέ-

ραντα. Ἐτελέσθη δὲ ἱερὸ Συλλεΐτουργο στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Σλατιοάρας τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, 21.4.1980 ἐκ.ἡμ., κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Γλυκερίος καὶ οἱ Ρουμᾶνοι Ἐπίσκοποι Σίλβεστρος καὶ Κοσμᾶς ἐλειτούργησαν μὲ τοὺς δύο ἐξ Ἑλλάδος Ἀρχιερεῖς, ἐν μέσῳ χιλιάδων πιστῶν.

Ὁ Ἅγιος Γλυκερίος ἐν ἀσθενείᾳ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας Καλλίστου.

τῆς Σλατιοάρας, παρουσία μὲν τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, ὁ ὁποῖος ὅμως λόγω ἀσθενείας δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος, ὦν τότε 90 ἐτῶν. Στὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνη συμμετεῖχαν καὶ ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς καὶ ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀχαΐας Καλλίνικος, νῦν Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Ἑλλάδι Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-

Ἐπίσημη Συνοδικὴ ἐπίσκεψις ἐξ Ἑλλάδος -μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μητροπολίτη Κορινθίας Κάλλιστο- ἔγινε καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος 1981, κατὰ τὴν ὁποία ἐτελέσθη καὶ πάλι ἱερὸ Συλλεΐτουργο στὴν Μονὴ

σίας, και μάλιστα έφωτογραφήθησαν έχοντες έν μέσω αυτών τόν Άγιο Γλυκέριο!...

Έκτοτε, οί Ρουμάνοι Αρχιερείς ήρχοντο στην Ελλάδα σχεδόν κάθε χρόνο, ως φιλοξενούμενοι τής Γεράς Μονής μας τών Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης Φυλής Αττικής, που άποτελοῦσε τόν σύνδεσμο για τήν εύλογημένη αυτή κοινωνία και σχέσι, ή όποία μάλιστα τις έπόμενες δεκαετίες ισχυροποιήθηκε και διευρύνθηκε έτι περισσότερο, περιλαμβάνουσα και τούς Ρώσους τής Διασποράς υπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Βιτάλιο (1992 έ.), ως και τούς Βουλγάρους του Πατρίου Ημερολογίου υπό τόν Επίσκοπο Τριάδιτσα κ. Φώτιο (1993 έ.). Ήδη δέ από τής Άνοιξεως του 2014 περιλαμβάνει και τó σύνολο σχεδόν τής ένωμένης πλέον Γνησίας Ορθόδοξου Εκκλησίας έν Ελλάδα.

Z3) Η εὐλογημένη καὶ μακαρία Κοίμησις τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου

ΤΑ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐπιγείου βιοτῆς του, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος τὰ διήλθε μὲ εὐλογίες, ἀλλὰ καὶ δοκιμασίες. Ἡ ὑγεία του, ὄντος ὑπεργήρου, εἶχε ἀρκετὰ κλονισθῆ -ἔπασχε ἀπὸ προστάτη, ἀλλὰ καὶ διάφορα περιστατικὰ τοῦ ἐπέφεραν θλίψι καὶ ὀδύνη.

Μετὰ τὸ 1981, ὅποτε συνεπλήρωσε τὸ 90ὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ ἀκοή του εἶχε ἀπωλεσθῆ σχεδὸν ἐντελῶς, ἀλλὰ ἠδύνατο ἕως τέλους νὰ σκέπτεται ἐναργῶς καὶ νὰ διατηρῆ τὴν πνευματικὴ του διαύγεια. Ἡ ὄρασίς του ἦταν πολὺ καλὴ καὶ μάλιστα ποτὲ δὲν χρειάσθηκε νὰ φορέσῃ γυαλιὰ γιὰ τὰ μάτια!...

Παρὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὑπῆρχαν ἐνίοτε καὶ προβλήματα, ὅπως ἡ διαμάχη τοῦ Ποιμνίου μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Κοσμᾶ, ἐξ αἰτίας λαθῶν καὶ ἀδιακρισιῶν τοῦ τελευταίου. Ἡ διαμάχη καὶ δυσαρέσκεια ἐκείνη ἔληξε μὲ τὸν ἐξαναγκασμὸ τοῦ Ἐπισκόπου Κοσμᾶ σὲ ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας (1984) καὶ ἐφησυχασμὸ σὲ πατρικὸ τοῦ κτήμα, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε († 2002).

Ἐπίσης, μία φοβερὴ πυρκαϊὰ τὸ ἔτος 1984 ἀποτέφρωσε μὲγάλου μέρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα καὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα σοβαρὸ πλῆγμα...

Τὰ γεγονότα αὐτά, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἔθλιψαν μὲγάλως τὸν Ἅγιο Γλυκέριο καὶ ἐπέσπευσαν τὴν χειροτέρευσι τῆς ἤδη κλονισμένης ὑγείας του.

Στὴν Πανήγυρι τῆς Μεταμορφώσεως τὸν Αὐγου-

στο τοῦ 1984, ὁ Ἅγιος ἐπί-
εσε πολὺ τὸν ἑαυτό του,
ὥστε νὰ λάβῃ μέρος εἰς
αὐτὴν καὶ νὰ εὐλογῆσῃ
καὶ χρῆσῃ τοὺς πιστοὺς
διὰ ἡγιασμένου Ἐλαίου.

Ἀπὸ τὴν ἔναρξι ὁμως
τοῦ ἐπομένου ἔτους 1985,
ὁπότε ὁ Ἅγιος διήνυε σὺν
Θεῷ τὸ 94ο ἔτος τῆς ἡλι-
κίας του, ἡ ὑγεία του πλέ-
ον εἶχε καταπέσει ἐκδή-
λως. Κατὰ τὴν διάρκεια
τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ
σχεδὸν τίποτε καὶ ἔτσι ἔχασε βάρους, παραμείνας
κλινήρης καὶ ἀκίνητος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀπο-
στόλων, δέχθηκε στὸ κελλάκι του τὴν ἐπίσκεψι τῶν
Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ
Παύλου, οἱ Ὅποιοι τοῦ παρέδωσαν ἕνα ἰχθύν, προ-
σκαλώντας τον νὰ πανηγυρίσῃ τὴν Ἑορτὴ τους ἐν
Οὐρανοῖς! Ἐπίσης, ὁ Προστάτης Ἅγιος τοῦ Ἱεράρχου
Γλυκερίου Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, τοῦ Ὁποίου
τὸ ὄνομα εἶχε λάβει στὸ ἅγιον Βάπτισμα καὶ στὸν
Ὁποῖον ἀνεγίνωσκε μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας τοὺς
Χαιρετισμοὺς του καθημερινῶς, ἦλθε καὶ τὸν ἐπι-
σκέφθηκε ὡς Στρατιωτικὸς. Ἀκόμη, Ἅγιοι Ἄγγελοι
ἐτέλεσαν στὸ κελλάκι του οὐράνια Μυσταγωγία,
πληροῦντες αὐτὸν θάμβους καὶ εὐφροσύνης πνευ-
ματικῆς!...

Τρεῖς ἡμέρες πρὸ τῆς μακαρίας Κοιμήσεώς του, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἐκάλεσε στὸ κελλάκι του ὅλη τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς, ὡς καὶ Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς ἀπὸ ἄλλες περιοχές, τοὺς εὐλόγησε ἅπαντας, καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν συγχώρησι καὶ τὸν ἀποχαιρετισμό του, ὡς γνήσιος ἀγαπητὸς Πατέρας.

Τὴν Παρασκευή, 15/28.6.1985, πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἐκοινώνησε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια καὶ ἐν συνεχείᾳ ἢ ἀναπνοῇ του ἄρχισε νὰ βαραίνει. Στὸ κελλάκι του ἔσπευσαν οἱ Ἐπίσκοποι Σίλβεστρος καὶ Δημοσθένης, οἱ ὁποῖοι τοῦ συμπαράσθθηκαν μέχρι τὴν στιγμή τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας του...

Ἦταν 17:40' ὅταν παρέδωσε ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα του εἰς Χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Κυρίου Του, τὸν Ὅποῖον τόσο πιστὰ, θυσιαστικὰ καὶ μαρτυρικὰ ὑπήρέτησε καθ' ὅλη τὴν μακρὰ καὶ εὐλογημένη ζωὴ του!...

Τὸ νέο τῆς μακαρίας Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου διεδόθη ἀστραπιαῖα καὶ πλήθη Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν, ὡς καὶ πιστῶν συνέρρεαν γιὰ νὰ ἀποτίσουν τὴν τιμὴ καὶ εὐλάβειά τους στὸ σεπτὸ Σκῆνωμα τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου.

Εἰδοποιήθηκε βεβαίως καὶ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας Κυπριανὸς καὶ ἔγιναν κατεπειγόντως οἱ κατάλληλες προετοιμασίες ἀπὸ μέρους του, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία, ἀλλὰ οἱ κρα-

τοῦντες ἀθεϊσταὶ τῆς Ρουμανίας δὲν ἐπέτρεψαν οὔτε στὸν ἴδιο, οὔτε σὲ κάποιον ἀντιπρόσωπό του νὰ παραστοῦν εἰς Αὐτήν.

Λόγω τῆς καθυστερήσεως ἐκ τῆς ἀναμονῆς τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου παρέμεινε ἐπὶ πέντε ἡμέρες ἄταφο, μέσα στὸ θέρος, χωρὶς νὰ παρουσιάζη σημεῖα φθορᾶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνέδι-

δε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ἰδρῶτα, ὁ ὁποῖος εὐωδίαζε!...

Τελικά, ἡ Ἐξόδιός του ἐψάλη ὑπὸ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν, Ἀρχιερέων, Κλήρου καὶ Λαοῦ, στὴν ἀυλὴ τῆς Μονῆς τῆς Σλατιοάρας, καὶ τὸ Λείψανό του ἐναπετέθη σὲ μνημα ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, κατὰ τὴν συνήθεια τῶν Ρουμάνων, καὶ ἀπετέλεσε πλεόν τόπο προσκυνήματος τῶν εὐλαβουμένων Αὐτὸν πνευματικῶν τέκνων του, τοῦ Ποιμνίου του καὶ ἐν γένει τῶν συμπατριωτῶν του.

Η'. Τὰ μετὰ τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου

ΟΛΙΓΟΝ μετὰ τὴν μακαρία Κοίμησι τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, οἱ δύο ἐναπομείναντες Ἐπίσκοποι Σίλβεστρος καὶ Δημοσθένης (ὁ Κοσμάς ὅπως ἀναφέραμε εἶχε ἐκδιωχθῆ τῆς Μονῆς καὶ ιδιώτευσ), προέβησαν στὴν ἐκλογή καὶ χειροτονία δύο νέων Ἐπισκόπων, τῶν Θεοφιλεστάτων Βλασίου καὶ Γενναδίου, προκειμένου νὰ ἐνδυναμώσουν καὶ διασφαλίσουν τὴν Συνοδική-Ἱεραρχικὴ ὄργάνωσι καὶ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Ρουμανίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξε ἐν συνεχείᾳ ὡς Μητροπολίτη καὶ Πρόεδρο Αὐτῆς τὸν Ἐπίσκοπο Σίλβεστρο, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη ἰκανὸς καὶ δεξιόστροφος Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν κρίσιμη μεταβατικὴ περίοδο τόσο ἐκκλησιαστικῶς, μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ μέχρι τότε ἀδιαφιλονεικίτου Ἡγέτου Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, ὅσο καὶ πολιτικῶς, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς χαρμωσύνου, ἀλλὰ καὶ ἐπιδύνου ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὸν ὀλοκληρωτικὸ ζυγὸ τοῦ ἐρυθροῦ δικτάτορος Ν. Τσαουσέσκου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Δημοκρατίας (1989 ἔ.).

Ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Γλυκερίου ἦταν αἰσθητὴ μετὰ τὴν μακαρία Κοίμησί του, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξε μία σταθερὴ καὶ ἀνοδικὴ πορεία προόδου σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἰδίως μάλιστα μετὰ τὴν ἔστω καὶ μὴ ἐπαρκῶς ἱκανοποιητικὴ νομιμοποίησι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου κατὰ τὴν περίοδο μετὰ τὸ 1989.

Τὴν αἰσθητὴ ἐκείνη ἀνάπτυξι ἤλθε νὰ διαταράξη ἡ αἰφνίδιος Κοίμησις τοῦ γεραροῦ Μητροπολίτου Σιλβέστρου ἀπὸ καρδιακὸ ἐπεισόδιο, σὲ ἡλικία μόλις 68 ἐτῶν, στὶς ἀρχές τοῦ 1992, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐλογία νὰ καλύψῃ τὸ κενὸ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου μετὸν πλέον ἄριστο τρόπο καὶ εἶχε μάλιστα ἐργασθῆ ἰδιαίτερα καὶ στὸν σημαντικὸ τομέα τῆς συσφίξεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων ἀγάπης καὶ ἐνότητος Ἑλλήνων καὶ Ρουμάνων.

Ὅμως, ἡ ἄμεσος ἐκλογή ὡς διαδόχου αὐτοῦ στὴν θέσι τοῦ Μητροπολίτου-Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου κ. Βλασίου, δια-

Ἡ Ἱερά Μονὴ Σλατιόρας (σύγχρονη ἀεροφωτογραφία).

τήρησε καὶ ἐξασφάλισε τὴν ἀδιατάρακτη συνέχεια τῆς εὐλογημένης πορείας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς χώρας αὐτῆς, ἡ ὁποία μάλιστα αὐξήθηκε καὶ ἐδραιώθηκε ἔτι περισσότερο, καταδεικνύουσα τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου ἐπ' Αὐτῆς.

Ἔτσι, μετὰ πάροδον 20ετίας καὶ πλέον, ἡ Ἱερά Σύνοδος Αὐτῆς ἀριθμεῖ σήμερα 11 Μέλη, περίπου 150 Ἱερεῖς, δεκάδες Διακόνους, ἑκατοντάδες Μοναχοὺς καὶ Μοναχῆς πολλῶν Μονῶν, Ἡσυχαστηρίων καὶ Σκητῶν, καὶ 120 τουλάχιστον μεγάλες καὶ πολυπληθεῖς Ἐνορίες, ἐνῶ οἱ οἰκοδομικὲς ἐργασίες συνεχίζονται ἀδιάπτωτες!...

Η1) Ἡ Ανακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου

ΑΠΟ τὸ 1996, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται σὲ κάποιους πιστούς, μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία, καὶ νὰ ζητῇ νὰ τοῦ συνθέσουν «Ἀκάθιστο» (Χαιρετισμούς), ἐνῶ ἤδη ἄρχισαν νὰ σημειώνωνται καὶ κάποιες θαυματουργικὲς ἐπεμβάσεις Αὐτοῦ, ἀποδεικνύουσες τὴν παρρησία του ἐν Οὐρανοῖς.

Κατόπιν, ἐζήτησε νὰ ἀνοιχθῇ ὁ τάφος του καὶ νὰ ἀνακομισθῇ τὸ ἱ. Λείψανό του, νὰ φροντίση δὲ περὶ τούτου ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος. Ὅμως, ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος, καίτοι πεπεισμένος γιὰ τὴν Ἁγιότητα τοῦ ἀοιδίμου Προκατόχου του, διατηροῦσε κάποιες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὶς ἐμφανίσεις αὐτὲς καὶ παρέμενε διστακτικὸς στὴν ἐφαρμογὴ τους.

Τότε, ἀσθένησε σοβαρὰ ἀπὸ πάθησι τῶν ποδῶν του καὶ ταλαιπωρήθηκε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα χρόνου ἄνευ θεραπευτικοῦ ἀποτελέσματος. Καὶ ὅταν κατόπιν αὐτῆς τῆς δοκιμασίας, ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ προέβαινε στὴν Ἀνακομιδὴ τοῦ ἱ. Λειψάνου τοῦ Μακαρίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, τότε μόνον βρῆκε τὴν ἴασι καὶ ἀποκατάστασι τῆς υἰγείας του!...

Πράγματι, ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ ἱ. Λειψάνου ἔγινε κατόπιν ἐπιμελοῦς προετοιμασίας, κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου, τὴν 15/28.6.1997. Τὸ ἱ. Λείψανον, ἤτοι τὰ εὐλογημένα ὀστά τοῦ Ἁγίου, εὐρέθη κιτρινωπὸ καὶ ἀοπνέον ἄρρητον εὐωδίαν! Τακτοποιήθηκε δὲ ἐντὸς

καταλλήλως διακοσμημένης
ξυλογλύπτου Λάρνακος και
ἐτέθη ἐντὸς Προσκυνηταρίου
στοῦ Καθολικὸ τῆς Μονῆς τῆς
Σλατιοάρας, ἐν ἀναμονῇ τῆς
ἐπισημοῦ Διακηρύξεως τῆς
Αγιότητος Αὐτοῦ!

Ἡ τότε ἑξαμελής Ἱερά
Σύνδοδος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Πατρίου Ἡμερολογίου Ρου-
μανίας, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μη-
τροπολίτη κ. Βλάσιο, κατόπιν σχετικῆς διαβουλεύ-
σεως, ἐξέδωσε τὸν Τόμο τῆς Πράξεως γιὰ τὴν Διακή-
ρυξι τῆς Αγιότητος τοῦ Μητροπολίτου Γλυκερίου, ὁ
ὁποῖος ἔχει ὡς ἀκολούθως σὲ ἑλληνικὴ μετάφρασι:

*«Ἐν μέσῳ τῶν Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων, ἡ εὐλά-
βεια τῶν πιστῶν καὶ ἡ Χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἤγειρε κατ' αὐτὸν
τὸν καιρὸν μετὰ τιμῆς ἰσαξίας τῶν ἔργων αὐτοῦ, τὸν
Μακάριον Μητροπολίτην Γλυκέριον (Τανάσε), ὅστις
διεποίμανε τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς
Ρουμανίας ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ,
τὴν 15ην Ἰουνίου 1985 (ἐκ.ἡμ.), καὶ ὅστις ὑπέφερε καὶ
ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἀθεϊστὰς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀκολού-
θους τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.*

*Ἡ Ἱερά Σύνδοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, συνελθοῦσα
τὴν 15/28.6.1997 καὶ ἐξετάσασα τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὰς
δοκιμασίας, ἃς ὑπέστην οὗτος, διεκήρυξεν ἄξιον ὅπως
δοξάσῃ Αὐτὸν ὡς Ὁμολογητὴν καὶ Μάρτυρα.*

Οὕτω, συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν παράδοσιν

διὰ τὴν περίστασιν, συνετάγη μία καλῶς τεκμηριωμένη Ἐκθεσις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν παθημάτων Αὐτοῦ. Απεδείχθη δὲ πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι διέλαμψεν εἰς τὴν ἀκηλίδωτον καὶ ἀδιάλειπτον Ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου ἀφόβου ὑπερασπίσεως Αὐτῆς, ἕως θυσίας τῆς ζωῆς του.

Παραδεχόμενοι τὴν σταθερότητα αὐτὴν, ἡ ὁποία συνιστᾷ τοὺς Μάρτυρας· τὴν εὐλάβειαν, μετὰ τῆς ὁποίας οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες Ὁρθόδοξοι τῆς Μολδαβίας καὶ ὅλης τῆς χώρας μας περιέβαλον Αὐτόν· ἀναγνωρίζοντες τοῦτον ὡς ἀληθῆ Ὁμολογητὴν καὶ Μάρτυρα, τὴν σωματικὴν πληγὴν Αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔφερε μέχρι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ὡς ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τραυμάτων ποῦ τοῦ προεξένησαν· ἐπικαλούμενοι δὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου πρὸς βοήθειαν ἡμῶν· ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν ὅπως ὀρίσωμεν ὅτι, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ἱεράρχης Γλυκέριος, ὁ ὑπομείνας βασανισμοὺς Μάρτυρος καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διὰ τὴν μαρτυρίαν Αὐτοῦ τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, ὁ ὑπερβὰς διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ παθημάτων Αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, συγκαταριθμῆται μετὰ τῶν Ἁγίων καὶ τιμᾶται μετὰ τῶν Ὁμολογητῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν τῇ πληρότητι Αὐτῆς.

Ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου καὶ Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων Γλυκερίου, ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 15ης Ἰουνίου (ἐκ.ἡμ.) καὶ ὀρίζει ὅπως τὸ Ὄνομα Αὐτοῦ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Συναξάριον καὶ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

Ἐπίσης, ὀρίζομεν ὅπως ὁ Βίος, ἡ Ἀκολουθία καὶ Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου προετοιμασθοῦν καὶ ἐφ' ὅσον ἐγκριθοῦν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἐκτυπωθοῦν καὶ γίνουν ἀποδεκτὰ μετὰ πάσης εὐλαβείας ὑφ' ὅλων τῶν ὀρθῶς πιστευόντων Ὁρθοδόξων.

Ὅρίζεται περαιτέρω, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου νὰ τοποθετηθοῦν εἰς καταλλήλους θέσεις, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ἁγίων, εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ἀγιογραφηθοῦν.

Ἐπὶ πλέον, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀυξήσεως τῆς ἀγιότητος τῶν ἱερῶν χώρων Λατρείας διὰ ἐπικλήσεως τῶν πρεσβειῶν τοῦ νέου αὐτοῦ Ἁγίου, ὀρίζομεν ὅτι, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, Ναοὶ οἵτινες ἐπιθυμοῦν τοῦτο, δύνανται νὰ λάβουν τὸν Ἅγιον Ἱεράρχην Γλυκερίον ὡς Προστάτην Ἁγίου· ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὴν κυρίαν Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν τῆς Μονῆς τῆς Σλατιοάρας –Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος– προστίθεται ὡς δευτέρα Ἑορτὴ ἢ τοῦ Ἁγίου Ὁμολογητοῦ Γλυκερίου κατὰ τὴν 15ην Ἰουνίου.

Εἰς πίστῳσιν τῶν ὀρισθέντων, κανονικῶς καὶ συν-οδικῶς, ἐπικυρώνομεν καὶ ἐπισφραγίζομεν διὰ τῶν ὑπογραφῶν ἡμῶν τὴν παροῦσαν Πρᾶξιν Διακηρύξεως, θέτοντες τὸν προαναφερθέντα εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἁγίων· καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ, φέρομεν ἐπίσης τὴν Διακήρυξιν ταύτην εἰς γνώσιν ἁπάντων τῶν ὀρθῶς πιστευόντων Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Ποιμένων ἐκείνων τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν διακρατούντων τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

† ΒΛΑΣΙΟΣ, Αρχιεπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Γνησίας (Πατρίου Ἡμερολογίου) Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας

Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου:

† Ἐπίσκοπος Νεάμτς Δημοσθένης
† Ἐπίσκοπος Μπακάου Γεννάδιος
† Ἐπίσκοπος Βράντσεα Παχώμιος
† Ἐπίσκοπος Σουτσάβας Σωφρόνιος
† Ἐπίσκοπος Μπρασῶβ Θεοδόσιος».

Η2) Ἡ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου

ΔΥΟ χρόνια μετὰ τὴν Ἀνακομιδὴ τοῦ ἱ. Λειψάνου καὶ τὴν ἀποφασισθεῖσα Πρᾶξι Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου, ἔφθασε καὶ ἡ εὐλογημένη στιγμή ἐκπληρώσεως τῆς ἐπισήμου ἐκκλησιαστικῆς ἀγιοκατατάξεως.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σλατιοάρας, τὴν Κυριακὴν, 14.6.1999 ἐκ.ἡμ., μίᾳ ἡμέρᾳ πρὸ τῆς κυρίας Μνήμης τοῦ Ἁγίου, ἔλαβε χώρα τὸ ἐξαιρετικὰ χαρμόσυνο γεγονός, τὸ ὁποῖο συνεκέντρωσε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἑξαμελῆ Ἱερὰ Σύνοδο ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο καὶ τὸν Κλῆρο Αὐτῆς, ἀναρίθμητα πλήθη πιστῶν ἀπὸ ὅλη τὴν Ρουμανία, ἀλλὰ καὶ μεγάλο ἀριθμὸ Κληρικῶν καὶ Προσκυνητῶν ἀπὸ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς (†2013) συμμετεῖχε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μαζὶ καὶ μὲ ἑτέρους Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχὲς καὶ ὁμάδα 50 περίπου λαϊκῶν. Ὁ Σεβασμ. Ἐτνα κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφιλ. Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, ἑπτὰ Ἱερεῖς καὶ ὁμάδα 30 περίπου πιστῶν συμμετεῖχαν ἀπὸ τὶς Η.Π.Α. Ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φῶτιος μὲ δύο Ἱερεῖς καὶ δύο Διακόνους, ὡς καὶ ὁμάδα 70 πιστῶν συμμετεῖχαν ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ἐνῶ ὑπῆρχαν καὶ Ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ τὶς Ἱεραποστολικὲς Κοινότητές μας Ἰταλίας, Αὐστρίας, Γεωργίας, Σουηδίας, Γαλλίας, ἀκόμη δὲ καὶ Ἀφρικῆς!...

Ἐτηρήθη Τυπικὸ σχεδὸν ὅμοιο πρὸς αὐτὸ τῶν Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ τὶς περιστάσεις αὐτές.

Μετὰ τὸν Μικρὸ Ἑσπερινό, ἐτελέσθη ἡ τελευταία Παννυχίδα ὑπὲρ Ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίου δούλου τοῦ Θεοῦ Γλυκερίου Ἀρχιερέως.

Κατόπιν, ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὄρθρος. Τὴν πανηγυρικὴ Ἀκολουθία γιὰ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο συνέθεσε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος.

Ἡ Διακήρυξις ἔλαβε χώρα κατὰ τὴν διάρκεια τῶς ψαλμωδίας τοῦ Πολυελέου, ὅποτε καὶ ἐψάλη

πανηγυρικῶς τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ ἱερὸν Σκήνωμά του καὶ ἡ ἱερὰ Εἰκόνα του! Ἀκολούθησε πολύωρος προσκύνησις

τοῦ Λειψάνου καὶ τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου ὑπὸ τῶν ἀναριθμητῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐχρίοντο ὑπὸ τῶν Κληρικῶν δι' ἁγίου Ἐλαίου.

Τὸ πρωῖ, παρουσία πολλῶν χιλιάδων πιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐπισήμων πολιτικῶν παραγόντων τῆς χώρας, ἐτελέσθη ὑπαιθριῶς ἡ πανηγυρικὴ πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος 15 Ἀρχιερεῖς, 125 Ἱερεῖς καὶ 25 Διάκονοι. Προηγήθηκε ἡ ἀπαγγελία τῶν Χαιρετισμῶν τοῦ νεοδιακηρυχθέντος Ἁγίου καὶ ἡ Ἀκολουθία τῶν Ὁρῶν.

Στὴν μικρὰ Εἴσοδο, μετεφέρθη ὑπὸ Ἱερέων ἡ Λάρακα τοῦ Ἁγίου ἐντὸς τοῦ Ἱ. Βήματος καὶ ἔγινε ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπισήμου Πράξεως Διακηρύξεως,

ή όποία ύπεγράφη από τούς συμμετασχόντας Αρχιερείς. Στόν Έπινίκιον Ύμνον ή Λάρνακα μετεφέρθη ύπό Ίερέων έκτός του Ί. Βή-

ματος και άφοϋ, μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας, έλιτανεύθη γύρωθεν του Καθολικού τής Μονής τρείς φορές, έναπετέθη έντός Αυτού, σε είδικό θαυμάσιο ξυλόγλυπτο κιβώριο.

Οί πανηγυρικές ίεροτελεστίες, μαζί με τίς προσφωνήσεις, όμιλίες κλπ., διήρκεσαν έως τίς 2 μ.μ., αλλά ήταν τόσο αισθητή ή χάρις και εύλογία του Αγίου, ώστε οί εύλαβεΐς πιστοί να μη αισθανθούν ταλαιπωρία ή κόπωσι!...

Τό γεγονός καλύφθηκε και από τά μέσα ένημερώσεως τής Ρουμανίας.

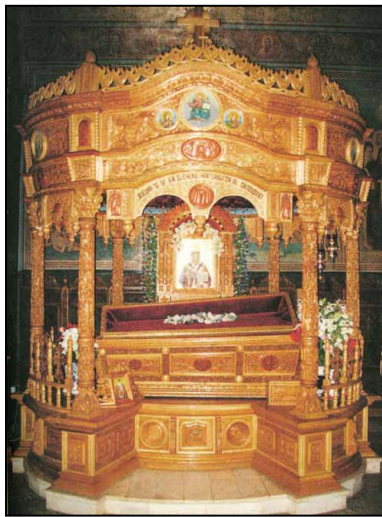
Έπρόκειτο για μία έμφανή και έντυπωσιακή νίκη τής Πίστεως, για μία άναγνώρισι έν τή γή τών ένδόξων και ήρωϊκών Αγώνων ένός έκλεκτου δούλου του Θεού, του άπτοήτου και χαρι-

τωμένου Ἱεράρχου
Γλυκερίου τοῦ Ὁμο-
λογητοῦ, τοῦ Ὁποί-
ου τὸ παράδειγμα
καὶ οἱ πρεσβεῖες εἶθε
νὰ ἐμπνέουν καὶ πο-
δηγετοῦν ἅπαντας
ἡμᾶς στὴν ὁδὸ τοῦ

θείου Θελήματος πρὸς σωτηρίαν αἰώνιον!

Θ'. Ένα χαρακτηριστικό Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου

ΣΥΜΦΩΝΑ με διήγησι τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, συνέβη μία ἐκπληκτικὴ θεία ἐμφάνεια τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Ρουμανίας, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνέγρεσι Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν του.

Συγκεκριμένα, στὸ χωριὸ Κούκα, πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Γαλασίου, στὸ ὅποιο διέμεναν τέσσερις μόνον οἰκογένειες ἀκολουθοῦσες τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνεγερθῆ Ἱερός Ναός, γιὰ τὴν κάλυψι τῶν πνευματικῶν τους ἀναγκῶν, τὸ 1998.

Οἱ λιγοστοὶ ἐκεῖνοι πιστοὶ, μὲ ὄντως θαυμαστὸ καὶ ἀξιέπαινο ζῆλο, ἄρχισαν τὶς ἐργασίες ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ καὶ ὅταν ἔρριξαν τὰ θεμέλια, ἔφθασε μία ἀπαγόρευσις τῶν περαιτέρω ἐργασιῶν ἀπὸ μέρος τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐπισκέφθηκε τὸν χώρο ἐργασιῶν ὁ μελλοντικὸς Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἰωάννης μαζί μὲ ἓναν νεαρὸ 20 ἐτῶν. Ὁ νέος ἐκεῖνος ἀντίκρουσε κάποια στιγμὴ ἓνα ἐξάισιο θέαμα. Στὴν

θέσι ακριβῶς τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τοῦ μελλοντικοῦ Ναοῦ στεκόταν ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης, περιβαλλόμενος ἀπὸ Θεῖο καὶ ἐκτυφλωτικὸ Φῶς!... Ὁ Ἅγιος εἶπε ἀποφασιστικά:

- Ἐδῶ θὰ γίνῃ ἡ Ἐκκλησία!...

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ νέος ὑπέστη τέτοιον συγκλονισμό ἀπὸ τὸ ἀναπάντεχο καὶ ὑπερφυσικὸ τοῦ θεάματος, ὥστε λυποθύμησε. Ὅταν συνῆλθε, διηγήθηκε μὲ δέος τὸ συμβάν...

Ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή, παρὰ ταῦτα, παρέμενε ἀνένδοτη στὴν ἄρνησί της γιὰ τὴν συνέχισι τῶν ἐργασιῶν. Οἱ ἐξελίξεις ὅμως ἦταν τραγικές: τρία μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπεβίωσαν τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου!...

Ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ συμβουλίου παρέμεναν καὶ πάλι ἀμετάπειστοι, ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀπειλοῦσε μὲ ἀφορισμὸ ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ στὸν χῶρο τοῦ Ναοῦ τῶν «Παλαισημερολογιτῶν»!...

Οἱ ὀλίγοι ζηλωταὶ πιστοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ προσφύγουν στὴν Νομαρχία τοῦ Γαλασίου, ὅπου καὶ ἄρχισαν ἀπεργία πείνης. Τότε, ὁ Νομάρχης ἐπένεβη καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἀνεγερθῇ ὁ Ναὸς ἄνευ ἐτέρου, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ανηγέρθη εὐμεγέθης ὠραῖος Ναός, κατὰ τὴν προφητεία τοῦ ἐμφανισθέντος Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, τὰ ἱερά Ἐγκαίνια τοῦ ὁποίου ἐτελέσθησαν τὸ ἔτος 2004.

Ὅντως, ὁ Ἅγιος Γλυκέριος βοηθεῖ καὶ ἐπιβραβεύει τοὺς ζηλωτὰς τῆς Πίστεως, καὶ καταισχύνει τοὺς διώκτας καὶ ὑβριστάς!...

(Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 321/Πούλιος-Αὐγουστος 2004, σελ. 79).

Θ1) Μία Μαρτυρία περὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου ἀπὸ τὴν Αὐστραλία

ΚΑΠΟΙΑ ἑλληνίδα ὁμογενῆς στὴν Αὐστραλία, ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Ζαφειροπούλου, κάτοικος τοῦ Πέρθ μετὰ τῆς οἰκογενείας της, ἔγραψε γράμμα στὴν Ἱερά Μονή μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς πρὸ δεκαετίας περίπου, σχετικὰ μὲ μία «ἐπίσκεψι» σὲ αὐτὴν τοῦ ἐντελῶς ἀγνώστου της μέχρι τότε Ἁγίου Γλυκερίου, καὶ ζητοῦσε νὰ τῆς ἀποσταλοῦν Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου καὶ κάποια στοιχεῖα γι' Αὐτόν.

Συνέβη δὲ τὸ ἐξῆς: Στὴν ἴδια πόλι κατοικοῦσε ἐπίσης κάποια ἡλικιωμένη κυρία, ὀνόματι Ἐλευθερία Τσολάκη, ἑλληνίδα, πολὺ εὐλαβῆς καὶ σχεδὸν ἀφιερωμένη στὸν Κύριο, τῆς ὁποίας ἡ οἰκία ἐσωτερικὰ ὠμοιάζε περισσότερο μὲ Ἡσυχαστήριον. Ἡ κ. Ζαφειροπούλου τὴν ἐπεσκέπτετο κατὰ καιροὺς, προκειμένου νὰ προσευχηθῆ σὲ μία θαυματουργὸ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Ὑπαπαντῆς», ἡ ὁποία ὑπῆρχε ἐκεῖ,

ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συζητήσουν πνευματικὰ μὲ τὴν κ. Τσολάκη, ἄν καὶ τὰ σπίτια τους ἀπειχαν περίπου μιᾶς ὥρας ἀπόστασι.

Κάποια στιγμή, ἡ κ. Ζαφειροπούλου ἐνῶ μισοκοιμόταν στὸ σπίτι της, ἄκουσε μία γυναικεία φωνὴ νὰ τῆς λέγη, ὅτι δὲν περνᾷ τελευταία ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τότε εἶδε τὸ σπίτι τῆς κ. Τσολάκη καὶ ἔξω, ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὑπῆρχε Σταυρός. Ἐκεῖ στεκόταν ἡ κ. Τσολάκη, φοροῦσε μαῦρα ροῦχα, καὶ ἦταν πολὺ ὡραία στὴν μορφή. Τότε, τῆς ἐσύστησε νὰ πάη νὰ τὴν ἰδῆ, διότι εἶχε μέσα καὶ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο γιὰ νὰ τῆς δώσῃ!...

Ἡ κ. Ζαφειροπούλου ἀμέσως συνῆλθε καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου ποὺ ἄκουσε, ἀλλὰ τέτοιο Ἅγιο δὲν ἐγνώριζε καθόλου!...

Τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα πῆγε στῆς κ. Τσολάκη καὶ τῆς ἀνέφερε αὐτὸ ποὺ εἶδε, ἐκείνη δὲ ἐκπληκτη τῆς εἶπε ὅτι πράγματι, ἐκεῖνες μόλις τὶς ἡμέρες, εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ μας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μία βιντεοταινία μὲ τὸν σύγχρονο Ὁμολογητὴ Ἅγιο Γλυκέριο τῆς Ρουμανίας! (Ἡ ταινία «Οἱ Εὐλογίες τοῦ

Ἁγίου Γλυκερίου – Εἴκοσι ἔτη ἑλληνορουμανικῆς φιλίας, 1979-1999», εὐρίσκεται πλέον ἀναρτημένη στὴν Ἱστοσελίδα Αὐτῆς). Ἐχάρησαν τότε καὶ οἱ δύο πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη. Γιὰ τὸν λόγον δὲ αὐτό,

μᾶς ἔγραψε ἡ κ. Ζαφειροπούλου ζητοῦσα Εἰκόνες καὶ στοιχεῖα γιὰ τὸν Ἅγιο.

Μετὰ ἓνα μῆνα περίπου ἀφ' ὅτου ἡ κ. Ζαφειροπούλου ἔλαβε τὶς Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου πὺν τῆς εἶχαμε στείλει καὶ τὶς ὁποῖες διένειμε σὲ πολλοὺς στὴν πόλι τῆς, εἶδε καὶ πάλι σὲ κατάστασι ὑπνώσεως δύο Ρασοφόρους μὲ λευκὰ μαλλιά καὶ γένεια, οἱ Ὅποιοι τῆς εἶπαν ὅτι ἦσαν οἱ Ἅγιοι Κυπριανὸς καὶ Γλυκέριος, καὶ ἄρχισαν νὰ τῆς ὀμιλοῦν γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας τοῦ γιουῦ τῆς Ἰωάννου καὶ εἰδικὰ κάτι σχετικὰ μὲ τὸ πόδι του.

Ὁ ἐνήλικος γιὸς τῆς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν καὶ ὀδηγὸς αὐτοκινήτου, μετὰ λίγο καιρὸ ἀρρώστησε πράγματι βαρεῖά, ἔβγαλε κάτι σὰν ὄγκο στὴν κοιλιά του καὶ στὸ πόδι του καὶ ἐγχειρίσθηκε. Ἡ δὲ ὑγεία τοῦ Ἰωάννου ἐξελίχθηκε καλῶς, χωρὶς κάποιο πρόβλημα.

Ἡ κ. Ζαφειροπούλου εἶχε πράγματι μεγάλη εὐλάβεια μέχρι τότε στὸν Ἅγιο Κυπριανό, εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Ἱερὰ Μονή μας στὴν Ἑλλάδα τὸ 1999 καὶ διάβαζε μὲ εὐλάβεια τὴν Παράκλησί του, ἀλλὰ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο «ἐγνώρισε» μὲ τὸν τρόπο πὺν προαναφέραμε καὶ ἀπέκτησε ἐπίσης μεγάλη εὐλάβεια ἐναντί του, προσευχομένη καὶ εἰς Αὐτόν. Παρὰ δὲ τὸ ὅτι θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐντελῶς ἀνάξιο γιὰ τέτοιες ἐμπειρίες, τὶς ὁποῖες οὔτε ἐζήτησε οὔτε εἶχε κάποτε ἄλλοτε στὸ παρελθόν, εὐχαριστοῦσε τὸν Κύριό μας καὶ τὴν Παναγία μας γιὰ τὴν θεία δωρεὰ τῆς «γνωριμίας» μὲ τὸν Ἅγιο Γλυκέριο καὶ μάλιστα γιὰ τὴν προειδοποίησι/προετοιμασία πὺν ἔλαβε σχετικὰ μὲ

τὴν ἀσθένεια τοῦ γιοῦ τῆς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Κυπρι-
ανὸς καὶ Γλυκέριο, γιὰ τὴν αἴσια ἔκβασι τῆς ὁποίας
ἐθεώρησε ὅτι οἱ Ἅγιοι ἐβοήθησαν εὐεργετικῶς.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ!...

Γ'. Ἐπιλογικὰ

ΚΛΕΙΟΝΤΕΣ ταπεινὰ τὴν παροῦσα ἐργασία, προσπίπτουμε εὐλαβῶς ἐνώπιον τῆς μεγαλοσύνης τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ Θεοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, ὁμολογοῦντες ὅτι δὲν εἴμεθα ἄξιοι οὐδὲ τῆς σκιάς του! Ὅμως, ἀκολουθοῦντες –θειῶ ἐλέει– τὴν πορεία καὶ μαρτυρία του, τὸν παρακαλοῦμε νὰ δέεται ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν γνησίων τέκνων Αὐτῆς, καὶ ὑπὲρ σταθερᾶς ἐμμονῆς μας στὸν ἀγῶνα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀρετῆς.

Σὲ Ὁμιλία του τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2011, ὁ γνωρίσας τὸν Ἅγιο Γλυκέριο καὶ ζήσας τὰ γεγονότα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας σχέσεως μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τους Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, κατέθεσε τὴν ἐξῆς σημαντικὴ μαρτυρία, τὴν ὁποίαν προσυπογράφοντες παραθέτουμε αὐτούσια, περαιώνοντες τὸ πόνημά μας:

«Οἱ Ἅγιοι μᾶς ἐνθαρρύνουν στὸν Ἀγῶνα μας. Ἐνθουμούμαι καλῶς, ὅτι τὸ 1977, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Σεβασμιώτατος Πατέρας μας Μητροπολίτης Κυπριανὸς

ἐπισκέφθηκε τὴν Ρουμανία (ὡς Ἀρχιμανδρίτης τότε), ἦταν ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν κατάστασι ἢ μᾶλλον τὴν ἀκαταστασία στὰ πράγματα τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα. Μετὰ ὅμως τὴν ἐπίσκεψι ἐκείνη, ἔλεγε: **Ἀξίζει κανεὶς νὰ ἀγωνίζεται, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὴν γῆ!...**

Ἀκριβῶς! Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ (ὅπως ὁ Ἅγιος Γλυκέριος), μᾶς δίδουν θάρρος καὶ μὲ τὶς μεσιτεῖες τους, καὶ μὲ τὸ παράδειγμά τους, ὥστε νὰ συνεχίσουμε τὸν καλὸν **Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.**

Νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ κατάλληλος τρόπος νὰ κλείσουμε, ἀπὸ τὰ γνωστὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

“Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος Μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι’ ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν” (Εβρ. ιβ’ 1-2)»!...

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Ἱεράρχα Γλυκέριε Ὁμολογητά, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Στὸ κελλάκι τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου (Αὔγουστος 2012).

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου

Ἦχος γ'. Θείας Πίστεως.

Θεῖω Πνεύματι ἱεραρχήσας,
κατεφρόνησας ἀθέων θράσος,
ζηλωτῆς Ὁρθοδοξίας γενόμενος·
ἀγωνισθεῖς γὰρ γενναίῳ φρονήματι,
τῶν καινοτόμων τὸ δόγμα κατέβαλες·
ὅθεν ἅπαντες τιμῶμέν Σε νῦν Γλυκέριε,
τῆς χώρας Μολδαβῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα!

(Ποίημα τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς)

Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!

Θελήσαμε νὰ δώσουμε ἕνα ἱστορικό
καὶ πνευματικό διάγραμμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
διαδραματίζονται τὰ γεγονότα
τῆς συναρπαστικῆς αὐτῆς συναξαριακῆς βιογραφίας,
μὲ τρόπο ὅμως διακριτικό καὶ σχεδὸν ἀδιόρατο,
ἄνευ ἀναπτύξεων καὶ πλασιασμῶν.

Ακόμη καὶ ἡ πνευματικὴ μας θεώρησις
εἶναι «ἀνάλαφρη», τόση ὅση πιστεύουμε
ὅτι ἀπαιτοῦνταν γιὰ νὰ κατανοηθοῦν
τὰ διαδραματιζόμενα, ἀποφεύγοντες
τις ἐκτενεῖς κηρυγματικῆς ἀναφορῆς.

Κάποια ὀλίγα μόνον ἀγιογραφικὰ χωρία παρατίθενται,
ὅταν τὸ ἀπαιτῆ ἡ ἀνάγκη, ἐνῶ ἀποφεύχθηκε
ἡ παράθεσις Πατερικῶν ἀποφθεγμάτων,
γιὰ νὰ μὴ ἐπιβαρυνθῆ τὸ κείμενο.

Οὐσιαστικά, προβαίνουμε σὲ μία διακριτικὴ
«ξενάγησι» στὸν ἀνθῶνα μιᾶς ἐκπληκτικῆς μαρτυρίας,
ἡ ὁποία περιέχει πληθὺν ὀδυνηρῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐνδόξων καὶ θαυμαστῶν
στοιχείων καὶ περιστατικῶν.

Όλα αὐτά, χωρὶς μεγαλοποιήσεις
καὶ ὑπερβολές, κατατίθενται ταπεινὰ
καὶ μὲ αἴσθησι εὐθύνης στὴν Συνείδησι
τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὶς καρδιῆς τῶν πιστῶν,
ἐλπίζοντες σὲ θετικὴ συγκομιδῆ,
ἐπικαλούμενοι ἐπίσης καὶ τὴν ἐπιείκεια
τῶν ἀναγνωστῶν γιὰ πιθανὰ ἀκούσια σφάλματα,
λάθη ἢ καὶ παραλήψεις.

Ἐκδοσις

«Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς»